De mooiste liedjes

Louis Davids

samenstelling Lies Pelger & Renée Waale

bron
Louis Davids, *De mooiste liedjes* (ed. Lies Pelger & Renée Waale). De Harmonie, Amsterdam 1980

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/davi013mooi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

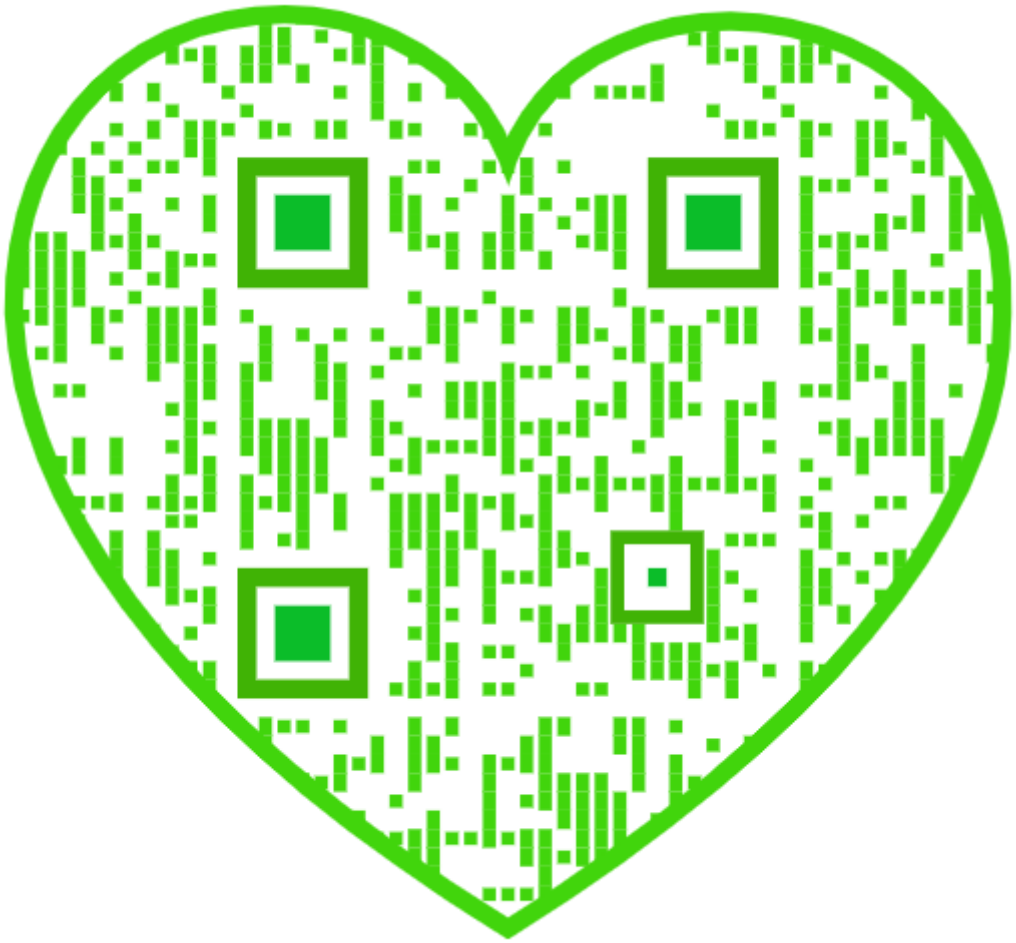

Verantwoording

Dit boek bestaat uit de volgende onderdelen: Verantwoording; Inleiding; de Teksten van de liedjes; Annotaties bij de liedjes en de hiervoor geraadpleegde literatuur, en Bibliografie. In *de inleiding* wordt het een en ander verteld over het leven en de werkzaamheden van Louis Davids. Wij zijn niet de eersten die daarover schrijven. Na het doornemen van boeken, artikelen en knipsels over Davids besloten wij ons van (voor)oordelen te onthouden. Er is geen sprake van een levensbeschrijving in de traditionele zin van het woord. Daarom ook zullen Betsy, Kitty, Toddles en Tilly verder ongenoemd blijven. Zaken die van belang zijn geweest voor Davids' muzikale carrière worden aangestipt, maar niet uitvoerig toegelicht. Het gaat er bij deze biografische schets alleen om een kader aan te geven, waarbinnen de liedjes bekeken moeten worden. Wij werken veelvuldig met citaten van derden. Uiteraard worden die steeds met name genoemd en in de bibliografie vermeld.

Het aantal *teksten* dat in de loop der jaren door Davids werd vertolkt, wordt geschat op zevenhonderd. Een selectie daaruit maken, vereist enig overleg. Uiteindelijk hebben wij 62 liedjes opgenomen. Die keuze is misschien wel heel aanvechtbaar, want hoe kozen wij? Om te beginnen aan de hand van periodes: 1900-1915 Davids alleen; 1915-1922 Davids met Margie Morris; 1922-1927 Davids weer alleen; 1927-1939 Davids en Van Tol. Deze periodisering komt in de inleiding opnieuw ter sprake. Als werkwijze leek het ons een manier om het materiaal te ordenen. Uit elke periode is minstens één liedje opgenomen.

De populariteit van een liedje heeft ook gediend als selectiemiddel. Onder ‘populair’ verstaan we dat mensen ze nu nog kennen, dat ze te horen zijn op radio en/of tv, dat ze door andere zangers en zangeressen op het répertoire zijn genomen. Dat is gebeurd met: *Doe het electrisch*, The Animal Crackers zingen het thans (cassette no. 7112632, Philips), ook met *Ik zoek een meisje te trouwen* en *Toch ben ik dol op jou*. Een derde criterium was onze eigen voorkeur: vinden we het zelf een leuk liedje. Over dit laatste

uitgangspunt zullen wij hier niets meedelen.

De liedjes zijn opgenomen in alfabetische volgorde en met behulp van de inhoudsopgave snel op te zoeken.

De meeste liedjes-en dan bedoelen wij de ‘woorden’ ervanhebben we gevonden op de Kleinkunstafdeling van het Nederlands Theater Instituut. Daar liggen stapels bladmuziek, waaronder die van Davids. Ook maakten we gebruik van grammofoonplaten. Als we de keuze hadden tussen bladmuziek en een grammofoonplaat kozen wij steeds voor de eerste mogelijkheid. Deze werkwijze heeft consequenties voor de spelling. De bladmuziek dateert van voor 1940, de tijd waarin zo met dubbel-oo en mens met ch-op-het-eind werd geschreven. Die manier van spellen namen wij over, ook foutief gespelde woorden, behalve in gevallen waarin er naar onze mening sprake was van evidente taalfouten. De t in ‘vindt ik Mokum interessant’ uit *Geef mij mijn Amsterdam terug* en de d in ‘Je slanke spits omhuld’ uit *O mooie oude toren* werden veranderd. Teksten die werden overgenomen van een grammofoonplaat staan in de zogenaamde voorkeurspelling. *De Voetbalmatch* en *Weekend in Scheveningen* zijn afkomstig van een grammofoonplaat. Wij beschikten weliswaar ook over een gedrukte versie. Deze tekst week echter nogal af van de versie die men nu nog kent.

Gesproken teksten in liedjes van een grammofoonplaat overgenomen, staan cursief gedrukt in de tekst.

We hebben de mogelijkheid overwogen afbeeldingen van die bladmuziek, waar we het alsmaar over hebben, op te nemen in het boek. Praktische bezwaren hebben ons doen besluiten dat niet te doen: het boek zou vrijwel onbetaalbaar worden.

De annotaties. Bij het doorwerken van de liedjes bleek al vrij snel dat ze zeer tijdgebonden en daarmee gedateerd zijn. Vele onderwerpen zijn voor ons nu al onbekend. Dat was een reden om, waar nodig, wat informatie te verschaffen rondom de tekst. Als we dachten dat een uitleg nuttig kon zijn voor een beter begrip van de tekst, dan werd die informatie soms vrij uitgebreid. Zie bijvoorbeeld *De komeet van Halley*. In andere gevallen werd er slechts een enkel woord verklaard. Het was vaak lastig om een grens te trekken. We hebben lang niet alle woorden en/of

begrippen waarvan wij dachten dat ze enige toelichting behoefden, terug kunnen vinden in woordenboeken, encyclopedieën of knipselarchieven. Eventuele op- of aanmerkingen over dit aspect worden door ons met belangstelling tegemoet gezien.

De illustraties in dit boek zijn afkomstig uit de verzameling van het Nederlands Theater Instituut en uit het Spaarnestad Archief. Velen hebben ons tijdens de voorbereidingen van dit boekje geholpen, bijgestaan of op ideeën gebracht. Daarvoor onze dank. Veel dank zijn wij verschuldigd aan het Amsterdams Gemeentearchief, Bovema en het Nederlands Theater Instituut. In het bijzonder bedanken wij Wim Ibo, Jacques Klöters en Willem Wilmink voor hun adviezen en tot slot De Harmonie voor haar vriendelijk geduld.

Amsterdam, voorjaar 1980

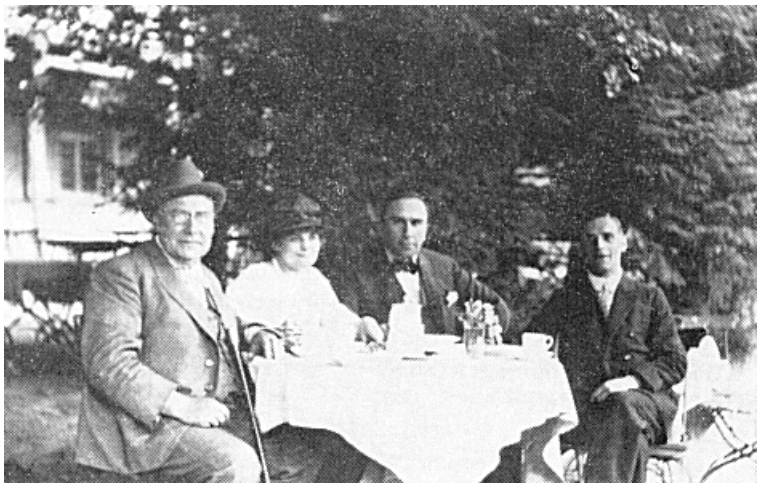

Jean Louis Pisuisse, het echtpaar Lobo-Braakensiek en Louis Davids; ± 1925.

Inleiding

Louis Davids werd geboren op 19 december 1883 te Rotterdam en stierf op 1 juli 1939 in Amsterdam. Zijn beroep was cabaretier en revue-artiest. Zijn ouders waren kermisgasten, zoals dat vroeger heette. Dat betekende dat zij in ons land kermissen afreisden, om daar op te treden, wat zij o.a. deden met komische duetten. Het hele gezin Davids zat in het kermisvak. Louis begon er zijn carrière als een wonderkind. Het gezin telde voorts twee dochters, Rika en Heintje en tenslotte nog een zoon, Hakkie. Hakkie begeleidde zijn familie op de piano. Later bracht hij het tot kapelmeester. Rika en Heintje komen nog ter sprake.

Davids wordt de vertolker van de gevoelens van de kleine burger genoemd. Men heeft wel opgemerkt dat het feit dat hij Rotterdammer van geboorte was, niet heeft verhinderd dat hij zeer Amsterdamse liedjes zong, dwz liedjes waarin de typisch Amsterdamse volksaard tot uiting komt. De banaliteit die dat met zich mee schijnt te brengen, werd gecompenseerd door de vaak briljante woordvondsten en -spelingen, volgens de Grote Winkler Prins althans.

Davids verkreeg de meeste bekendheid als liedjeszanger, al schreef hij ook revues, was hij een poosje directeur van het Casino in Rotterdam, bestuurde hij enige tijd het Kurhauscabaret in Scheveningen, leverde hij bijdragen voor het volkstoneel van Herman Bouber en trad hij op in films, toneelstukken en operettes.

Tot zover de nuchtere feiten. We zullen trachten nu wat meer achtergrondinformatie te verschaffen. Zoals gezegd kan men de activiteiten van Davids in periodes onderverdelen.

1900-1915. Als wij aan deze periode de opmerking verbinden ‘Davids alleen’, dan is dat niet geheel overeenkomstig de werkelijkheid. In die jaren treedt Davids namelijk ook wel op met zijn zusters Rika en Heintje. Topliedjes zijn: *Een reisje langs den Rijn*, naar Paul Lincke's *Das ist die Berliner Luft; De komeet van Halley; Brief van een landbouwer aan zijn zoon; Entreelied van*

Tinus de Vullisman en *Zandvoort bij de Zee*, naar *Seaside on the brain*, met muziek van de Engelsman Herman Darewski.

Zowel *Een reisje langs den Rijn* als *Zandvoort bij de Zee* werden gekocht op buitenlandse liedjesbeurzen.

Je kunt dit de revuetijd van Davids noemen. Samen met Rika treedt hij op in het gezelschap van Frits van Haarlem, door Luger en Van den Aardweg de ongekroonde koning der variété-directeuren genoemd. Voor diens gezelschap leverde Davids zijn eerste teksten en wel voor de revue ‘Koning 'k Zie-zo-wat’, geschreven nadat Van Haarlem in 1906 Davids had meegenomen naar Londen om er inspiratie op te doen. Louis en Rika vervullen de hoofdrollen en maken naam.

In 1909 bevindt Davids zich in een ander revue-gezelschap, nl dat van Henri ter Hall, volgens Heintje Davids de grappigste man van Nederland, iemand die de mensen ‘chic’ kon laten lachen. Rika trouwt met een Engelse goochelaar en verdwijnt naar Engeland. Louis vormt dan met Heintje een duo en ook dat wordt een succes, iets wat hij aanvankelijk niet voor mogelijk had gehouden. Het gaat zelfs zo goed dat zij worden uitgenodigd naar Duitsland te komen, waar zij optreden in Leipzig, Keulen en Berlijn. Wat later komt het duo via John Weil, Rika's echtgenoot, in Engeland terecht en treden zij op in Liverpool, Glasgow, Manchester, Birmingham en Londen. Geen gemakkelijke opgave voor mensen die noch Duits, noch Engels spreken. We zijn nu in het jaar 1911. Volgens Van der Kamp en Feith leerde Davids op de tournee in Engeland Margie Morris kennen. Met het noemen van die naam belanden we in de tweede periode van Davids' carrière, die zich uitstrekt tot het moment waarop Margie Morris Davids verlaat, en dat is in 1922.

De tijd van ‘He, she and the piano’. Over de kennismaking van Morris en Davids lopen de meningen uiteen. Zo verhaalt Feith in zijn boek ‘TingelTangel’ dat Davids hem heeft verteld dat hij Margie Morris in Engeland op een intiem kunstenaarsfeest had leren kennen. Haar eigenlijke naam was Margaret Whitefoot en ondanks het feit dat haar vader, streng, conservatief en geacht officier in het Engelse leger, tegen haar vriendschap met Davids

was, kwam zij in 1913 naar Nederland. Aanvankelijk treedt zij dan op als danseres in het gezelschap van Leon Boedels, directeur van het Flora-theater in Amsterdam.

Aan datzelfde Flora-theater wordt gerefereerd door Luger en Van den Aardweg. Zij vertellen dat Louis Margie ontdekte in de koffiekamer van het Floratheater. De vader speelt ook in deze versie een rol, omdat deze haar roeping in de weg stond en er zodoende de oorzaak van was geworden dat zij op goed geluk naar Holland was overgestoken. Louis zou vervolgens Heintje opdracht hebben gegeven om het arme kind Amsterdam eens te laten zien. Hierbij zij opgemerkt dat Luger en Van den Aardweg zich baseren op verhalen van Heintje, zoals ons in de ondertitel van het boek meegedeeld wordt.

Mogen de meningen over de kennismaking met Margie nogal verschillen, over haar persoon en vooral over haar aandeel in het werk en leven van Davids doen zij dat allesbehalve. Geen kwaad woord kwamen wij tegen. Wel lof, de een is nog lyrischer dan de ander. Ter illustratie volgen enkele citaten.

Feith in 'TingelTangel' (blz. 158): 'Tengere, broos-teere Margie, de groote, droomende oogen in het strak-witte gezichtje, overgeplaatst in Amsterdam, exotische bloem, verplant op vreemden bodem, welkom geheeten op het bovenhuis in de Utrechtsestraat, ineens midden in het roezige, jachtende, succes-brengende, maar altijd voort-herriënde tingel-tangel-leven van haar man!'

Luger en Van den Aardweg (blz. 143/144): 'Margie Morris heeft Louis Davids lange tijd een charmant "decorum" verleend. Haar verschijning op de planken was van een onweerstaanbare bekoring. Bij haar eerste woorden - een melodieus verengelst Nederlands - won zij terstond het hart van de nurks onder haar toehoorders. Haar persoonlijkheid straalde iets uit, dat de aanwezigen electriseerde en met stille verrukking vervulde.' Wim Ibo (1, blz. 42): 'Met Margie Morris (1892) als zijn muze nam Louis Davids de aanloop tot zijn uiteindelijk cabaretcarrière; ze werden door de impressario Max van Gelder geëngageerd als "He, she and the piano" en maakten o.m. een tournee door Nederlands-Indië.'

Willem Wilmink (1, blz. 577): 'Nu echter werd Margie Morris de

Fien de la Mar en Louis Davids in de revue 'Had je me maar'; 1916.

muzikale richtlijn, alsmede de richtlijn van een niet nader te bepalen deel van Davids' tedere gevoelens.'

Louis Ferron: 'Met Margie begon dus de aanloop naar een stijl die het aanzien van het cabaret tot op heden zou bepalen. (...) Margie was de vrouw die Davids' drang naar het hogere kon bevredigen. Ze kon uitstekend componeren, had dat "je ne sais quoi" wat sommige vrouwen in de ogen van volksjongens zo aantrekkelijk maakt en was bovendien bereid de beschutting van haar chic milieu in de steek te laten.' Iets verder noemt Ferron de tijd met Margie 'die periode waarin Davids' naam als cabaret-artiest gevestigd werd, de tijd dus, waarin hij van amuseur tot een heuse cabaretier evolueerde.

Het is zonder meer een feit dat Margie Morris van groot belang is geweest voor het verdere verloop van Davids' carrière. De liedjes worden lyrischer en muzikaler, het duo begint een ander publiek te trekken, mede als gevolg van de manier waarop het hun optredens verzorgt. Uit die tijd dateren: *Ik zoek een meisje te trouwen; Wordt nooit verliefd; In het bosch*; en uit 'de Jantjes': bijv. *Als de tros wordt losgesmeten* en *Nou tabé dan*. Liedjes waarmee 'He, she and the piano' veel succes oogstten, tot in Indië toe, waar ze in 1919 een tournee maakten.

In 1922 komt er een einde aan het samen leven en samen werken van het duo.

1922-1927. Wat de liedjes betreft, is de tijd die volgt na het vertrek van Margie Morris niet een van de vruchtbaarste. De carrière van Davids blijft een opgaande lijn vertonen. In 1922 wordt Davids directeur van het Casino Variété in Rotterdam, voor een jongen uit het volk, geboren in de Zandstraat van diezelfde stad een niet geringe prestatie. De Rotterdamse upperten schijnt hem in die tijd zelfs op straat gegroet te hebben. De revue 'Coolsingel-Plaswijk', met als onderwerp de autobussen die in Rotterdam net in gebruik werden genomen, is zo'n beetje het enige vermeldenswaardige uit de casino-tijd.

Rido, pseudoniem van Philip Pinkhof, echtgenoot van Heintje, is de tekstschrijver. Het is niet de eerste keer dat deze revueteksten voor zijn zwager schrijft. Hij deed dat ook al voor

‘Verboden Toegang’ (waarin Davids voor het eerst zijn later zo vermaarde creatie Tinus op de planken zette), voor ‘De eenheidsrevue’ en later voor ‘Lach en Vergeet’ (waarin Davids *De kleine man* zong).

Davids schrijft zelf de muziek sinds het vertrek van Margie, al wordt wel verondersteld dat zijn muzikale leider, Jan Broekhuis, hem met raad en daad terzijde stond. Enkele titels: *Impromptu; Moeder is dansen*, een bewerking van een Engels gegeven; *Naar buiten* en *Rassenhaat*.

In 1927 doet Davids voor een kleine revue, getiteld ‘Van eigen bodem’, een beroep op andere auteurs: Dirk Witte, Koos Speenhoff en Jacques van Tol. Deze laatste is als tekstschrijver een zeer belangrijke rol gaan spelen, in het leven van Davids.

1927-1939. Jacques van Tol, de man die op zijn postpapier liet drukken: ‘De honden blaffen maar de karavaan trekt voort’ en die door Ferron wordt getypeerd als ‘een soort deus ex machina’, is de schrijver van liedjes als: *Oome Ko heeft radio: Weekend in Scheveningen; Het lot van de Sweepstake; De Olieman; Naar de bollen; De voetbalmatch; Mammie heeft haar rijbewijs*. Al die liedjes kortom, die ook vandaag de dag nog gezongen worden. Van Tol schreef niet alleen voor Davids liedjes, ook anderen hebben furore gemaakt met zijn teksten. Lou Bandy bijvoorbeeld met *Wie heeft er suiker in de erwtensoep gedaan?*, en Fien de la Mar met *Ik wil gelukkig zijn*. Rinus Ferdinandusse concludeert dan ook dat: ‘Jacques van Tol een unieke figuur moet zijn geweest, een man op wie Davids, Willy Walden en Bandy en tientallen anderen leunden en die op die manier een bepalende factor is geweest in het amusementsleven van Nederland’.

Er is in de loop der jaren heel wat gespeculeerd en geschreven over het feit dat Van Tol zijn rechten van tekstvervaardiger schijnt te hebben afgestaan aan Davids. Zijn naam ontbreekt vaak. Tot op de dag van vandaag weten we niet precies wie welke tekst geschreven heeft. Menigeen heeft zich gebogen over dit probleem. De hiernavolgende collage moge daar een bewijs van zijn.

Luger en Van den Aardweg vermelden (blz. 208/209) dat er rond

1942 in de vaderlandse pers een bericht circuleert, waarin, onder meer beweerd wordt dat het gehele repertoire van Louis Davids gedurende de laatste zeventien jaren van zijn leven door Jacques Van Tol geschreven zou zijn. Luger en Van den Aardweg citeren dan (blz. 211) Louis Davids die gesproken zou hebben over 'mijn liedjes' en vragen zich vervolgens af of het aannemelijk is '(...) dat Louis Davids - met het einde van zijn leven voor ogen - dit gezegd zou hebben, wanneer hij wist, dat de aan hem toegeschreven liedjes, waarvoor hij altijd alle eer ontvangen had, niet zijn werk doch dat van anderen was?' De heren geloven van niet. Hun geloof wordt kennelijk gedeeld door de schrijver van het volgende anonieme en niet nader gedefinieerde krantebericht (de bron is het Gemeentearchief te Amsterdam). Na de kop 'Van de 700 Davidsliedjes waren er ongeveer 100 van een ander' lezen wij: 'Wellicht waren er discussiegenoten die wisten: "Davids' beste liedjes waren van een ander." Hoe dat nu zit? Laat ons vast de namen noemen van degenen die er heel weinig of veel mee uitstaande hadden: Margie Morris, Rido, Meijer Hamel, Speenhoff, Cor Lemaire en vooral Jacques van Tol. Maar de hoofdfiguur bleef Davids zelf.'

Herman Tholen (van het vooroorlogse duo Tholen en Van Lier) deelt deze mening niet. In een interview zegt hij: '(...) We noemden ze cabaretrevues. Dat woord was bedacht door Jacques van Tol, de tekstschrijver. Hij heeft in de oorlog op het verkeerde paard gewed, maar hij maakte geweldige teksten. Het hele repertoire van Louis Davids. Nu, bij de radio, zie ik nog wel eens op een lijst staan: tekst Louis Davids. Dan denk ik: ik weet teveel, ik heb ze door Jacques zien schrijven. Nou ja, Van Tol heeft voor onze programma's ook veel geschreven. En z'n teksten worden nog steeds gebruikt. Soms zie ik bij de Mounties een scène dat ik denk: verrek, die heb ik nog betaald aan Jacques van Tol.'

Henk Suèr gaat zowel in zijn boek als in een kranteartikel uitvoerig op dit punt in. Het volgende citaat komt uit dat artikel: 'Het Kurhauscabaret in Scheveningen, dat Davids had opgezet, vergde elke veertien dagen een nieuw repertoire met nieuwe conférences en liedjes. De produktie van Van Tol kon dit wel aan. Voor elk liedje betaalde Davids hem een tientje, hetgeen

later tot vijftig gulden verhoogd werd. Daarmee had Davids de opvoeringsrechten voor zich alleen. In het begin werd nog wel eens geannonceerd dat Jacques van Tol de tekstdichter was, maar dat bleef spoedig achterwege. Bleef ook achterwege toen men in het land steeds meer oog voor de opmerkelijke tekst begon te krijgen, toen men een man als Menno ter Braak, alleen om de tekst, elk nieuw programma zag bezoeken. Week-end in Scheveningen, De Sweepstake, De Olieman, Naar de bollen, Jubileum van Ome Kobus, De pen-en-inktsymfonie, (...) De voetbalmatch, Mammie heeft haar rijbewijs, men zal ze nog wel kunnen neuriën - Jacques van Tol schreef ze. Behoudens enkele ingewijden zag ieder Davids voor de geestelijke vader aan. De cabaretbezoeker interesseerde zich voor de herkomst overigens niet overmatig. En Van Tol maakte er geen probleem van (...)'. De mystificaties zullen ook in dit boekje niet onthuld worden. Enige opheldering kunnen wij wel geven. Dat doen wij aan de hand van een brief van Jacques van Tol. Op 10 augustus 1966 schrijft hij aan Willem Wilmink: 'Hierbij de verlangde opgaven betreffende de liedjes uit het repertoire van Louis Davids. Mijn aandeel betreft natuurlijk alleen de tekst, ik componeer niet. Een van de belangrijkste teksten staat niet op uw lijst, n.l. De pen-en-inktsymfonie. Hopende U hiermee van dienst te zijn, met vr. gr.'

Het lijstje met titels dat Wilmink hem had toegestuurd, is aan zijn brief gehecht. Van Tol plaatste met ballpoint een T achter de titel als het een tekst van hem betrof.

Uitgaande van Van Tols aanduiding kunnen wij stellen dat de volgende liedjes geschreven zijn door Van Tol: *Hein de Bruin; De Sweepstake; De Olieman; Mammie heeft haar rijbewijs; Weekend in Scheveningen; Naar de bollen; Zuiderzee; De filosoof; De voetbalmatch; De zesdaagse; Het zonnebad I en II; Op het ijs; Weet je nog wel, oudje; Zomertelegrammen; Restanten; Luchtkastelen; Ome Piet; Als je voor een dubbeltje geboren bent; Een moeder begrijpt alles; De Scheveningse zee; Hengelen*.

Een TD zette hij achter: *De kleine man; De begrafenis van Ome Manus; Mina (ze zet zo'n lekker bakje koffie)*. TD staat voor Van Tol-Davids. De personen, om wie de discussie draait zijn

inmiddels beiden overleden. Veel vragen zullen dus nooit beantwoord worden.

In 1931 wordt Davids directeur van het Kurhauscabaret in Scheveningen. Dat betekent iedere veertien dagen een nieuw programma. Davids zelf treedt op als conférencier-cabaretier. Om hem heen wordt een programma geformeerd, waarvoor hij medewerkers uit binnen- en buitenland uitnodigt. Zo haalt hij het Nelson-cabaret (zie ook de annotaties bij *Moeder is dansen*) naar Nederland. Het is ook wel aardig om te weten dat Marty Verdenius en Wim Sonneveld in zijn programma debuteren. Het Kurhauscabaret loopt goed. Cor Lemaire begeleidt Davids op de piano, vanaf 1933, en schrijft zo nu en dan muziek bij een liedje. Verder schrijft Davids de muziek zelf. Het optreden wordt voor Davids in deze jaren steeds moeilijker. Hij heeft asthma, een kwaal die hem zijn hele leven parten heeft gespeeld en die er tenslotte ook de oorzaak van is dat hij op 1 juli 1939, op zesenvijftigjarige leeftijd, sterft.

De liedjes

Als de tros wordt los gesmeten...

Als de tros wordt losgesmeten
Als de plank wordt weggesjord,
Als je onderdrukt hoort snikken
En je oog zoo brand'rig wordt.
Als je al je lievelingen
Schreiend op de kade ziet,
Voel je voor het eerst hoeveel je
In je landje achterliet.

Als je op stoomt langs de kade
Naar de mysterieuse zee,
En de menschen aan de oever
Hollen lachend, huilend mee.
Als je 't slanke, ranke puntje
Van de Westertoren ziet,
Voel je voor het eerst hoeveel je
In je landje achterliet.

Als de K'lonialen zingen
Met een zenuwschor geluid,
‘'t Vaderland gaat nooit verloren
Nou vooruit de haven uit’.
Als je naast je d'officieren
Trillen en verbleeken ziet,
Voel je, o zoo fel, hoeveel je
In je landje achterliet.

Als je aankomt in IJmuiden
En de boot ligt even stil,
Als de Hofmeester komt vragen
Of je nog wat zenden wil.
Als je even later langzaam
Hollands kust verdwijnen ziet,
Voel je martelend en sarrend
Wat j'in Holland achterliet.

Als de vuurtoren nog zwakjes
Uitsteekt boven 't grijs en bruin,
En de lijnen dan vervagen
Van het mooie blonde duin.
Als je turend in de verte
Moeders trouwe oogen ziet.
Voel je eind'lijk heerlijk huilend
Wat j'in Holland achterliet.

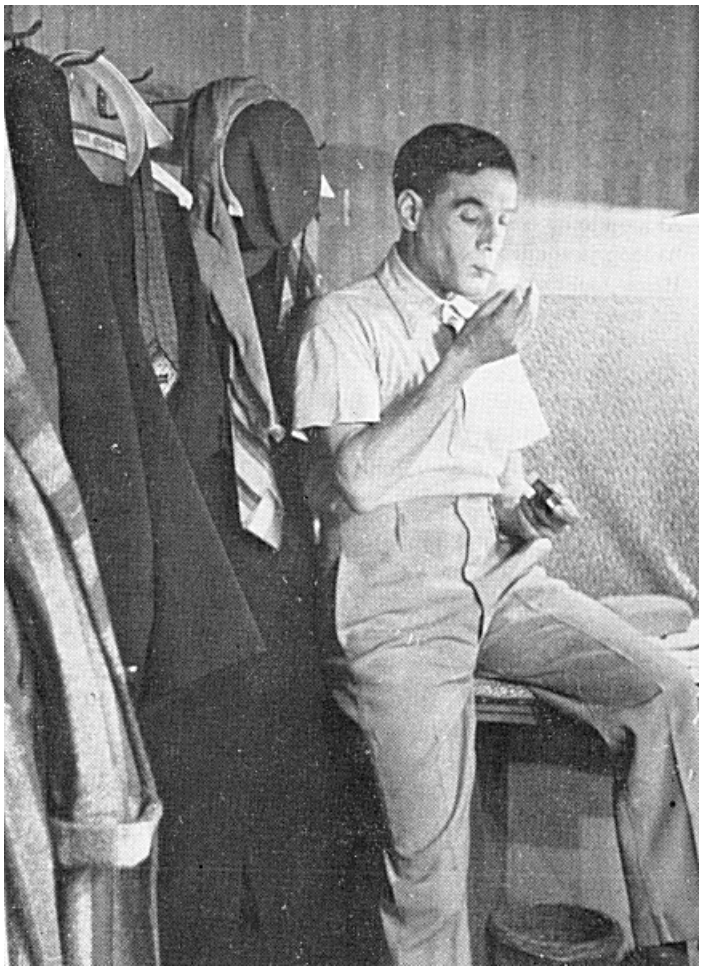

Louis Davids in kleedkamer; 1935.

Als je lacht dan ben je rijk

Aan een kwaje bui heb ik een broertje dood,
Als je drenst en zeurt, ben je 'n idioot,
Want de paar minuten die je leven kan
Maak daar geen vervelend drama van.
Al loop je op een kapotte schoen,
Al loop je zonder een spie,
Het is maar om je humeur te doen
En om je fantasie.

Als je lacht dan ben je rijk
En gelukkig tegelijk,
Aan een goed humeur is niemendal te doen,
Want een lach is veel meer waard dan tien millioen.
Als je lacht dan ben je rijk
En gelukkig tegelijk
Sikkeneurig zijn is verkeerd en dwaas
Als je lacht, ben je de baas.

Op de rijken hoef je niet jaloersch te zijn,
Al dat geld, die weelde, is toch maar schijn,
Want al eet je nooit patrijs en kaviaar,
Daarom ben je nog geen bedelaar.
Al draag je 'n kroon of een boezeroen,
Hou dat je steeds voor gezegd:
Je komt tenslotte toch allemaal
Bij maag're Hein terecht.

Als je lacht dan ben je rijk
En gelukkig tegelijk,
Aan een goed humeur is niemendal te doen,
Want een lach is veel meer waard dan tien millioen.
Als je lacht dan ben je rijk
En gelukkig tegelijk
Sikkeneurig zijn is verkeerd en dwaas
Als je lacht, ben je de baas.

Als je voor een dubbeltje geboren bent

Er zijn mensen die geloven nimmer aan hun lot,
Ploeteren en sappelen en sjouwen zich kapot.
Ik zeg: ‘Mensen denk toch steeds bij alles wat je doet,
Het komt altijd zoals het komen moet.’

Als je voor een dubbeltje geboren bent,
Bereik je nooit een kwartje.
Of je Grieks, Latijn of twintig talen kent,
Gerust, het leven tart je.
Je verbeeldt je dat je aan de touwtjes trekt,
Maar och, het leven smijt je heen en weer.
Als je voor een dubbeltje geboren bent,
Bereik je nooit een stuiver meer.

Zelden vind je iemand die de zin van het leven kent,
Je kunt zo gelukkig zijn als je tevreden bent.
Waarom zoek je het geluk steeds in een ver verschiet?
Het ligt vlak bij je en je ziet het niet.

Als je voor een dubbeltje geboren bent,
Bereik je nooit een kwartje.
Of je Grieks, Latijn of twintig talen kent,
Gerust, het leven tart je.
Je verbeeldt je dat je aan de touwtjes trekt,
Maar och, het leven smijt je heen en weer.
Als je voor een dubbeltje geboren bent,
Bereik je nooit een stuiver meer.

Ja, en zo is het. En al ga je nou op je hoofd staan, zo blijft het. Als je voor een demi-tje in de wieg bent gelegd, zal je nooit een pels dragen. Dat is gek. En als je nou roggebroodkind bent, dan zal je je nooit in kaviaar verslikken. En doe nou maar geen moeite meer, wees verstandig, want het blijft zo. Zo is het.

Als je voor een dubbeltje geboren bent,
Bereik je nooit een stuiver meer.

Bridgeclub ‘Kijk voor je’

De kapper in de steeg, die rijke dames kapte thuis,
En in de hogere kringen dus verkeerde,
Die was in zo'n boudoir ook door de bridgebacil besmet,
Zodat hij daar de buurt mee infecteerde.
Er werd bij hem na sluitingstijd een bridgeclub opgericht,
En verder kommentaar is overbodig.
‘Kijk voor je’ was de naam der club, om de mentaliteit
Der leden vond men dit memento nodig.

Dat bridgen, dat bridgen,
Is zo'n plezierig spel,
Dat bridgen, dat bridgen,
Met een gezellig stel.
We zijn modern en passen,
Voor zwik of klaverjassen,
Zo'n knus partijtje bridgen,
Dan is alles kits.

Op zekere avond zaten er drie stelletjes van vier,
Men bridgde, dronk iets warms en converseerde.
De bakker die de titel van de club weieens vergat,
Keek juist in Nelis' kaart, toen die doubleerde.
De gastheer zei berispend: ‘Jan kijk voor je alsjeblieft,
We zijn hier niet gewoon aan zwarte pieten.
Bij bridgen blijf je heer, en verder laat ik het erbij,
Omdat ik mij in wil houden voor de grieten!’

Dat bridgen, dat bridgen,
Is zo'n plezierig spel,
Dat bridgen, dat bridgen,
Met een gezellig stel.
We zijn modern en passen,
Voor zwik of klaverjassen,
Een knus partijtje bridgen,
Dan is alles kits.

De bakker had direct al op een moord geannonceerd,
Zoals dat gaat bij impulsieve lieden,
Maar Nelis nam een bierfles en begon toen heel bedaard,
Groot slem op 's bakkers achterhoofd te bieden.
Toen bood de bakker sans atout op Nelis' linker kaak,
En Nelis kreeg onmiddellijk vier slagen.
Doch toen de bakker schoppen bood, riep Nelis kermend ‘Pas!’
En werd zolang een bedstee in gedragen.

Dat bridgen, dat bridgen,
Is zo'n plezierig spel,
Dat bridgen, dat bridgen,
Met een gezellig stel.
We zijn modern en passen,
Voor zwik of klaverjassen,
Een knus partijtje bridgen,
Dan is alles kits.

Toen bood de bakker hartenvrouw op de vrouw van ome Jan,
Die dik was en aanvallig als een pudding.
Toon speelde kalm zijn handen leeg en annonceerde toen,
Een beenbreuk met een lichte hersenschudding.
Toen riep de kapper ‘Down!’, en greep zijn gasten in de nek,
En smeet ze door de vensters heen naar buiten.
De gastvrouw veegde foeterend de scherven bij elkaar,
En riep dat ze renonce had in de ruiten.

Dat bridgen, dat bridgen,
Is zo'n plezierig spel,
Dat bridgen, dat bridgen,
Met een gezellig stel.
Men speelt met strenge snoeten,
Het is leuker dan petoeten,
Zo'n fijn partijtje bridgen,
Dan is alles kits.

Brief van een landbouwer aan zijn zoon

Mijn lieve zoon, j'hebt me geschreven
Nu j'achttien jaar geworden bent,
Of ik j'een goede raad wou geven,
Wat je moet worden beste vent;
Dat 's voor je vader ongelogen
Een zware taak, een lastig ding,
Illusies zijn zoo gauw vervlogen
Het leven is zoo zonderling.
Als je gedwee je hoofd kunt bukken
Zal 't jou misschien nog wel eens lukken,
Want o, de menschen zijn zoo slecht,
Die het hardst bedriegt heeft 't meeste recht.
Jij moest de boerderij maar drijven,
Daar kan je minstens eerlijk blijven,
J'hebt een goed huis en lekker voer,
Dus jongenlief, blijf jij maar boer.

Mocht je de politiek soms lijên
Je krachten geven aan het land,
Die taak is lang niet te benijên,
Daartoe hoort sluwheid en verstand,
De politiek is slechts een leugen,
Z' is als een maalstroom, als een kolk,
Want onder 't mom van 's lands belangen
Bedriegt men 't arme burgervolk,
Terwille van een Kamerzetel
Doet ze zoo vurig en vermetel,
En zitten z'eenmaal op den stoel
Is 't volk veel verder van het doel.
Om steeds te huich'len en te liegen
Om met een glimlach te bedriegen,
Dat 's voor een eerlijk mensch een toer.
Neen jongenlief, blijf jij maar boer.

Of wil je geuren, wil je glimmen,
Trekt jou misschien het leger aan,
Dan zal je als je op wil klimmen
Beslist naar Indië moeten gaan.
Jij kan je daar wel onderscheiden,
Jij krijgt er vast het ridderkruis,
Maar ik zie mijn kind na lange tijden,
Misschien wel zonder armen thuis,
Zou jij wel bloed kunnen vergieten,
Zou jij een medemensch neerschieten,
Zou jij, trotsch alle deugd en moed
Je handen dompelen in bloed.
Zou jij een mensch den doodsteek geven,
Die wellicht nooit iets heeft misdreven,
Omdat je 't bij het vaandel zwoer.
Neen jongenlief, blijf jij maar boer.

'k Heb je mijn meening laten hooren,
'k Heb jou, mijn zoon, advies verleend,
Je hoeft j' er heusch niet aan te storen
Maar 'k ben je Vader, die het meent,
Als alle vaders aandacht schonken,
Om hunne zonen bij te staan,
Waren er velen niet gezonken,
Zag geen stumper barrevoets gaan.
Laat Amsterdam je nooit verlokken,
Mijdt groote steden als de pokken,
Ik weet, de lichtstroom trekt ons aan
Ofschoon w' er in ten onder gaan,
Hoevelen zijn niet door dat leven
Vernietigd, in het slijk gebleven,
't Gevaar ligt ov'ral op den loer,
Neen jongenlief, blijf jij maar boer.

Brief van Mientje uit Soerabaja

Ik heb de pen maar weer es effe opgenome,
Om je te schrijve dat het heel goed met me gaat.
Wat ben ik blij dat ik de beene heb genomen,
Want anders zat ik non nog in de Kinkerstraat.
Heusch, Indië zus, dat is een fijn gezegend landje,
Ik kan je raaie zus, kom hier gerust naar toe,
Je hoeft geen vinger in koud water hier te steke,
Voor 't kleinste kleinigheidje hè je een baboe.

Je weet mijn man is in positie in de rubber,
Zoo een betrekking noemen ze hier een employee,
Die arme bliksem werkt zich op het veld de blutter,
Maar as dr wat verdiend wordt deelt ie dr van mee.
De koelies magge Willem allemaal graag lije,
En als ie opklimt wordt ie administrateur,
Zus, as ik dat beleef dan ben 'k zoo rijk as Rotschild,
En kom ik in mijn eigen auto voor je deur.

Het is wat fijn hier Zus, want Willem z'n collega's,
Die noemen me hier allemaal beleefd ‘Mevrouw’,
Ze mosten weten dat ik uit de Kinkerstraat kom,
Ik laat ze zoo maar smoezen Zus - ik hou me lou.
Iedere vrouw is hier in Indië een Dame,
Als je het ziet leg je te rollen van de gijn.
Die schele Kee, die bij ons in de straat gewoond het,
Die loopt hier 's avonds rond: zóó dik in het satijn.

Je het geregeld een bestekkie as een sultan,
Mijn potje doet het kokkie en ze kookt fameus.
As ik wat hebben wil, dan gil ik effen ‘djongos’
En dalijk staan er twee Javanen voor mijn neus.
Het zijn net kinderen, het binnen goeie sulle,
Ze zijn gehoorzaam onderdanig en gevat,
Maar toch mot ik ze stevig in de gaten houe,
Ze hebben gist're stenga roepia gejat.

Je gaat hier iedre dag, nou zeker tweemaal baaje;
Nou ik ben dol op water, meid, ik vin het best,
Maar je gaat hier niet in zoo'n witte kuipie sitte;
Je gooit hier kleine emmers water op je test.
En de Javanen baajen zoo maar in de kali
Mannen en vrouwen door elkaar, dat hindert niks.
Verbeeld je zus, dat je in de Keizersgracht doet;
Vlak voor me huis heb ik geregeld een bèn-miks.

Seg Sientje, he je wel es rijsttafel gegete?
Nou ik bezweer je dat je dat es proeve mot.
Ik heb gehuild - een uur heb ik geen raad gewete
Van dat genieene heete gloeie in m'n strot.
Het is een hutspotje van vijfentwintig schale,
As je d'r aan gewoon ben, meid, dan is het fijn,
De eerste keer het Wim de dokter motte hale,
Ik heb gewoon legge krimpe van de pijn.

Mijn Willem zeit, dat Indië d'r b'roerd an toe is;
Het vollek wordt hier zoo venijnig opgestookt.
Dat doet die Dekker en die rooie Abdoel Moeis;
Ik denk, dat die hier nog een leelijk pijpie rookt.
Ze wille hebbe, dat de Gouverneur ze anpakt
Want de Javaan is voor de politiek niet rijp;
En Willem zeit onze G.G. is veel te ethisch
'k Mag lij e dat ik vet word als ik het begrijp.

Je krijgt de senuwe hier meid van de miskiete,
Gut-gut wat steke je die salamanders vuil.
Ze komme ied're nacht geregeld op visite
Op ieder plekkie van mijn lijf heb ik een buil.
Je slaapt hier heelemaal verstopt in de vitrasie;
Dat heet de klamboe, meid het is zoo'n raar gezicht
't Is net een poppenkast en as ik in rn'n kooi kruip
Dan zeg ik: poppetje gezien - en kassie dicht.

Nou, Zus, het spijt me maar ik kan niet langer schrijve,
Want ik mot aanstonds op visite met mijn vent.
Ik mot me kappe, want het is een hooge oome;
D'r is receptie strakkies bij de Resident.
Doe alle kennisse de hartelijke groete,
'k Hoop jullui allemaal over vijf jaar te zien.
En geef een fijne lange zoen van mijn an moeder
God segen jullui allemaal:

Je zuster MIEN

Antwoord van Sientje uit Amsterdam (naar Mientje te Soerabaia)

Zeer geliefde Zuster en Zwager.

Ik neem de pen op en ik meld jelui bij deze,
Dat jelui schrijven ons vandaag geworden is;
Ik heb gewoon gedocht: ik sterref onder 't lezen,
Het is bij jullie in de Oost ook lang niet frisch.
Het gaat ons goed, we zijn gezond, behalve moeder,
Die sukkelt altijd nog maar an d'r blinde darm;
De dokter seit: se mot misschien d'r mee naar 't gasthuis,
Maar verclers binnen w'allemaal gezond maar arm.

Ons nichie Heintje is een Saterdag befalle;
Se het een meissie, dat is nou d'r achtste kind.
En onse kat het ook weer vier gestreepte jonkies,
Net schilderijtjes, maar se sijn nog stekeblind.
De oudste dochter van den kruier op het hoekie
Is mit een heele sjieke reisiger getrouwd;
Het is in Mokum teugenswoordig wat gesellig,
D'r sijn weer seven bioscopen bijgebouwd.

Er is een heibel hier in Holland om te beven;
Ze hebben om de Duitsche Keiser pas gevraag'
En se vertikken 't hier gewoon om hem te geefe;
Nou sitte wij hier mit die goosser in ons maag:
We krijge seker bonje mit de g'allieerde
En wat het mooiste is, hem laat het soo ijskoud;
'k Wou maar, dat die ijsere Hein em heel gauw smeerde,
Maar lou-menheer saagt in sijn tuintje blokkies hout.

't Is een schandaal, hoe se menschen kopschuw make,
En se volproppe met haat en met venijn;
Nu binne pas weer de toneelspelers gaan staken:
't Was 's avonds reusepoppekast op 't Leidscheplein;
Se fluite en se schelde Eduard Verkade,
't Is die lange, die die lange beenen het,
Meheer Royaards, weet je, met die lange asem,
Is as setbaas in de schouwburrug geset.

Ik heb al veertien dage lang de bibberatie,
Ik heb in marreken een tijd gespikkeleerd;
Mijn heele spaarbankboekie is al hassewijne,
Mijn heele uitset, kind, ik bin gerinneweerd.
Ik heb de doodstuipe van angst voor mijn beminde;
Ik kan wel huile, da'k soo'n stomme horrik bin,
As die het hoort, dan kan ik me gerust verdrinken:
Hij werkt me absoluut het Binne gasthuis in.

Ik kom nog alle veertien dagen op de dansclub
En altijd ben ik nog de eerste van de les;
We danse teugeswoordig ons gewoon het mikmak,
Ik bin al veertien dagen bezig an de JESS;
Je lacht je naar, as je de lui siet kankeneere;
Se make kronkeltjes en bochte as lijn ses,
Ik wou het gistere met moeder ook probeere,
Maar die riep: Jesses, maak geen des - met je gejess!

Me Arie het me laatst naar Sandfoort meegenome,
Hij sei, de seelucht was soo goed foor me karkas
En toen 'k in Sandfoort aankwam, wou 'k het niet geloove:
Ik doch gewoon, dat ik op Uilenburreg was.
Hij wou me in een koesie op het strand toen lokke,
Om te gaan baaje, maar ik sei: je bint niet pluis,
Ik ga de see niet in, seg bin je mesjokke?
Dat heb ik heusch niet noodig hoor, ik wasch me thuis.

Ik sit van tijd tot tijd wel is an jou te denken,
Ik bin van tijd tot tijd jaloersch op jou, mijn kind;
't Is toch maar fijn, dat jij soo'n goeiert van een knul hebt,
Dat j' in de wereld soo vooruitgekomme bint.
Jij sit maar sjaakies tusschen al die klapperkoppe,
Ik gaf een knaakie, as ik je soo is kon sien;
Tabée, hoor meid, de groete an je stukkie kerel,
Een fijne soen van moeder en je suster SIEN.

Dat zijn onze jantjes

Gevaarlijk voor de vrouwen zijn de ridders,
Nou sekuur.
't Zijn me lekkere druiven
Nou laat ze schuiven,
Want kom je in d'r kluiven
Dan ben je zuur.
Wat zijn ze toch bedeesd heb ik gedacht,
Maar wolven zijn het in een blauwe vacht.

Dat zijn onze jantjes,
Dat zijn onze jantjes,
Dat zijn de jantjes met de branie kraag,
De boy's met de buisies
En stevige vuisies,
Die zien onze meide allemaal even graag.

D'r is geen een matroos, die niet op tijd zijn kerel staat,
D'r is geen matroos die zich met smoesies lijmen laat.
Ze voelen zich de banjer in der fijne marine blauw,
Zoo denken ze alle rokken
Heel gauw te lokken,
Ze kletsen van de sokken iedere vrouw.
Maar 't mooiste is: laveeren doen ze niet,
Een echte Jan die stoomt altijd vol spied.

Dat zijn onze jantjes,
Dat zijn onze jantjes,
Dat zijn de jantjes met de branie kraag,
De boy's met de buisies
En stevige vuisies,
Die zien onze meide allemaal even graag.

Der is geen Jan die niet op tijd zijn hassiebassie lust,
Der is geen Jan die niet op tijd een aardig meisie kust.
En zie je wel es een die voor een glaasie fosco zit,
Dat zijn de nieuwerwetsche,
Die laat je maar zwetse,
Die doen niks anders dan kletse
Zonder pit.
Maar een ryeele, toffe, haaije Jan,
Dat is een blok graniet, een echte man.

Dat zijn onze jantjes,
Dat zijn onze jantjes,
Dat zijn de jantjes met de branie kraag,
De boy's met de buisies
En stevige vuisies,
Die zien onze meide allemaal even graag.

Devaluatie

Wat lang verwacht werd, is gebeurd,
De gulden heeft een veer gelaten.
We moesten met de stroming mee
Van alle Europese staten.
Mijn wasvrouw telde net de was
En knipte in de consternatie
De pijpen van mijn lingerie
Vanwege de devaluatie.

Mijn hospita doet ook al mee,
Ik woon op kamers moet u weten.
Ik had zo gehoopt om dit seizoen
Eens boerenkool met worst te eten.
Als nou de worst op tafel komt,
Verschijnt mijn hospita vol statie
En snijdt er eerst een derde af,
Vanwege de devaluatie.

De gulden heeft een knauw gehad
En alle mensen kopen waren.
Ik sprak laatst een Hagenaar die zei:
‘Het is waanzin, zeg, om nou te sparen.
Ik heb helaas geen gulden meer,
Maar nou ik het ware... zie,
Nou neem ik een bontjas op de pof,
Vanwege de devaluatie.’

De edele vocale kunst zakt ook,
Geen Urlus komt haar steunen.
Het croonen is nou actueel,
Als U het mij vraagt, is het kreunen.
Geen kunst, maar kunstemakerij
Brengt ons de jonge generatie.
De stem zit onderin de buik,
Vanwege de devaluatie.

De vrouw had vroeger een figuur,
Gepronconceerd, gevuld, gedegen,
En zij was trots op al
Wat zij van ma natuur had meegekregen.
Dat was solide, struis en mooi
Tot zij ging lijden voor de gratie.
Maar nou is het net een larnpeglas,
Vanwege de devaluatie.

Vanavond speel ik weer revue,
Mijn vierendertigste zou ik menen.
In alle rollen, zelfs als vorst en vullisman
Ben ik verschenen.
Nou vraag ik mij angstvallig af,
Ben ik nog altijd in de gratie,
Of laten jullie Loutje los,
Vanwege de devaluatie.

Doe het electrisch

De oude tijd heeft afgedaan, met al z'n duisterheden,
De walmende petrolielamp behoort weer tot 't verleden,
Geen oliestel voortaan,
Die hebben afgedaan,
Die tref je straks alleen nog maar in 't Rijksmuseum aan.
De electriciteit is toch een boffie,
Electrisch zet je nou je bakkie koffie.
Ja, electriciteit brengt veel gerieflijkheid
En daarom is de leus van onze tijd:

Doe het electrisch,
Doe het electrisch,
Dat is de grootste zaligheid!
Licht en warmte heb je nu
Voor een krats per KWU.
Doe het met electriciteit.

Het wasschen en het koken en het kloppen-zuigen -vegen,
Dat is een peuleschil, als je electra hebt gekregen.
Een baby van een jaar,
Die speelt het desnoods klaar!
Draai eventjes aan 't knoppie en dan is het voor mekaar.
Ja, moeder je hoeft nou niet meer te sloven!
Electrisch gaan we ossenlappies stoven!
Geen stof meer op den grond!
't Is zind'lijk en gezond,
Met 'n paar malaise-centjes kom je rond!

Doe het electrisch,
Doe het electrisch,
Dat is de grootste zaligheid!
Licht en warmte heb je nu,
Voor een krats'per KWU.
Doe het met electriciteit.

DOE HET ELECTRISCH
AANGEBODEN DOOR
N.V. PROVINCIALE
UTRECHTSCHE –
ELECTRICITEITS-
MAATSCHAPPIJ.
UTRECHT
MUZIEK EN WOORDEN VAN
LOUIS DAVIDS

Geen bibberende vaders meer, die op hun bloote voeten
Des morgens vroeg, voor dag en dauw, de aschla leegen moeten.
Electrisch is je haard,
Die geld en moeite spaart!
Die gloeit op je commando of 't November is of Maart!
Wanneer je met je tijd gelijk wil blijven,
Electriseer de huizen en bedrijven!
Antiek is nou de stoom!
Want electrische stroom
Maakt heel het leven tot een mooien droom!

Doe het electrisch,
Doe het electrisch,
Dat is de grootste zaligheid!
Licht en warmte heb je nu,
Voor een krats per KWU.
Doe het met electriciteit.

De electriciteit wordt nou een weldaad in je huisje,
Je soepje wordt electrisch nou gekookt op je fornuisje.
Je pannetje blijft frisch!
Geen roet, geen ergernis!
Als je electrisch kookt dan weet je dat het lekker is!
Je hoeft niet bij je pannetje te blijven!
Intusschen kan je nog een briefje schrijven!
Je kookt zonder gevaar!
En voor je 't bent gewaar
Is nou je biefstuk in een wipje klaar!

Doe het electrisch,
Doe het electrisch,
Dat is de grootste zaligheid!
Licht en warmte heb je nu,
Voor een krats per KWU.
Doe het met electriciteit.

Entreelied van Tinus de Vullisman

Ik loop langs straten en langs grachten
Altijd te ratelen uit alle macht
En blijf geduldig overal wachten,
Totdat het vullisbakkie wordt gebracht.
Want vuil is er in elke woning,
Ik neem het mee zonder beloning,
Aan ied're deur roep ik zo hard ik kan:
‘Juffrouw!... de vullisman!’

Zo'n ratel kan ik niemand hier ontraaien,
Want alle vrouwen zijn van liefde vol,
Als ik m'n ratel even maar laat draaien
Dan worden zij zo innig en zo dol.
Loop ik soms eenzaam langs de straten
En voel ik mij dan zo verlaten,
Dan heb ik beet, draai m'n ratel an,
‘Juffrouw!... de vullisman!’

'n Burgemeester mochten wij hier eren,
Die hield toch o, zo veel van Amsterdam,
Maar ach, hij bleek 'm gauw te smeren
Toen er een beter, hoger baantje kwam.
Wanneer hij ooit zich in mijn buurt zou wagen,
Dan zou ik zeker aan hem vragen:
‘Zo'n burgemeesterspak, wat heb j'er an?
Edelachtbare!... de vullisman!’

Minister Treub heeft d'uitvoer ras verboden
Van menig zaak en dat vind ik patent.
Hij maakte wetten die het streng geboodden,
Omdat hij best zijn pappenheimers kent!
Toch zijn er mannen die niet graag hun plicht doen
En voor wat zoete winst een oogje dicht doen,
Minister Treub, ik bied mijn hulp U an:
‘Excellentie!... de vullisman!’

Zo zoek ik overal mijn vullis,
En kwam laatst ergens in Berlijn,
Geloof maar niet dat het flauwe kul is,
'k Moest bij een zekere Heer Keizer zijn.
'k Zei: ‘Sire, laat de hri maar kletsen,
Heeft U nog méer papieren Fetzen,
Of wat verdragen, die je schenden kan?
Sire!... de vullisman!’

Louis Davids als Tinus de Vullisman; Pieter de Metz; zwart krijt; 1917.

Geef mij mijn Amsterdam terug

Als jongen reeds ben ik de halve wereld door geweest,
Reizen stond mij heel mijn leven aan,
Maar heusch van alle steden in Europa, trok het meest
Mokum mij aan.
Als ik in den vreemde zat, dan werd ik vaak benauwd,
Heimwee greep me o zoo dikwerf aan,
Dacht ik aan mijn vaderstad,
Sprong ik op en zong spontaan,

Breng mij naar Amsterdam terug,
Breng mij naar Amsterdam terug,
Geef mij mijn Amstel in de zornerzonneschijn,
Geef mij mijn zitje op 't leuke Rembrandtplein.
Breng mij mijn Amsterdam terug,
Breng mij mijn Amsterdam terug,
In Mokum staat er 's middags nog een diender op de tram,
Dus breng mij naar Amsterdam.

Een Amsterdamsche jongen die de wereld heeft gezien,
Vindt zijn eigen stad nog eens zoo schoon,
Het is er knus en op de vlakte is het bovendien
Buitengewoon.
In Londen en Berlijn daar raak je al je centen kwijt,
In Parijs je beurs en je verstand,
Als 'k maar één kwartje heb
Vind ik Mokum int'ressant.

Breng mij naar Amsterdam terug,
Breng mij naar Amsterdam terug,
Geef mij mijn Amstel in de zomerzonneschijn,
Geef mij mijn zitje op 't leuke Rembrandtpleim.
Breng mij mijn Amsterdam terug,
Breng mij mijn Amsterdam terug.
In Mokum staat er 's middags nog een diender op de tram,
Dus breng mij naar Amsterdam.

Ik wil naar Amsterdam terug voor 'n heilig ideaal,
D'r zit een Amsterdammer in een cel,
Die moest omdat ie z'n plicht deed in de bajes-een schandaal
U snapt me wel.
Zoo'n stoere Amsterdammer die moest eereburger zijn,
Een sieraad is hij voor de burgerij,
'k Ga naar de rechters toe
En smeek, laat onze Schröder vrij.

Geef hem z'n Amsterdam terug,
Geef hem z'n Amsterdam terug,
Geef hem zijn Amstel in de zomerzoniieschijn,
Geef hem zijn zitje op 't leuke Rembrandtplein.
Breng hem zijn Amsterdam terug,
Breng hem zijn Amsterdam terug,
In Mokum staat er 's middags nog een diender op de tram,
Dus breng hem naar Amsterdam.

Had je niet die mooie blauwe oogen

Meisje, wat heb jij op je geweten,
Meisje, wat heb je me kwaad gedaan,
Ik kan niet meer werken, niet meer eten,
Al mijn levenslust is naar de maan.
Dat ik jou, mijn schat, heb leeren kennen,
Was heel treurig voor ons allebei.
Ik ging van je hoûen,
Maar 'k kan je niet vertrouwen,
Meisje lief, jij bent geen vrouw voor mij.

Had je niet die mooie blauwe oogen,
Had je niet dat ravenzwarte haar,
Dan was ik er nimnaer ingevlogen,
Was er nimmer voor mijn rust gevaar.
Maar als jij me aankijkt met die kijkers,
Is 't alsof ik in de diepte glij,
Dan vergeef ik alles, je zonden en je fouten,
En alles is weer voorbij.

Meisje, waarom moet je altijd stoeien,
Meisje, dat doet mij zooveel verdriet.
Moet je je met anderen bemoeien,
Voel je dan mijn harteknagen niet?
Ik heb geprobeerd je te vergeten,
Omdat dat voor mij het beste is.
Ik probeer al weken
voorgoed met je te breken.
Als ik je gezien heb, is het weer mis.

Had je niet die mooie blauwe oogen,
Had je niet dat ravenzwarte haar,
Dan was ik er nimmer ingevlogen,
Was er nimmer voor mijn rust gevaar.
Maar als jij me aankijkt met die kijkers,
Is 't alsof ik in de diepte glij,
Dan vergeef ik alles, je zonden en je fouten,
En alles is weer voorbij.

Meisjelief, ik wou dat 'k je kon haten.
Jij bent wel lichtzinnig, maar niet slecht.
Zou je maar je streken kunnen laten,
Dan kwam alles wel weer goed terecht.
Waarom doe je al die malle dingen,
Heb je aan één jongen niet genoeg?
Kan je dan niet trouw zijn,
Een degelijke vrouw zijn,
't Was toch niet zoveel, wat ik je vroeg?

Had je niet die mooie blauwe oogen,
Had je niet dat ravenzwarte haar,
Dan was ik er nimmer ingevlogen,
Was er nimmer voor mijn rust gevaar.
Maar als jij me aankijkt met die kijkers,
Is 't alsof ik in de diepte glij,
Dan vergeef ik alles, je zonden en je fouten,
En alles is weer voorbij.

Hein de Bruin

De stoker, Hein de Bruin,
Die had een stukje tuin,
Zoo'n volkstuintje, met kool en anjelieren;
Eens groef hij in de grond,
Toen hij een muntje vond,
Een geldstuk uit den tijd der Batavieren.
Hein dacht direct: ‘Ik ga
Naar Madame Sylvia,
Hier leit beslist een schat, mijn kans staat prachtig!’
En toen de slaapster sliep,
Toen zei ze: ‘Graaf maar diep,
Ik krijg van u de somma van drie-tachtig!’
En Hein groef stiekum iederen nacht,
Maar 't nieuws vloog naar de Lindengracht.

En heb je 't al gehoord van Hein de Bruin?
O wat griezelig!
Die graaft bij nacht en ontij in zijn tuin,
O wat griezelig!
Als ieder slaapt, dan zie je Hein
Wroeten in de maneschijn,
Dat kan geen zuiv're koffie zijn,
Dat gepruts van Oome Hein!

Hein werd door heel de buurt
Wantrouwig nagegluurd,
Zijn nacht'lijk doen bracht tongen aan het roeren;
Ze zwierven om het gat,
Dat Hein gegraven had,
Of lagen achter 'n struik naar hem te loeren,
Wie naar z'n volkstuin ging,
Nam ter beveiliging
Het broodmes mee, als was daar wat te vreezen.
Als Hein een pakje droeg,

Dan zei rnen luid genoeg:
‘Dat zal wel weer een kinderlijkie wezen!’
Men smoesde zoo maar op de gis:
‘Bepaald artikel zoveel bis.’

En heb je 't al gehoord van Hein de Bruin?
O wat griezelig!
Die graaft bij nacht en ontij in zijn tuin,
O wat griezelig!
Als ieder slaapt, dan zie je Hein
Wroeten in de maneschijn,
Dat kan geen zuiv're koffie zijn,
Dat gepruts van Oome Hein!

De fantasie ging voort,
Men kwam van kindermoord
Geleidelijk op meer volwassen dooien.
Men kwam tot dit besluit:
Hij gaat met meissies uit,
Om ze na afloop in die kuil te gooien.
Toen, op een nacht bij één,
Kreet eensklaps tante Leen:
‘Waar zou mijn dochter blijven. O, verbeeld je!
Ze zei vanavond: “Moe,
'k Ga naar Tuschinski toe.”
Ik zoek me gek en nergens zie ik Neeltje!’
De melkboer riep: ‘Direct naar Hein!
Dit zal zijn laatste lustmoord zijn!’

En heb je 't al gehoord van Hein de Bruin?
O wat griezelig!
Die graaft bij nacht en ontij in zijn tuin,
O wat griezelig!
Als ieder slaapt, dan zie je Hein

Wroeten in de maneschijn,
Dat kan geen zuiv're koffie zijn,
Dat gepruts van Oome Hein!

Hein groef bedaard naar goud,
Toen eensklaps een stuk hout
Hem velde, en een stem riep: ‘Maagdenroover!
Je schurkenspel is uit,
Graaf op je laatste bruid!
Geef de restanten van het meissie over!’
De slager trok zijn mes,
De melkboer greep een flesch,
Heins uiterlijk werd lichtelijk geschonden.
Toen eind'lijk het schlemiel
Dan van zijn stokkie viel,
Kwam plots de tijding: ‘Neeltje is gevonden!’
Toen Hein ter plaatse gaf de geest,
Zei men: ‘'t Is een abuis geweest!’

En heb je 't al gehoord van Hein de Bruin?
O wat griezelig!
Die graaft bij nacht en ontij in zijn tuin,
O wat griezelig!
Als ieder slaapt, dan zie je Hein
Wroeten in de maneschijn,
Dat kan geen zuiv're koffie zijn,
Dat gepruts van Oome Hein!

Het is mal en toch hou je van mij

Lieveling, vele keren,
Loop ik zo aan jouw zij,
Zwijgend te prakkizeren,
Wat jij toch ziet in mij.
Ik zou een Willem Kloos willen wezen,
En dan dichtte ik jou een sonnet.
Als je nou mijn verzen zou lezen,
Werd ik zo in een dwangbuis gezet.
Ik wou Rernbrandts kunst zelfs erven,
En dan roem voor jou verwerven.
Maar ik kan geen kippenhok verven,
Het is mal en toch hou je van mij.

Kon ik maar iets doen of laten,
Dat imponeren zou.
Zodat ze gingen praten,
Over die held van jou.
Ik wou dat jij van mij kon genieten,
Als een tweede Maurice Chevalier.
Maar ik lijk meer op Buster Keaton,
En je haalt er een reuze sof mee.
Voor een glimlach van jouw mondje,
Vloog ik graag een wereldrondje.
Maar ik word al zeeziek op een pontje,
Het is mal en toch hou je van mij.

Dienstweigering zou ik plegen,
Als je zei: ‘Dat is groot’.
Ik heb zelfs geen kans gekregen,
Want ik ben vrijgeloot.
Ik wou een werker zijn voor ons beiden,
Zoals iemand slechts werkt voor zijn vrouw.
Met jou samen armoede lijden,
En voor alles verliefd zijn en trouw.

In een schamel hutje buiten,
Waar slechts magere mussen fluiten.
Maar ik ben een sufferd met duiten,
Het is mal en toch hou je van mij.

Louis Davids in vliegtuig; ± 1930.

Hollands meisje

Dat Holland een mooi landje is, beroemd om vele dingen,
Is voor mij nog geen reden om een loflied hier te zingen.
Benijdt niet iedere vreemdeling ons land om zijn producten,
Die Aziaat en Afrikaan, zelfs Eskimo verrukten?
Al zijn wij op dat punt verwend,
Onze mooiste schat is vrijwel onbekend...

Een Hollands meisje, dat is je ware,
Die is nog pittiger, dan onze ouwe klare.
Zo een echte fijne pop, met een boerinnekop,
Daar kan geen meisje in Europa tegen op.

De Nederlandse zindelijkheid, de kaas van onze boeren,
De horren, de spionnetjes, waardoor we zitten loeren,
De boter, onze koeien, onze molens, al die dingen,
Vooral onze beleefdheid tegen vreemdelingen,
Maakt Nederland al om geëerd,
Maar onze mooiste schat wordt niet gepropageerd...

Een Hollands meisje, dat is je ware,
Die is nog pittiger, dan onze ouwe klare,
Zo een echte fijne pop, met een boerinnekop,
Daar kan geen meisje in Europa tegen op.

De Nederlandse trekhond heeft een wereldnaam gekregen,
En zijn we niet beroemd om onze mooie autowegen?
Is ons belastingstel niet je ware steen der wijzen?
En hoor je onze gasdirecties niet eenparig prijzen?
Al prikkelt dat ook onze trots,
Op ons meisje bouwen wij als op een rots...
Een Hollands meisje, dat is je ware,
Die is nog pittiger, dan onze ouwe klare.
Zo een echte fijne pop, met een boerinnekop,
Daar kan geen meisje in Europa tegen op.

Het hondje van Dirkje

Kleine Dirkie had een hondje, door een auto overreden
Met gebroken poot in 't straatgewoel gevonden.
Met twee houtjes en een stukkie van een ouwe gonjezak
Had ie 't pootje eerst gespalkt en toen verbonden.
Daarna had ie 't dier heel zacht
Opgepakt en thuis gebracht.
Doch vervuld van stille angst en diepe zorgen,
Zei die: ‘Mormel had ook uitgekeken voor je overstak’,
Maar 't voorzichtig in een zolderhoek verborgen.

Als ie boterhammen kreeg, verborg ie ied're keer een stukkie
Voor zijn zieke kameraad onder zijn kieltje
En dan sloop ie op zijn teenen met een kopje zonder oor
Naar den zolder en zei: ‘Vreet nou maar schlemieltje’.
Hekkie keek 'm nou en dan
Met zijn koppie scheef 's an,
Die philantropie kon 't mormel niet verwerken.
Toen ie op een keer wou blaffen, siste Dirkie: ‘Hou je bek!
Je legt zoo uit je pension, als ze het merken.’

In een gammel stijfselkistje stopte hij 't skelettig diertje,
Want zijn moeder mocht het heelegaar niet weten.
Als ze Hekkie had gezien (hij kende moeder op een prik)
Had ze 't beest meteen het steegje in gesmeten.
Al zoo vaak had ie verzocht
Of ie 'n hondje hebben mocht,
Want die beesten zijn net menschen soms, zoo piender.
Dirkie hield niet van de schoffies uit de buurt, die vonden 'm maar raar
En ze scholden sloome Hein en dooie diender.

Op een keer kwam Hekkie onverwacht, zijn poot nog in het verband,
De kamer in, een hondje laat zich niet verbieden.
Moeder zei: ‘Nou is de boot an, kijk me zoo'n scharminkel an,

Het lijkt waarachtig wel de Joodsche Invaliede.
Van wie hoort dat stuk gespuis,
Straks heb ik Artis in me huis',
Dirkie stamelde, hij kon het amper zeggen:
'Toen ie onder 'n auto lee, docht ik, 'k neem hem effe mee,
Anders hadden z'm zoo maar late legge'.

'Als ie binnen 't uur mijn huis niet uit is, gaat ie in de plomp',
Verklaarde ma, 'dat is wat voor mij, die nare krengen'.
Toen zei pa gedecideerd: 'Wanneer zijn poot genezen is,
Zal ik 'm persoonlijk naar 't asyl gaan brengen'.
Dirk zei liefdevol: 'Nou teef,
d'Eerste maand ben jij weer safe'.
Intuïtief was hij van de patient gaan houden.
Moeder schamperde: 'Seg ober, geef U Hektor 'n stukkie kreeft,
Man, je mot een villa voor 'm laten bouwen'.

Kleine Mientje, 't jongste zusje, noemde Hekkie smalend 'viezerik',
Dan hulde Dirk zich in hooghartig zwijgen.
Soms werd het hem wel te machtig en dan kreet ie: 'Treiterkop,
Wat is vies, kijk jij maar liever naar je eigen'.
Eens beet Hek in Miesjes pop,
't Meisje gaf het beest een schop,
Dirk vloog op en loeide: 'Valsche salamander,
Raak die hond nou nog 's aan,
Sal ik je effe kreupel slaan,
Als ie slaag krijgt, is 't van mij en van geen ander'.

Hekkie leefde ongestoord te midden van conflicten voort,
Schoon onbewust dat ze de oorzaak was van rampen.
d'Een vervolgde haar met haat,
De ander werd d'r kameraad,
't Huisgezin had zich gescheiden in twee kampen.

't Pootje was weer gecureerd,
Dirkje had de hond geleerd
Mooi te zitten en nou was ie reuzebranie.
Vader zei soms: ‘Klein serpent,
Zoo'n beest is toch intelligent’.
‘Ja’, zei moeder, ‘Ga d'r mee naar Sarassani!’

Na zes maanden stille oorlog heeft het noodlot zich voltrokken,
Hekkie had iets raars gedaan in moeders kamer.
Bertus, 't oudste broertje, zag het en riep: ‘Kijk eens wat een zwijn,
Op de trijpe stoelen, moe’, hij greep een hamer,
Wierp die Hekkie naar zijn kop,
't Beestje vloog schuimbekkend op,
Viel toen neer, op dat moment kwam Dirkie binnen,
Bleef als vastgenageld staan,
Keek lijkwit zijn broertje aan,
Niemand wist toen wat met Dirkie te beginnen.

Zacht, al was 't een kostbaar kleinood, heeft toen Dirk 't verstarde beest
Naar zijn hoekje op den zolder meegenomen.
's Avonds in het donker groef ie in het Vondelpark een kuil,
In een eenzaam laantje onder iepeboomen.
Met een snuitje bleek als was,
Lei die Hekkie onder 't gras
En zei trillend, beide oogjes dicht geknepen:
‘Hekkie, het was niet mijn schuld,
Menschen hebben geen geduld,
Stomme dier, ze hebben jou thuis niet begrepen’.

Ich kiisse Ihre Hand, Madame

In de comedie,
Zag ik een lady,
Een allerschattigste asblonde fee, die
Naar zij beweerde,
Mijn lied waardeerde,
En mij in hare villa inviteerde.
Nauwelijks daar, non een minuut was het niet,
Zei ze: ‘Loutje ken jij ook dat lied:
Ich küsse Ihre Hand, Madame,
Und träume es ist der Mund,
Ich bin zwar sehr galant, Madame,
Doch das hat seinen Grund.
Habe ich Ihr sehr Vertrauen, Madame,
Und Ihre Sympathie,
Wenn Sie es auf mich bauen, Madame,
Madame, Sie werden schauen, Madame,
Küsse ich statt Ihre Hand, Madame,
Auch Ihren roten Mund.’

Ze sprak van liedje,
Van melodietje,
Van Wagner, Beethoven en symfonietje,
Van Richard Tauber,
Van Herman Bouber,
Ach Gott, die Puppe war so hübsch und sauber.
Wanneer is dat kletsen nou gedaan,
Dacht ik en ik keek het kindje aan.
Ich küsse Ihre Hand, Madame,
Und träume es ist Ihr wang.
Wees nou eens interessant, Madame,
Je smoes verveelt mij allang,
Want leuter je nog lang, Madame,
Van liedjes en muziek,
Dan gehe ich aan den haal, Madame,

Ich bin keine Lineal, Madame,
Musik ist mir egal, Madame,
Geef mij maar romantiek.

Toen kwam het soupeetje,
Met blonde Greetje,
En wat er aan zo'n toestand vast zit, weet je.
Wij dronken Champus,
Ik lag van Pampus,
Nou eens kijken of ik haar naar mijn wigwam, smoes.
Na een teder uurtje, zei ze kwiek:
'Loukie geef mij even honderd piek.'
Ich küsse Ihre Hand, Madame,
Ich hab' kein anderes Ziel.
Ich bin zwar sehr galant, Madame,
Doch hundert ist zu viel.
Sie haben mein Vertrauen, Madame,
Sie, kleine Pompadour,
Sie haben ein schöner smoes, Madame,
Aber ich bin auch nicht für der poes, Madame,
Ein Händchen und ein Gruss, Madame,
Ich komme nie retour.

Ik zoek een meisje te trouwen

Ik heb veel geleerd,
Veel geprofiteerd
Van het vrouwelijk schoon,
'k Heb veel liefgehad en gestoeid,
Maar nooit heeft een vrouw mij geboeid, want
'k Ben nog vrijgezel
En het huw'lijksspel
Trekt mij vreeselijk aan.
Ik wil zoo graag trouwen, maar tot mijn verdriet,
Wat ik wil hebben dat vind ik maar niet!

Ik zoek een meisje te trouwen, jong en rein,
Zij moet heel veel van mij houen en aardig zijn.
Zij hoeft geen brillanten te dragen, ook geen zij,
Ik zoek een meisje, dat houdt alleen van mij.

Is 't een mooie vrouw,
Dan verveelt ze gauw,
En dan heb je geen rust;
Want al ben je de saaiste Piet,
Je krijgt één, twee, drie honderd vrienden,
Zwermen om haar heen,
Ze is nooit alleen.
En de mooie zijn duur,
Altijd ben j'angstig dat je haar betrapt:
Ik heb de mooie uit 't boekje geschrapt!

Ik zoek een meisje te trouwen, jong en rein,
Zij moet heel veel van mij houen en aardig zijn.
Zij hoeft geen brillanten te dragen, ook geen zij,
Ik zoek een meisje, dat houdt alleen van mij.

Als ze leelijk is,
Dan is 't ook weer mis,
Want dan gaapt men je aan,
En men fluistert: ‘Nou die 's getrouwd!
Dat 's natuurlijk toch om de centen!’
Ied'reen vraagt je dan
Of je 'm lenen kan,
Want je bent toch zoo'n sul!
En is ze arm en je werkt voor je brood,
Zegt men: ‘Die kerel is 'n ras-idioot!’

Ik zoek een meisje te trouwen, jong en rein,
Zij moet heel veel van mij houen en aardig zijn.
Zij hoeft geen brillanten te dragen, ook geen zij,
Ik zoek een meisje, dat houdt alleen van mij.

Wat de beste man
Maar niet vinden kan,
Een eenvoudige vrouw,
Die op je vertrouwt als een rots,
Die je liefheeft met al je fouten,
Die je respecteert,
Je niet controleert,
En die lak heeft aan chique;
Waar is die engel, die goed is en trouw,
Breng mij dat wonder: 'n eenvoudige vrouw.

Ik zoek een meisje te trouwen, jong en rein.
Zij moet heel veel van mij houen en aardig zijn.
Zij hoeft geen brillanten te dragen, ook geen zij,
Ik zoek een meisje, dat houdt alleen van mij.

Impromptu

Op laaiende hittedag lag er in 't woud
Een jeugdige dichter te droomen,
Terwijl op een afstand van 'n meter of drie
Een dame uit de stad was gekomen.
Vlakbij was een tuinrestaurant met terras,
Daar had j'een verrukkelijk kijkje
Op het statige boomen gegroep,
En er zat, dat spreekt haast vanzelf niet?, een strijkje.

De jonge minstreel snoof de geurige lucht,
Hij keek naar de bijen een tijdje,
Toen greep hij zijn pen en begon aan een vers,
De juffrouw die pelde een eitje.
Hij schreef van 't mysterie der vogelenzang,
Van 't zonnegestoei door het lommer.
Toen vroeg hem de juffrouw: ‘Zit u hier al lang?’
En beet in een groote komkommer.

‘Ik zit hier een uurtje’, zei zacht de poëet,
Wat schichtig van 't plotse gebeuren,
‘Dan hebt u’, hernam zij, ‘vast liefdesverdriet,
Wees wijs mensch, je moet niet zoo treuren.
Blieft u een augurk, kom, geneer je maar niet,
Of hindert het, als ik zit te praten?’
Do dichter: ‘wel neen, mevrouw’,
't Strijkje speelt zacht Zigeunerweis van Sarasate.

‘U mot beter eten, U ziet veels te bleek,
Bouillon 's morgens met een beschuitje,
Dan melk een paar liter, met 'n scheutje cognac,
Een biefstuk, een pond, met een uitje.

MARTIN PAERL
IMPROMPTU
(een landelijke idylle)
MUZIEK-ARCHIEF
ALEX DE HAAS
ROTTERDAM
MUZIEK
MAX TAK
WOORDEN VAN
LOUIS
DAVIDS
G. ALSBACH & Co
AMSTERDAM

Maar soep is de hoofdzaak, dat staat in de maag,
Met balletjes en vermicelli'.
De jongeling zucht even
En de muziek speelt kwijnend Serenade de Toselli.

'Mijn man is portier in het Doelenhotel,
Hard werk, maar het is een best baantje,
Hij haalt wel zijn honderd gulden per week'
De dichter tuurt strak door een laantje.
Kan ik U soms diene, wat sla ik weer door,
U mot op mijn klets maar niet letten,
Vertel eens in wat voor artikel U doet'
De dichter zegt zacht: 'In sonnetten'.

En droomend bekijkt hij de broodjes met ham,
Als waren het vreemde visioenen,
Het kippetje lijkt hem een statige pauw,
De eieren lijken pioenen.
Hij ziet de portier met een band om zijn pet,
Zijn vrouw die bedaard zit te eten...
En 't valt hem plots in, bij Mozart's Menuet.
'Ik heb vandaag nog niet ontbeten'.

De zon straalt alomme in feestenden glans,
De vlinderkens dansen een vroolijken dans,
't Is één symfonie van verrukking en kleur,
De dennen verspreiden een zoetigen geur.
De dichter staat op en begeeft zich op 't pad,
Twee zilveren tranen bevlekken zijn blad.
De stadsjuffrouw peutert bedaard in haar kies,
Het strijkje speelt zacht: Meditation de Thaïs.

In de Jordaan

Waar is het op de wereld zoo vroolijk,
Gezellig en oolijk,
Waar heb je op de heele aardbol meer plezier,
Reuzenkeet en vertier?
Waar wibbelen de roodbaaien rokken,
Waar krullen de lokken,
Waar is 't een gehaaide klit,
Waar heb je de meiden, waar nog fut in zit?

In de Jordaan,
In onze eenige Jordaan,
Op die eene kleine plek,
Zijn de toffe jongens gek,
Waar de witte jakken stijf als planken staan.
In de Jordaan,
In onze eenige Jordaan,
Dat is het eenigst hoekje, waar ik dood wil gaan.

Vooruit jongens, op zijn ouderwets
De beentjes van de vloer.

Als lange Jan zijn slinger gaat draaien,
Dan kan je zien zwaaien,
Dan kan je onze meiden nog eens van katoen,
'n Eerste klas step zien doen.
Dan slingeren ze op hakken en toonen,
Met gloeiende koonen,
En ze zweven als een tol,
Waar vind je nog die onderwetsche lol?

In de Jordaan,
In onze eenige Jordaan,
Op die eene kleine plek,
Zijn de toffe jongens gek,

Waar de witte jakken stijf als planken staan.
In de Jordaan,
In onze eenige Jordaan,
Dat is het eenigst hoekje, waar ik dood wil gaan.

De goosers met 'r eenig bels broekie,
Hun blauw zijden doekie,
D'r zilleveren ketting en d'r jokeypet,
In d'r snuit 'n sigaret,
De uitgelezen goocheme knokkers,
De broeiers, de gokkers,
Die alleen drie kerels staan?
Vind je toch alleen bij ons in de Jordaan.

In de Jordaan,
In onze eenige Jordaan,
Op die eene kleine plek,
Zijn de toffe jongens gek,
Waar de witte jakken stijf als planken staan.
In de Jordaan,
In onze eenige Jordaan,
Dat is het eenigst lioekje, waar ik dood wil gaan.

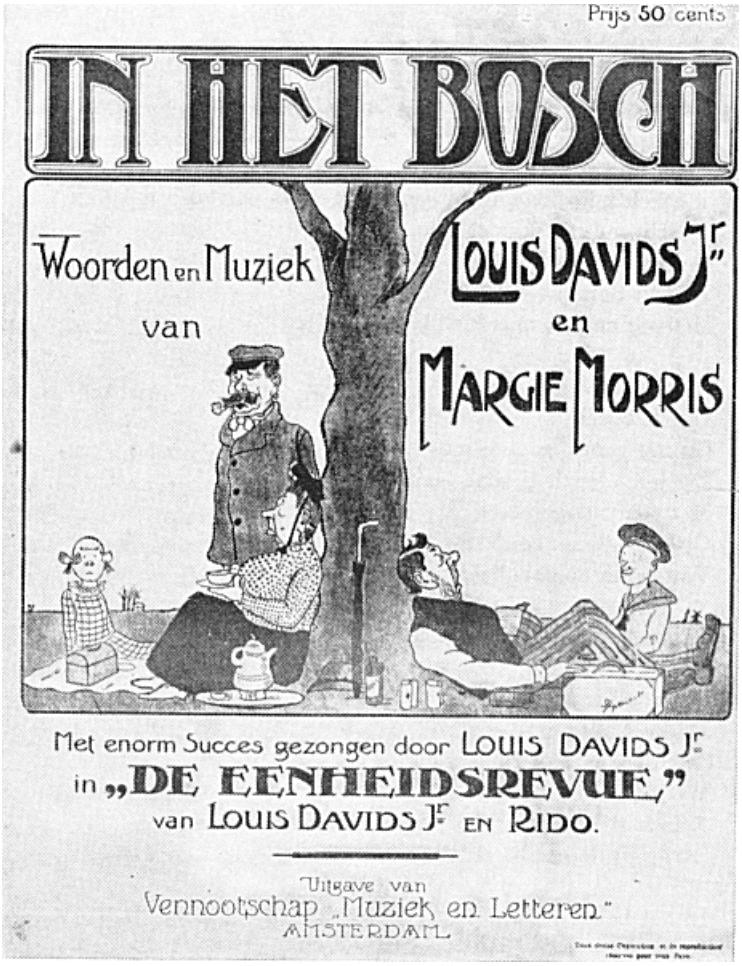
Prijs 50 cents
IN HET BOSCH
Woorden en Muziek van
LOUIS DAVIDS Jr.
en
MARGIE MORRIS
Met enorm Succes gezongen door LOUIS DAVIDS Jr.
in „DE EENHEIDSREVUE,"
van LOUIS DAVIDS Jr. EN RIDO.
Uitgave van
Vennootschap „Muziek en Letteren"
AMSTERDAM

In het bosch

Als het Mei wordt, krijg ik altijd schokjes in mijn kuiten
En wil ik naar buiten,
Waar de spreeuwen fluiten.
'k Steek mijn jongens in een splinternieuw confectiepakkie,
'k Grijp mijn stikke zakkie,
En 't heele kattebakkie
Tippelt dan ijskoud
Met mij naar 't maagdelijke woud.

In het bosch
In het boscli
Op het geurig zachte mos
Lig je onder de groene boomen
Met een rustigen lach
Op een blijden zonnedag
Van geluk en zaligheid te droomen.

Tante Neel, een ingekrompen schele, ouwe vrijster,
Roept, als zij een kraai ziet:
‘Kijk 's Jan, een lijster.’
Dikke Nelis zegt bedaard: ‘Nee tante, 't is een sijsie,
'k Hoor het aan zijn wijsie,
Wedden om een bijsie?’
Arie zegt heel saai:
‘Krijg jij de rarnbam, 't is een kraai.’

In het bosch
In het bosch
Op het geurig zachte mos
Lig je onder de groene boomen
Met een rustigen lach
Op een blijden zonnedag
Van zijn pijp en zijn borreltje te droomen.

Tante neemt d'r mand en zeit: ‘Nou gaane me piknikke,
Tof, hoe we dat flikke,
Harde bokkings bikke.’
Arie steekt zijn voet vooruit en zij glijdt op d'r zitvlak.
‘Kijk nou, gore dikzak,
Nou breekt de lieele mikmak,
Zoo'n stuk ongeluk,
Mijn heele lijf zit vol met Buk.’

In het bosch
In het bosch
Op het geurig zachte mos
Lig je onder de groene boomen
Met een rustigen lach
Op een blijden zonnedag
Van d'r net en d'r bonboekjes te droomen.

Tante huilt: ‘De scharren liggen in de rijst met krenten,
Zonde van de centen,
Kijk wat een serpenten,
Nelis, kan jij nou als vaâr dat mispunt niet verbieden.’
Hij zegt zeer timide:
‘'k Sla je invalide,
't Is zoo zout als brem,
De bokkems liggen in de sjem.’

In het bosch
In het bosch
Op het geurig zachte mos
Lig je onder de groene boomen
Met een rustigen lach
Op een blijden zonnedag
Van de rijst en de eenheidsworst te droomen.

Tante Neel gilt: ‘Moord, d'r zit een adder in mijn rokken,
Gut, wat bin 'k geschrokken,
Oh, 'k ga van de sokken.’
Arie brult: ‘Vooruit nou, douw d'r polsen in het maajum;
Wat een beest, daar haa'j'm.
Geef er een slok maajum.’
Afgetobt en moe,
Vertrekt het hele stel naar Mokum toe.

Van het bosch
Van het bosch
Van het geurig zachte mos
Liggen in d'r alkoof te droomen
Van de zon en het gras
Op d'r muffige matras
Van het bosch en de mooie groene boomen.

Je mag me plagen

Wat ik me van jou laat welgevallen,
Heeft nog nooit een man geaccepteerd.
Jij hebt me beslist,
Zonder dat 'k het wist,
Wat je noemt in vrijheid gedresseerd.

Je mag me plagen,
'k Zal het verdragen,
Ik ben een lobbes van een vent.
Je mag me foppen,
Je mag me schoppen,
'k Zal het verkroppen,
Omdat jij het bent.

Als ik je zie flirten met een ander,
Word 'k van nijd zoo geel als een citroen.
't Doet me veel verdriet,
Maar ik zeg het niet,
Want van jou laat ik mij alles doen.

Je mag me plagen,
'k Zal het verdragen,
Ik ben een lobbes van een vent.
Je mag me foppen,
Je mag me schoppen,
'k Zal het verkroppen,
Omdat jij het bent.

Soms neem ik nae voor, nou zal 'k het zeggen.
O! wat krijgt ze straks een grooten mond.
Kom je voor mij staan
En jij kijkt mij aan,
Zeg ik niks... dan zak ik door den grond.

Je mag me plagen,
'k Zal het verdragen,
Ik ben een lobbes van een vent.
Je mag me foppen,
Je mag me schoppen,
'k Zal het verkroppen,
Omdat jij het bent.

In gezelschap neem jij m'in de maling,
Zit ik soms gewoon voor idioot.
'k Krijg een rooien kop,
En voel hier een prop,
'k Lach dan mee, maar meid, ik schaam me dood.

Je mag me plagen,
'k Zal het verdragen,
Ik ben een lobbes van een vent.
Je mag me foppen,
Je mag me schoppen,
'k Zal het verkroppen,
Omdat jij het bent.

Klap eens in je handjes

Je komt als rose zuigeling de wereld binnen vallen.
Twee maanden oud begint men je het leven te vergallen.
Na miers en na poeder,
Begint je eigen moeder te zingen voor haar jongste spruit
En haalt geweldig uit...
(ze trillert)

Klap 's in je handjes, blij, blij, blij.
Op het booze bolletje allebei.
Handjes omhoog,
Handjes omlaag,
Handjes in je zij,
Allebei.
En Mamma besluit die zangpartij
Zoo varen de scheepjes voorbij.
Zoo varen de scheepjes voorbij.

Als kind kom je op school.
Je krijgt rapporten en papiertjes.
Dan minnebrief, dan boterbrief, papieren, heele sliertjes.
En op een zek're morgen ontvang je krom van zorgen
Een brief zonder odeur van den belastinginspecteur
(dan denk je)

Klap 's in je handjes, blij, blij, blij.
Schud je booze bolletje, dei, dei, dei.
Lasten omhoog,
Voeding omlaag,
Uitgaven vlug,
Inkomen traag.
Jij loopt rond met rafels,
Zij in 't zij.
Zoo gaat je leven voorbij,
Zoo gaat je leven voorbij.

Je wilt de wereld beter maken en dat wil je uiten,
Door je bij een partij of groep of strooming aan te sluiten.
Er is voldoende keuze in politieke leuze.
Vertroebeld wordt je kijk,
Want ieders voorman heeft gelijk!
(Hij zegt je...)

Klap 's in je handjes, blij, blij, blij,
Stomp het in je bolletje, dei, dei, dei.
Handje omhoog,
Handje omlaag,
Een vuist gebald,
't Is maar de vraag,
Waar zit ernst
En waar verlakkerij.
Zoo varen illusies voorbij.
Zoo varen illusies voorbij.

Louis Davids in de revue 'Lach en vergeet'; 1929.

De kleine man

Het is op ons kleine wereldje een beetje raar gesteld,
Want de eene mensch neemt veel te groote happen,
Ja de een woont in een villa en de ander bij de belt,
En die moet zich op z'n teentjes laten trappen.
De een die slaat zijn slag, doet soms wat ie niet mag,
De andere, dat is een feit, betaalt steeds het gelag.

Dat is de kleine man, de kleine burgerman,
Zoo'n doodgewone man met een confectiepakkie an,
Zoo'n man die niks verdragen kan, blijft altijd onder Jan,
Zoo'n hongerlijer, zenuwlijer van een kleine man.

Wij verzorgen onze medeburgers tegenwoordig best:
Als je niet werkt krijg je achttien gulden premie;
En nou zijn er heel veel slampampers die zijn liever lui dan moe
Want die denken: nou die achttien pop, die neem ie!
Ze schelden allemaal op patroon en kapitaal,
En wie is weer de dupe van dat vrijheidsideaal?

Dat is de kleine man, de kleine burgerman,
Zoo'n doodgewone man, met 'n confectiepakkie an,
Zoo'n man met zoo een achttien gulden C en A-tje an,
Zoo'n hongerlijer, zenuwlijer van een kleine man.

De verkiezingen in Holland zijn altijd een groote pret,
Want dan hoor je onze heeren candidaten
Elkaar uitschelden voor leugenaar, voor schoffie enzoovoorts,
Zoeken gaatjes om hun gifgas uit te laten,
En zitten Z' OP de stoel, hoe veilig zoo'n gevoel!
Wie moet de rekening betalen voor hun grooten... mond?

Dat is de kleine man, de kleine burgerman,
Zoo'n doodgewone man, met 'n confectiepakkie an,
Zoo'n man met van die doodgewone Bata-schoenen an,
Zoo'n hongerlijer, zenuwlijer van een kleine man.

Dempsey gaat weer aan het boksen en krijgt weer 'n kwart millioen,
Om zich 'n kwartiertje suf te laten stompen,
En zijn tegenstander, als ie wint, een kwart millioentje meer,
Want die kereltjes laten zich niet lompen!
Wie snakt er naar zoo'n baan, zou, kreeg ie het gedaan,
Voor 'n tientje al zijn kiezen uit zijn kaken laten slaan?

Dat is de kleine man, de kleine burgerman,
Zoo'n doodgewone man, met 'n confectiepakkie an,
Zoo'n man met zoo een afgesneden linnen frontje an,
Zoo'n hongerlijer, zenuwlijer van een kleine man.

De minister van Defensie vraagt weer onderzeeërs aan,
Mocht een vreemdeling zich met de Oost bemoeien,
En als wij die vloot dan hebben en er komt 'n beetje mot
Kunnen wij er in de Amstel mee gaan roeien.
Dat heet voor 't ideaal, voor Neerlands grond en taal,
Maar wie betaalt het pakkie van den vice admiraal?

Dat is de kleine man, de kleine burgerman,
Zoo'n doodgewone man, met 'n confectiepakkie an,
Eén met zoo'n imitatie-jeager onderbroekkie an,
Zoo'n hongerlijer, zenuwlijer van een kleine man.

De komeet van Halley

Menschen, heb je al vernomen,
Dat de wereld haast vergaat?
't Oogenblikje is gekomen,
Dat je laatste uurtje slaat.
Een komeet nadert de aarde,
Met een ongehoorde vaart,
En die b'roerde rustverstoorder
Heeft strychnine in zijn staart.

Van den schrik kan 'k niet meer slapen,
Ied'ren nacht om half drie,
Lig ik op het dak te loeren,
Of ik de komeet niet zie.
Acht en twintig lombardbriefjes,
Heb ik in't fornuis gedaan,
En ik ben sinds veertien dagen,
Uit mijn begrafenisfonds gegaan.

Van de observatieposten,
Komt het ijs'lijke bericht,
Dat 'r op een van de planeten,
'n Nieuwe wereld wordt gesticht.
Esperanto gaat men spreken,
Als minister president
Wordt Van Staveren gekozen,
Dat's de meest geschikte vent.

Chansonnettenbundel
No. 157.
DE KOMEET VAN HALLEY
Oorspronkelijke
Coupletten
— door —
Louis Davids Jr.
Woorden met Muziek 10 cents.
Druk en Uitgave van George W van Biene, Keerweerlaan, Rott

Om te worden toegelaten,
In de nieuwe maatschappij,
Houdt 't bestuur je in de gaten,
Of je bent van zonden vrij.
't Wordt een vlekkelooze wereld,
In den meest volstrekten zin,
Melkboeren en advocaten,
Komen er beslist niet in.
Carnegie en Rockefeller,
Smijten dollars op de straat,
Kuyper laat zich niet meer scheren,
Daar de wereld toch vergaat.
Troelstra en Savornin Lohman
Drinken 'n borrel met mekaar,
En Cornelis van der Linden
Maakt zijn laatste opera klaar.
Richard Strauss zit hard te pennen,
Aan een reuzen tragedie.
Die ‘Zerstörung unser Erde’
Door Halle, Hallo, Halley.
En toen men 't kometen nieuwtje,
Edmond Rostand heeft gezegd,
Riep ie: ‘Sacré Chanteclère’,
En toen heeft ie 'n ei gelegd.

Niemand drinkt er meer jenever.
Fosco is daar het parool.
En de jonge onderwijzers
Stichten 'r een neutrale school.
't Onderwijs is onpartijdig,
Oranjeliefde is te oud.
En in plaats van het Wilhelmus,
Leeren ze: Japie is getrouwd.
Tot versterking der bevolking,
Wordt men wettelijk verplicht
Om met twintig jaar te trouwen,
Anders ga je in 'n gesticht.
Minstens vijf gezonde spruiten,
Eischt de Staat van ieder paar,
En die ze niet bijtijds kan leveren,
Gaat de nor in voor een jaar.
Alles mag ik niet verklappen,
Wat ik van de toekomst weet,
Daarom, wacht nog een paar dagen,
Tot w'ons zien op de planeet.
Als we boven zijn gekomen
Richt ik een theater op,
En trakteer den eersten avond
Op een splinternieuwe mop.

Leentje uit de Lange Niezel

Leentje uit de Lange Niezel,
Gaat uit het rijden met de diesel.
Ja, sta nou maar niet verbaasd,
Leen is modern. Leen heeft haast.

La, La, La,
Mooie Leentje, het ideaal van voetbalvrinden,
Is iedere zondag op het veld te vinden.
Ze is ontroerd van Wels,
Die heeft altijd iets snels,
Vooral wanneer het gaat tegen de Bels.
Van Bakhuis legt ze iedere nacht te dromen,
Ze gilt als er een strafschop wordt genomen.
Laatst liep ze met haar kop,
Tegen een diender op,
Toen riep ze: ‘Schat, nog net tegen de lat!’

Maar 's zondags is voor de meid,
Het toppunt van zaligheid.
Leentje uit de Lange Niezel,
Gaat aan het rijden met de diesel.
Want Leen is een meid,
Die meegaat met haar tijd.
Ze houdt van de nieuwigheid.
Ja, zo als Leen,
Is er niet een,
Zo sportief, zo vel over been,
Al wat gauw gaat, dat vindt ze fijn,
Daarom gaat ze met de dieseltrein.

La, la, la *Dat hoort er bij, dat mag ik zo maar niet doen*
La, la, la *aardig*
La, la, la

Verloofd was Leentje ook eens in haar leven,
Ze heeft d'r jongen gauw de bons gegeven.
Toen hij de reden vroeg,
Wijl hij haar op handen droeg,
Zei Leentje: ‘Je knuffelt mij niet snel genoeg!’
Haar snelheid was op school niet te verdragen,
Vier klassen heeft het kind overgeslagen.
Ze leerde niet zo straf,
Ja, ja, nu staat U paf,
Ze was er na de tweede klas al af.

Maar 's zondags is voor de meid,
Het toppunt van zaligheid.
Leentje uit de Lange Niezel,
Gaat aan het rijden met de diesel.
Want Leen is een meid,
Die meegaat met haar tijd,
Ze houdt van de nieuwigheid.
Ja, zoals Leen,
Is er niet een,
Zo sportief, zo vel over been,
Al wat gauw gaat, vindt, Leen zo fijn,
Daarom gaat ze met de dieseltrein.

Liedje bij de wieg

Mijn lieve vent, als ik jou zo zie slapen,
Zo heerlijk rustig op jouw peluwtje van dons,
Dan moet ik dikwijls denken aan de stakkers
Die het zo veel minder hebben, schat, dan jij bij ons.
Dan zie ik ze voor me, met hun bleke snuitjes,
Dan zie ik ze voor me, met een ingevallen mond,
En ook hun bedje zie ik in gedachten,
Wat vuile lompen op een koude harde grond.

Ze dragen nooit, als jij, een wit hansopje.
Ze hebben menigmaal geen hempje aan hun lijf.
Ze horen nooit een vriendelijk wiegeliedje.
Hun oogjes sluiten bij gemor en bij gekijf.
En als ze dromen is het van de slagen
En van de snauwen die ze kregen overdag,
En o zo zelden speelt er om hun lippen,
Wanneer ze slapen, eens een glimpje van een lach.

Ze komen 's morgens uit de nauwe sloppen,
Waar nooit een sprankje van een zonnestraaltje valt.
Ze kijken angstig om naar het gore krotje,
Waar vader dreigend achter hen zijn vuisten balt.
En op hun zwakke krom gegroeide beentjes
Gaan ze de hele dag weer schuren langs de straat
En in hun lege, hongerige maagjes
Komt het afval, dat een hond nog liggen laat.

Mijn lieve vent, als ik jou zo zie slapen,
Zo heerlijk rustig, in je mollig warme bed,
Dan wordt er dikwijls naast jou blozend snuitje
Opeens een beeldje van zo'n schooiertje gezet,
En dan voel ik het opeens zo heftig,
Dat er een onrecht is in onze maatschappij,
Want is zo'n arme, kleine bleke schooier,
Niet ook een mensenkind, onschuldig zo als jij?

En ben je later eenmaal man geworden,
Kijk dan maar nooit minachtend op een schooier neer,
Maar vindt in het steunen en het troosten der misdeelden
Je mooiste levensdoel, mijn schat, je grootste eer.
En wil een schooier je zijn hand soms reiken,
Let op zijn hart, kind en kijk niet naar zijn kledij,
Want dikwijls vind je in de fijnste kleren,
De grootste schooiers juist in onze maatschappij.

Het lot van de Sweepstake

Het was mis met oome Arie, eens een keurig nette vent,
Bij ieder om zijn overdreven zuinigheid bekend,
Die zeegras rookte uit een steenen pijpje van drie cent,
Maar eensklaps tot verkwisting was gekomen.
Hij kwam zo door een toeval bij de waarzegster terecht,
Die had hem uitgekruist en op de tafel neergelegd,
'Er liggen centen op uw huis', zoo had ze toen gezegd,
En Arie had een Sweepstake-lot genomen.
Toen zat hij in des noodlots klauw,
En 't praatje circuleerde gauw.

Oome Arie heeft een lot gekocht
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Hij is al bij voorbaat stijf in 't vocht,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Voor de mazzel gaat ie 's nacht naar bed,
Met een paardenhoef en een jockeypet,
Oome Arie is totaal van streek,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!

De buurt had van de Sweepstake nog niet al te veel verstand,
Alleen de kapper wist het uit een buitenlandsche krant.
Die zei: 'Als Arie's paarden winnen, is ie uit de brand.'
Dat nieuwtje werd meteen flink overdreven.
Al gauw ging er een wonderlijk gerucht door de Jordaan,
Dat oome Arie paarden in z'n keldertje had staan,
En dat ie 's nachts die beesten uitliet op de Kalfjeslaan,
En dan weer in de duisternis liet leven.
Het buurtblad plaatste interviews,
Gewijd aan dat sensatienieuws.

Louis Davids en Jacques van Tol; 1938.

Oome Arie heeft een lot gekocht
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Hij is al bij voorbaat stijf in 't vocht,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Voor de mazzel gaat ie 's nacht naar bed,
Met een paardenhoef en een jockeypet,
Oome Arie is totaal van streek,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!

De stemming van de menigte was spoedig zoo gegist,
Dat men een lichte wrevel niet meer in te houden wist.
De jeugd schold al voor dierenbeul en had hem graag gekist,
Toen Arie argeloos nog liep te fluiten!
De bakker zei heel zacht: ‘Ik heb al maanden zoo'n idee,
Dat Arie ook een rol gespeeld heeft in Matuschka twee.’
De massa spande samen, maar de bakker smeet privé
Voorloopig vast een steen door Arie's ruiten.
Agenten kwamen toegesneld,
En 't werd in hun rapport vermeld.

Oome Arie heeft een lot gekocht
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Hij is al bij voorbaat stijf in 't vocht,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Voor de mazzel gaat ie 's nachts naar bed,
Met een paardenhoef en een jockeypet,
Oome Arie is totaal van streek,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!

De openbare meening werd al gauw opnieuw verstoord,
De buurman had des nachts een klagend hinneken gehoord.
Toen broeide er een stemming op het kantje van een moord,
Men wou als oef'ning Arie's vrouw vast worgen!
Er kwam een troep vrijwilligers die 'n zware heipaal droeg,
Waarmee men Arie's keldertje tot een ruïne sloeg.
Men vond een krolsche kat, maar dacht dat Arie 's morgens vroeg
Zijn schimmels op de vliering had verborgen.
Men dichtte er een lied op dra,
En zong bij de harmonica

Oome Arie heeft een lot gekocht
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Hij is al bij voorbaat stijf in 't vocht,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Voor de mazzel gaat ie 's nachts naar bed,
Met een paardenhoef en een jockeypet,
Oome Arie is totaal van streek,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!

En Arie wist het veege lijf te redden in de stad,
Alwaar hij angstig in een klein en donker kroegje zat,
En niet wist, dat hij juist de eerste prijs gewonnen had,
Omdat hij zat te beven voor z'n leven.
En toen men hem vertelde, dat hij rijk was als een vorst,
Toen had hij voor een deel uit angst en voor een deel van dorst,
Voor zeven lichte catzen en een stukje leverworst,
Zijn lot juist aan den kroegbaas afgegeven.
Eerst werd hij wit, toen werd hij rood.
Toen zei hij ‘Stik’, toen was hij dood.

O ome Arie heeft een lot gekocht
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Hij is al bij voorbaat stijf in 't vocht,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!
Voor de mazzel gaat ie 's nachts naar bed,
Met een paardenhoef en een jockeypet,
Oome Arie is totaal van streek,
Van de Sweepstake! Van de Sweepstake!

Luchtkastelen

Mijn liefste, alle dagen
Hoor ik jou steeds maar klagen
‘Wij zijn wel twee gelieven,
Maar zonder perspectieven.’
Ik kan jou nog niks geven,
Om van en in te leven,
Maar de twee laatste nachten,
Heb ik in mijn gedachten
Iets liggen fantaseren,
Dat wil ik jou offreren;
Een huis van rode stenen,
Met klimop er om henen.
Tot aan de vensters komen,
De takken van de bomen,
En rozen staan te geuren,
Voor glazen serredeuren.
'n Grijze poes zit binnen,
Op het kozijn te spinnen,
En 'n kanariepietje,
Zingt in de zon 'n liedje.
Een tuin vol boerenbloernen,
Waarin de bijtjes zoemen,
En groen rnet witte hekjes,
Schutten intieme plekjes,
Die tot 'n zitje noden.
‘Voor deurwaarders verboden’,
Staat ergens op 'n bordje,
Jij in je keukenschortje,
Brengt koffiewater aan de kook,
En uit de schoorsteen kringelt rook.

Ik heb geen geld en geen juwelen,
Voor 't meisje waar ik veel van hou,
Geen woning om met jou te delen,

Maar ik heb mooie luchtkastelen,
En die zijn allemaal voor jou.

Als jou dat soms te klein is,
Niet chic genoeg en fijn is,
Zit niet in de misère,
Want ik maak gauw carrière,
Dan maken we 'n potje,
En kopen zo'n oud slotje.
Dat laat ik restaureren.
Als 't klaar is, inviteren
Wij ooms, tantes en neven.
'k Wil jachtpartijen geven.
We eten voortaan ossen,
Uit onze eigen bossen.
We hebben ophaalbruggen,
Stoelen met rechte ruggen,
En hoge stenen hallen,
Waar stukken kalk uit vallen.
's Nachts rammelen er knoken,
'n Voorvader komt spoken,
Om 't perkament te lezen.
't Zal ome Toon wel wezen,
Die is al bij z'n leven,
Niet één nacht thuis gebleven.
Men zal mij slotheer noemen,
Mijn heldendaden roemen.
Op feestelijke dagen,
Zal ik 'n harnas dragen,
En om de zeven jaren,
Moet ik ten kruistocht varen,
Alleen 'n paard is voor mij niets,
Dat doe ik dan wel op de fiets.

Ik heb geen geld en geen juwelen,
Voor 't meisje waar ik veel van hou,
Geen woning om met jou te delen,
Maar ik heb mooie luchtkastelen,
En die zijn allemaal voor jou.

Mammie heeft haar rijbewijs

Weet U het nieuwste al?
Mammie heeft haar rijbewijs.
Ja, het is toch wat te zeggen?

Mammie heeft een nieuwe manie,
Zij zit nu aan het stuur vol branie,
Aan haar kleine kar.
Vader zit er voor in zorgen,
Speculeert, vandaag of morgen
Loopt het in de war.
Mammie moet haar stand ophouden,
Tegenover andere vrouwen,
Zij chauffeert charmant.
Paps neemt nog een overstapje
Op de tram en eet een hapje
In een restaurant.

Ma chauffeert,
't Is net een plaatje.
Vreemde mannen blijven staan,
Als ze moeder in haar kleine,
Blauwe two-seater zien gaan.
Pappie tobt om z'n belasting
En de crisis maakt hem grijs.
Maar een auto moest er komen,
Mammie heeft haar rijbewijs,
Mammie heeft haar rijbewijs.

Paps wil 's zondags rusten even
Van het slopend zakenleven
Ener wereldstad.
Ma wil kilometervreten,
Heeft de kinderen aangekleed en
Zegt: ‘Stap in maar schat.’
Paps kruipt achterin, timide,
Sukkel, hij is nog solide,
En kijkt altijd sip.
Maar het protest wordt hem geschonken,
Moeder laat de knalpot ronken,
Voor de week-end trip.

Ma chauffeert en saboteert haast
Alle regels van het verkeer.
Pa berekent hoeveel boete,
Of het nu zal kosten weer.
Maar de kinderen genieten,
Vinden Paps een oude lijs.
Mammie die is veel sportiever,
Mammie heeft haar rijbewijs,
Mammie heeft haar rijbewijs.

Ma zit onder het chaufferen
Soms met Pa te debatteren:
Auto's zijn niet duur;
En je kan het kinderleven
Zoveel zin voor schoonheid geven,
En voor de natuur.
Pratend werkt ze met pedalen,
Om de honderdtien te halen,
En de claxon loeit.
Bloemetjes door het gas bevangen,
Laten plots hun knopjes hangen,
En zijn uitgebloeid.

Ma chauffeert,
En in een dorpje
Gilt een zwaarverminkte kip.
In een greppel kreunt een varken,
Met een opgezwollen lip.
En een poes die juist op stap ging,
In dit landelijk paradijs,
Rijdt ze zo tot Perzisch kleedje.
Mammie heeft haar rijbewijs,
Mammie heeft haar rijbewijs.

Louis Davids als politieagent in de revue 'Lach en vergeet'; 1929.

Moeder is dansen

Baby huil je om je moeder,
Baby huil maar niet,
Moeder heeft haar daaglijks pretje,
Vadertje zingt bij je bedje,
Pappie zal je liedjes zingen,
Voor zijn kleine zoon;
Mammie houdt meer van de banjo
En de saxophoon.

Mammie is dansen, baby wees maar stil,
Mammie is naar ‘de Gaité’ (o jé).
Mammie is aan haar twintigste blues,
Pappie geeft je drooge ponnen,
Mammie is aan 't charlestonnen;
Mammie flirt met de jongens van de Band,
Pappie blijft thuis bij vent,
Als zij thuis komt in de afternoon,
Krijg je 'n fijne cocktailzoen,
Mammie is dansen mijn kind.

Duitschland heeft zijn republiek,
Moeder is dansen,
En zijn Hohenzollern kliek,
Moeder is dansen,
Europa door de Yank geplukt,
Kalmpjes uit elkaar gerukt,
Volk'renbond wordt doodgedrukt,
Moeder is dansen.

Mammie is dansen, baby wees maar stil,
Mammie is naar ‘de Gaité’ (o jé).
Mammie is aan haar twintigste blues,
Pappie geeft je drooge ponnen,
Mammie is aan 't charlestonnen;

Mammie flirt met de jongens van de Band,
Pappie blijft thuis bij vent,
Als ze thuis komt in de afternoon,
Krijg je 'n fijne cocktailzoen,
Mammie is dansen mijn kind.

Als je groot bent lieve jongen,
Mag je ook eens mee,
Als je 'n lange broek gaat vragen,
Mag je moeders smoking dragen,
Als je 'n knappe dokter wordt,
Je zit in een congres;
Dan zit mammie bij Paul Whiteman,
Ondergaat de Jazz.

Mammie is dansen, baby wees maar stil,
Mammie is naar ‘de Gaité’ (o wee).
Mammie d'r jurk weegt zeventien gram,
Mammie laat zich stucadooren,
En d'r hals is uitgeschoren;
Mammie is dansen,
Pa is mammie nou,
Lieveling slaap maar gauw,
Anders krijgt ma straks nog kift,
En gooit met d'r lippenstift,
Mammie is dansen lief kind.

Werkloosheid en honger schrijnt,
Moeder is dansen,
Handel, industrie verkwijnt,
Moeder is dansen,

Russen en Chineezen gaan,
Kalmpjes op Europa aan,
Listig lacht reeds de Javaan,
Moeder is dansen.

Mammie is dansen, baby wees maar stil,
Mammie is naar ‘de Gaité’ (o wee).
Mammie d'r jurk weegt zeventien gram,
Mammie laat zich stucadooren,
En d'r hals is uitgeschoren;
Mammie is dansen,
Pa is mammie nou,
Lieveling slaap maar gauw,
Anders krijgt ma straks nog kift,
En gooit met d'r lippenstift,
Mammie is dansen lief kind.

Baby huil niet om je moeder,
Doe niet ouderwetsch,
Om jou mag ze niets ontbeeren,
Moeder moet de ‘Stomp’ gaan leeren,
Het seizoen is al begonnen,
Stil nou poppie mijn;
Mammie moet voor haar prestige
Nou stompzinnig zijn.

Slaap maar kindje, kindje slaap,
Moeder is dansen,
Want je vader is een aap,
Moeder is dansen,
Die zingt van zijn geboortegrond,
De plek waar eens zijn wiegje stond,
Mammie foxst en slingert rond,
Moeder is dansen.

Mammie is dansen, baby huil maar niet,
Moeder is naar ‘La Réserve’ (vol verf).
Pappie zit zonder cent in zijn zak,
Pappie mag er niet om tobben,
Moeder moest zich laten bobben;
Mammie is dansen,
Moedertje heeft pret,
Pa heeft geen cigaret,
Ma zorgt voor de slanke lijn,
Pa moet kinderjuffrouw zijn,
Moeder is dansen mijn kind.

Naar buiten

Als de koekoek stil zijn eerste eitje legt,
Als de natuur ontwaakt,
Als de vrouw zacht blozend ‘Ouwe loeres’ zegt,
Worden er plannetjes gemaakt.
Papa juicht: ‘Haal een halve stuiver zuring-zout, mijn toet,
En torn er eis het lintje van mijn ouwe strooien hoed.’
Mama zegt: ‘Leg wat steentjes op het randje, honingblom,
Want anders trekt je gassie aanstonds krom.’

We gaan naar buiten,
Waar de vogeltjes fluiten,
Waar het zonnetje zoo heerlijk schijnt,
Waar de koetjes zoetjes loeien,
De princesseboontjes groeien,
Waar al je misère verdwijnt.

Pappie haalt de kinderwagen voor den dag,
Waar hij zijn pink bij klemt.
Keesje protesteert, dat hij niet rijden mag.
Pa raakt nu lichtelijk ontstemd.
Na twee uur loopen, lispelt Ma: ‘Wat heb ik aan dat groen,
Ik zet geen poot meer verder hoor, het bloed staat in mijn schoen.’
Papa verklaart, indien zij persisteert bij dat geval
Hij haar persé den schedel klieven zal.

We gaan naar buiten
Waar de vogeltjes fluiten,
Waar het zonnetje zoo heerlijk schijnt,
Waar de koetjes zoetjes loeien,
De princesseboontjes groeien,
Waar al je misère verdwijnt.

Gijsje slaakt hartstochtelijk een rauwen gil.
Pa zegt: ‘Wat nu schlemiel.’
Sid'rend staat de karavaan een wijle stil.
Gijs loeit: ‘Mijn poot zit in het wiel.’
Aan 't randje van een sloot wordt kleine Gijsbert plots'ling boos
En duwt zijn oudsten broeder met zijn hersens in het kroos,
Als Pa vraagt: ‘Boy, wat doet ge?’, antwoordt Gijs: ‘Dat he'k geflikt,
Omdat ie aan mijn lollie heeft gelikt.’

We gaan naar buiten,
Waar de vogeltjes fluiten,
Waar het zonnetje zoo heerlijk schijnt,
Waar de koetjes zoetjes loeien,
De princesseboontjes groeien,
Waar al je misère verdwijnt.

Heel de kudde vlijt zich op het grastapijt,
Jubelend van plezier.
Kees roept: ‘Ik ga melken fijn bij het ontbijt’
En attaqueert een reuzen stier.
Papa plaatst heel bedachtzaam 'n linkschen hoek op Keesje's kaak,
En Moeder fluistert: ‘Zakkenroller, lekker, die is raak.’
Intusschen slikt klein Miesje een hard ei in en wordt groen.
Pa zegt: ‘Ze overlijdt, niets aan te doen.’

We gaan naar buiten,
Waar de vogeltjes fluiten,
Waar het zonnetje zoo heerlijk schijnt,
Waar de koetjes zoetjes loeien,
De princesseboontjes groeien,
Waar al je misère verdwijnt.

Langzaam daalt de zon, stil naakt de avondstond,
't Landschap is nu bloedrood,
Gijsje haalt twee losse kiesjes uit zijn mond,
Mie wascht haar jurkje in de sloot,
Papa stelt zich tenslotte aan het hoofd der karavaan
En suffig trekt de steegjesploeg weer op de hoofdstad aan.
In 't broeiende alkoofje droomen zij van 't lentefeest,
Dat het zoo echt gezellig is geweest.

We gaan naar buiten,
Waar de vogeltjes fluiten,
Waar het zonnetje zoo heerlijk schijnt,
Waar de koetjes zoetjes loeien,
De princesseboontjes groeien,
Waar al je misère verdwijnt.

NAAR BUITEN.
(Waar de Vogeltjes fluiten.)
FOX TROT-LIED
Tekst en Muziek van
LOUIS DAVIDS JR.
Prijs Zang/Piano f. 0.60
Salonorkest _ 0.75
UITGAVE PH. HAKKERT JB
ROTTERDAM

Naar de Artis

Op een zomerzondagochtend, als je 't zonnetje voelt schijnen,
Zegt moeder tot de kleinen:
‘Schei uit met dreinen,
Je vader zal zijn hand over zijn vessie-zakkie strijken!
Dan gaan we aapjes kijken,
Nou dat zal je wel lijken.’
Ze worden netjes opgedoft, de neus krijgt nog een veeg,
En spoedig schallen opgewekt de kreten door de steeg:

Naar de Artis, naar de Artis,
Naar de beer, de papegaaien en de pauw,
Waar de kangeroe d'r kind draagt in d'r onderrok.
En we treit'ren met een stok
Een tijger in zijn hok,
En Lorretje roept ‘Koppiekrauw’.

De pret begint al daad'lijk bij een tweetal papegaaien:
Een Lorre laat zich paaien,
Zit wartaal uit te kraaien;
De andere zegt niets en kleine Jan geeft hem een nootje,
Maar 't beest verzet geen pootje
En denkt: ‘Loop naar je grootje!’
Pa antwoordt onvoorzichtig op een vraag van kleine Jan:
‘Die praat, dat is het vrouwtje en die niks zeit, is de man.’

Naar de Artis, naar de Artis,
Naar de beer, de papegaaien en de pauw,
Waar de kangeroe d'r kind draagt in d'r onderrok.
En we treit'ren met een stok
Een tijger in zijn hok,
En Lorretje roept ‘Koppiekrauw.’

Moe komt bij de giraf en roept: ‘O gut, een drommedaris!’
Maar Pietje lacht: ‘Hoor haar eens,’
En vraagt of ze wel gaar is.
Opeens gilt moe: ‘Me zomerhoed!’
Ze is op 't hek geklommen
En snikt: ‘Laat vader kommen,
Frans Hals vreet an me blommen!’
Maar Pa zegt, bleek van schrik: ‘Hij heeft de helft al in zijn snoet,
Wat doe j'ook bij die beesten met zoo'n volkstuin op je hoed.’

Naar de Artis, naar de Artis,
Naar de beer, de papegaaien en de pauw,
Waar de kangeroe d'r kind draagt in d'r onderrok.
En we treit'ren met een stok
Een tijger in zijn hok,
En Lorretje roept ‘Koppiekrauw’.

Aan 't slot van een debat, dat zelfs de leeuwen deed verbleeken,
Heeft Pa het zeil gestreken,
Toen hij zijn bril zag breken.
Hij voert hen naar de apenkooi, ze volgen met een vaartje,
Pa roept: ‘Kijk nou es, Klaartje,
Die aap daar, met dat baardje!’
Maar plots krijgt Pa een soejang, ligt te spart'len in het gras,
Omdat die monkey met die baard een ouwe zeeman was!

Naar de Artis, naar de Artis,
Naar de beer, de papegaaien en de pauw,
Waar de kangeroe d'r kind draagt in d'r onderrok.
En we treit'ren met een stok
Een tijger in zijn hok,
En Lorretje roept ‘Koppiekrauw’.

Ze sluiten bij 't aquarium, beschouwen, moe van 't loopen,
De diepzee van de tropen,
Door kunstlicht hier beslopen;
Pa komt onder den indruk en zegt zachtjes: ‘Prachtig is ie!
En nou naar Tante Krissie,
Voor een gebakken visschie!’
Dan gaan ze naar een winkeltje en zetten zich in 't rond,
En zingen met een stuk Natura Artis in hun mond:

Naar de Artis, naar de Artis,
Naar de beer, de papegaaien en de pauw,
Waar de kangeroe d'r kind draagt in d'r onderrok.
En we treit'ren met een stok
Een tijger in zijn hok,
En Lorretje roept ‘Koppiekrauw’.

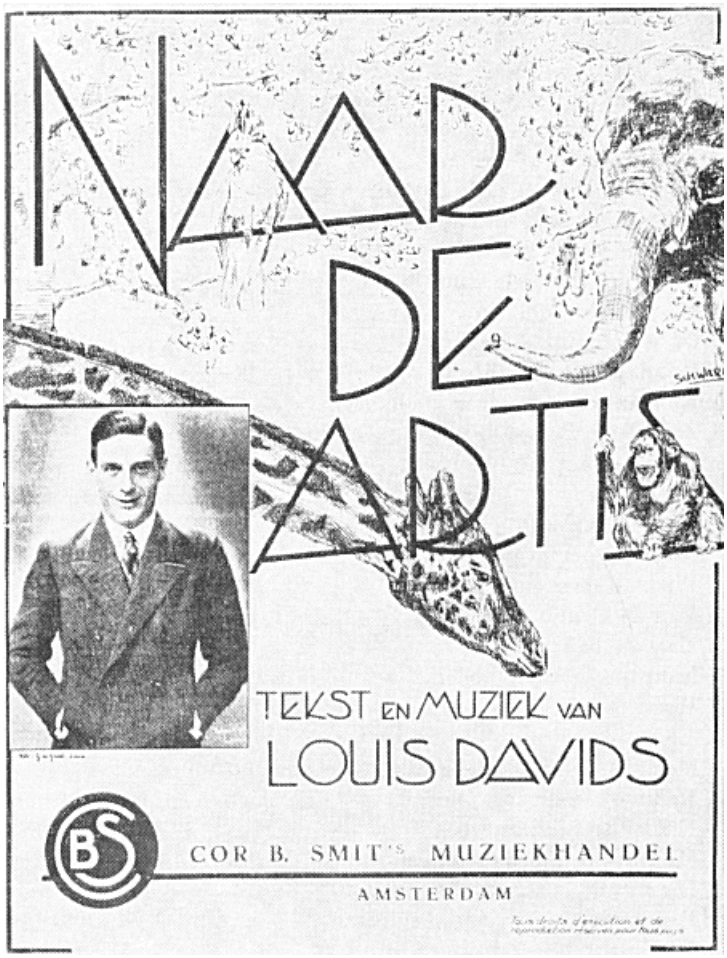
NAAR DE ARTIS
TEKST EN MUZIEK VAN
LOUIS DAVIDS
COR B. SMIT'S MUZIEKHANDEL
AMSTERDAM

Naar de bollen

Wanneer de bollen bloeien in hun wonderteere kleuren,
En zoetbedwelmend geuren,
Daar ginds bij Hillegom.
Dan zegt Moe: ‘Pa, de bloemenvelden maggen we niet missen’,
Maar Pa bromt: ‘Ik ga visschen,
Wat zie je aan zoo'n blom!’
Na eenige discussie komt er een echtelijke wrijving,
Ma wenscht hem een verstijving,
Of 'n taam'lijk dik gezwel,
Pa snapt het niet direct,
En staat eerst wat verwonderd,
Zegt dan: ‘Ben je be...reid schat?’
En daar gaat het heele stel.

Naar de bollen,
Naar die prachtige bollen,
Waar je sprakeloos geniet,
Van de kleuren, die je ziet;
Naar de bollen,
Naar die heerlijke bollen,
Want die zie je maar eenmaal per jaar.

Men ziet de cavalcade in een motorbussie stappen,
De kind'ren ginnegappen,
En deinen heen en weer.
Ma trapt een maag'ren heer,
Die z'in de bus passeeren moeten,
Een beursch plekkie in z'n voeten,
En lispelt: ‘V'rekskuzeer.’
‘Marietje,’ zegt Ma, ‘Zit niet al door in je neus te pulken’.
Het kind gaat aan het bulken,
En Pa vermaant z'n vrouw:
‘Dat jij 't niet gracieus vindt,
Het is je eigen neus, kind,
Ze pulkt toch niet in die giechel van jou.’

Naar de bollen,
Naar die prachtige bollen,
Waar je sprakeloos geniet,
Van de kleuren, die je ziet,
Naar de bollen,
Naar die heerlijke bollen,
Want die zie je maar eenmaal per jaar.

Bij 't dolen door de velden slaakt Marietje plots'ling kreten:
‘Een slang het me gebeten,
Ik ga het hoekie om.’
Ma zegt: ‘Het is een fietsband, leg niet zoo gemeen te janken,
Dat he' j' aan j' vaar te danken,
Die wou toch naar Hillegom.’
Ze peinst over een frontaanval, gevolgd door 'n tatouage,
Zegt iets van een blamage,
Zoo'n dikke dronken os.
Pa zegt: ‘Al pret gehad,
Wat let me of ik nek je’,
Draait onder dat gesprekje
Een paar ledematen los.

Naar de bollen,
Naar die prachtige bollen,
Waar je sprakeloos geniet,
Van de kleuren, die je ziet;
Naar de bollen,
Naar die heerlijke bollen,
Want die zie je maar eenmaal per jaar.

Nou... tabé dan

Vooruit nou jongens, het is zoo ver;
Ik doe het niet voor mijn plezier,
Omdat ik mijn poot op papier heb gezet,
Ben ik eenmaal Jan Fuselier,
Ik ga naar Jan Oost voor een jaar of zes
En ik weet niet, waarom ik het dee.
Dag meiden, dag jongens, hou je maar haaks;
In mijn hart neem ik Mokum mee.

Nou tabé dan, ik groet je, mijn mooi Amsterdam;
De kap'tein staat al op de brug;
Geef me nog een poot,
Aanstonds gaat de boot,
Nou tabé, ik kom over zes jaartjes terug!

Dag, moeder, ouwe, ik schrijf je gauw;
Als jij mijn portretje beziet,
Dan mot je niet huilen, het is beter zo;
Je zei toch, ik deugde hier niet.
En als ik krepeer in het warme land,
Als 'k voorgoed van d'vlakte verdwijn,
Mijn laatste gedachte, mijn laatste woord
Zal voor jou, ouwe stakker zijn.

Nou tabé dan, ik groet je, mijn mooi Amsterdam;
De kap'tein staat al op de brug;
Geef me nog een poot,
Aanstonds gaat de boot,
Nou tabé, ik kom over zes jaartjes terug!

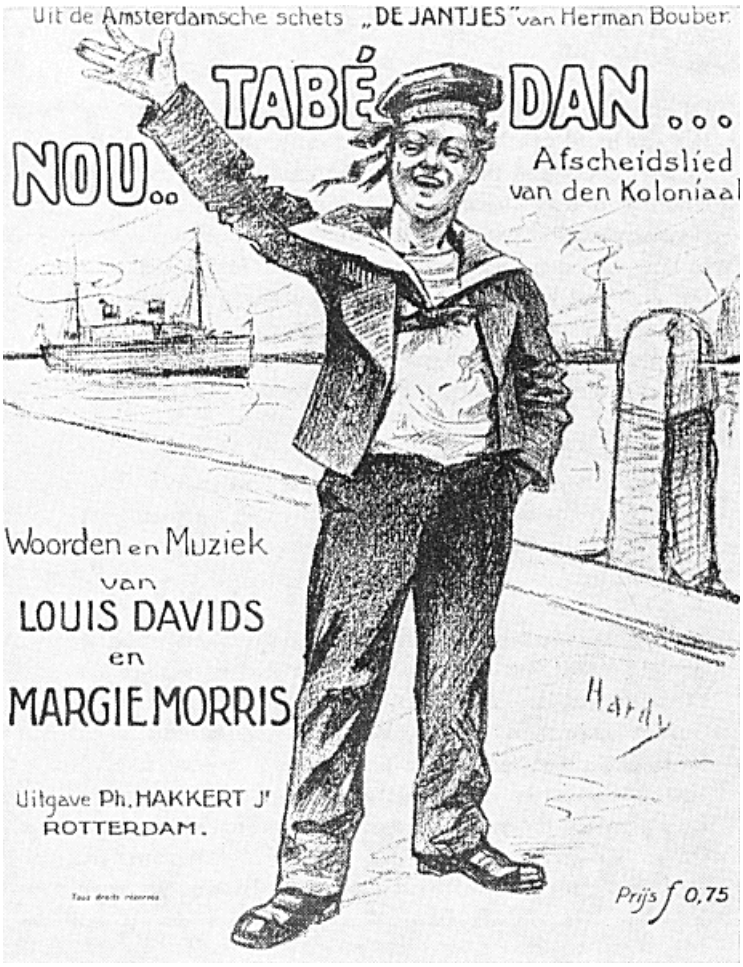
Uit de Amsterdamsche schets „DE JANTJES" van Herman Bouber
NOU.. TABÉ DAN ...
Afscheidslied
van den Koloniaal
Woorden en Muziek
van
LOUIS DAVIDS
en
MARGIE MORRIS
Uitgave Ph. HAKKERT J'
ROTTERDAM.
Hardy
Prijs f 0,75

De Olieman heeft een Fordje opgedaan

De olieman van 't pleintje ging zijn radio verpanden,
Hij was blasé van 't goede en verbrak de aetherbanden,
En toen met oome Jan zijn zeven tientjes in zijn handen,
Had hij op 't autokerkhof een vehikeltje gekocht.
Een onecht kind van Ford, vol deuken, bulten en hiaten,
In lang verleden tijden op de menschheid losgelaten,
Dat zich met korte sprongen voorwaarts repte langs de straten,
En hartverscheurend kreunde als je remde in de bocht.
Maar als hij met zijn wagen door zijn eigen buurtje ging,
Dan riep de heele buurt: ‘Op zij-daar hè je Deterding.’

De Olieman heeft een Fordje opgedaan,
Daar rijdt ie mee als een vorst door de Jordaan.
Maar 's avonds om tien uren is het uit met de pret,
Want dan stopt zijn vrouw de slinger onder bed.
Tuf, tuf, tuf.

Op zeek'ren zondagmorgen die het noodlot extra schikte,
Geviel het dat ook Ma haar meer dan ongewone dikte,
Etapsgewijze, deel na deel in 't wrak vehikel wrikte,
Om met haar man en kroost een dag naar Bussum toe te gaan.
Pa trachtte met den slinger 's monsters ingewand te zoeken,
Maar 't reageerde niet, het kraakte slechts in alle hoeken,
En Pa gaf de première van twee splinternieuwe vloeken,
Omdat Ma lijzig vroeg of ie misschien niet aan wou slaan,
De buren gluurden door de ruit, van nijd waren ze groen,
En zeien: ‘Ja zo gaat het als de menschen dik gaan doen.’

De Olieman heeft een Fordje opgedaan,
Daar rijdt ie mee als een vorst door de Jordaan.
Maar 's avonds om tien uren is het uit met de pret,
Want dan stopt zijn vrouw de slinger onder bed.
Tuf, tuf, tuf.

Pa wierp zich onder 't voertuig en forceerde enk'le moeren,
Ma zei: ‘Doe eerst je strikkie recht de buren staan te loeren.’
Pa vroeg beleefd maar kort of zij haar claxon niet wou roeren,
En ging weer in de olie liggen met z'n goeie goed.
Het kroost verpoosde zich met aan de handeltjes te knoeien,
Zoodat er diep in 't mechanisme iets begon te loeien,
Pa dreigde met zijn sleutel de familie uit te roeien,
En 't uitstapje te wijzigen in een begraaf'nisstoet,
Maar 't Fordje was gaan kuchen en het hoofd van het gezin,
Riep: ‘Vrouw je kaken op mekaar, hou vast ik schakel in.’

De Olieman heeft een Fordje opgedaan,
Daar rijdt ie mee als een vorst door de Jordaan.
Maar 's avonds om tien uren is het uit met de pret,
Want dan stopt zijn vrouw de slinger onder bed.
Tuf, tuf, tuf.

't Gedrocht liet plots een schreeuw, of het er vreugde in ging krijgen.
En trachtte eerst een onbeheerde handkar te bestijgen.
Ma gilde ‘me vergaan’, Pa ging met demonteering dreigen,
Van haar en beider nakroost en dat maakte haar weer klein.
Toen nam het beest zijn sidderende wieletjes te samen,
En startte ten verderf, verschrikte buurtgenooten kwamen
Naar buiten, of ze keken eens misprijzend door de ramen,
Wie of er weer met zevenklappers speelde op het plein.
Een wijze ouwe opa riep door het geknal verdoofd:
‘Dat ding rijdt naar z'n ondergang net als P.C.Hooft.’

De Olieman heeft een Fordje opgedaan,
Daar rijdt ie mee als een vorst door de Jordaan.
Maar 's avonds om tien uren is het uit met de pret,
Want dan stopt zijn vrouw de slinger onder bed.
Tuf, tuf, tuf.

Twee uur na dit gebeuren arriveerde er een wagen
Met paard voor Nelis deur en de verblijde buren zagen
Hoe Ma met een gezwollen oog de trap werd opgedragen,
Luid op onschoone dingen zeggend, over autosport.
Daarachter man en kroost, vol olie, wegenstof en deuken.
De voerman van de kar bracht nog een baalzak in de keuken,
Slechts hij die veel had gestudeerd in de tiendeel'ge breuken,
Kon zien dat dit het afgekloven rif was van de Ford.
De buren hadden revanche en glimlachten verblijd,
En Nelis, als ie uitging, hoorde nog een heele tijd.

De Olieman heeft een Fordje opgedaan,
Daar rijdt ie mee als een vorst door de Jordaan.
Maar 's avonds om tien uren is het uit met de pret,
Want dan stopt zijn vrouw de slinger onder bed.
Tuf, tuf, tuf.

DE OLIEMAN
(Heeft een Fordje opgedaan)
Het fenomenale Succeslied van
LOUIS DAVIDS
COR B. SMIT'S MUZIEKHANDEL
AMSTEL, 52 AMSTERDAM

Omdat ik je niet kan missen

Ik weet niet meid wat jou bezielt,
Ik weet niet wat je wil.
Als ik je weer zoo vreemd zie doen,
pan staat het hart me stil.
Ik wil niet zien, ik durf niet zien,
Dat'k jou verliezen moet.
pat jij die and're aardig vindt,
Het maakt me zoo kapot.

Omdat ik je niet kan missen,
Omdat ik zooveel van je hon,
Omdat ik van hartzeer zou dood gaan
Als jij me niet aankijken zou.
Ik lig in mijn bed te grienen
En weet van ellende geen raad,
Omdat er op heel de wereld
Geen ander voor mij bestaat.

Mijn heele leven was voor jou.
Ik heb nooit iets gedaan
pat ik mezelf verwijten kon
En nou laat je me gaan.
Toe zeg maar dat je van me houdt
En laat me niet alleen.
Als het niet waar is, lieg dan maar,
Het houdt me op de been.

Omdat ik je niet kan missen,
Omdat ik zoo veel van je hou,
Omdat ik van hartzeer zou dood gaan,
Als jij me niet aankijken zou.
Ik lig in mijn bed te grienen
En weet van ellende geen raad,
Omdat er op heel de wereld
Geen ander voor mij bestaat.

Al ziet hij er nou knapper uit,
Hij brengt je in 't verdriet.
Hij heeft je niet zoo lief als ik,
Dat kan toch immers niet.
Geloof toch niet dat het lang duurt,
Die mooie vleierij
En breek mijn heele leven niet,
Probeer het maar met mij.

Omdat ik je niet kan missen,
Omdat ik zoo veel van je hou,
Omdat ik van hartzeer zou dood gaan,
Als jij me niet aankijken zou,
Ik lig in mijn bed te grienen
En weet van ellende geen raad,
Omdat er op heel de wereld
Geen ander voor mij bestaat.

Omdat ik van Mokum hou

Dikwijls ben ik in heerlijke nachten
Stil aan den Amstel blijven staan.
Wandelde langs de rustige grachten,
Slenterde door de Kalfjeslaan,
'k Staar naar de botters in de rivier,
Naar de tramconducteurs van drie,
Als 'k op het plein, in 't plantsoentje zit,
Dat 's voor mij de mooiste poëzie.

In Amsterdam wil 'k leven
Tot aan mijn laatsten stond,
Aan 't oude Y
Voel ik mij blij,
Ben ik tevree en gezond.
Wat er ook zal gebeuren
Amsterdam blijf ik trouw.
Daar ligt mijn hart,
Daar ken 'k geen smart,
Omdat ik van Mokum hou.

Ik loop door het straatje, waar 'k ben geboren
En blijf staan kijken voor de deur;
'k Wil dan den klank der bel nog eens hooren
En als 'k die hoor, krijg ik een kleur,
'k Loer op den vodden- en beenenman,
Dien ik vroeger als kind heb gekend.
Als ik de water- en vuurvrouw zie
Voel ik mij weer in mijn Element.

In Amsterdam wil 'k leven
Tot aan mijn laatsten stond,
Aan 't oude Y
Voel ik mij blij,
Ben ik tevree en gezond.
Wat er ook zal gebeuren
Amsterdam blijf ik trouw.
Daar ligt mijn hart,
Daar ken 'k geen smart,
Omdat ik van Mokum hou.

In Amsterdam daar ben ik geboren,
Daar heb ik als jongen al gestoeid;
Onder bescherming van d'ouwe toren
Ben ik getogen en gegroeid.
En als het zware minuutje komt,
Dat 'k gehaald word door mageren Hein,
Plant me dan gauw - maar vergeet het nooit,
't Moet in Amsterdamsche aarde zijn.

In Amsterdam wil 'k leven
Tot aan mijn laatsten stond,
Aan 't oude Y
Voel ik mij blij,
Ben ik tevree en gezond.
Wat er ook zal gebeuren
Amsterdam blijf ik trouw.
Daar ligt mijn hart,
Daar ken 'k geen smart,
Omdat ik van Mokum hou.

O mooie oude toren

O lange stijve toren,
Jij staat daar jaren al;
Waar ik ook loop langs gracht of straat,
Je volgt me overal;
Als jij zou gaan vertellen,
Wat jij al die jaren zoo ziet,
Wat zou je ons veel kunnen zeggen.
Maar ouwe je doet het maar niet.

O mooie oude toren,
Hoog in de blauwe lucht,
Aan jou wijd ik m'n zangen,
Mijn zang, mijn lach, mijn zucht.
Jij kent onze diepste geheimen,
Ons leed, onze smart en nog meer,
Jij speelt alleen je klokkenspel,
En kijkt zwijgend op ons neer.

O grijze oude toren,
Hoe lief kijk ik je aan;
Als 's morgens vroeg de porder komt,
En 'k aan den slag moet gaan;
Hoe fijn klinken je kokken,
Hoe helder je tonen, hoe warm,
Als ik met mijn lief loop te wand'len,
Zoo zaligjes arm in arm.

Margie Morris; ± 1920.

O mooie oude toren,
Hoog in de blauwe lucnt,
Aan jou wijd ik m'n zangen,
Mijn zang mijn lach, mijn zucht.
Jii kent onze diepste geheimen,
Ons leed, onze smart en nog meer.
Jij speelt alleen je klokkenspel,
En kijkt zwijgend op ons neer.

O flinke trotsche toren,
Van eerbied ben 'k vervuld;
Wanneer het gonden zonlicht,
Je slanke spits omhult;
Als eens mijn laatste uur slaat,
De krachten mij langzaam ontvliên,
Dan wil 'k aan mijn sponde een ruitje,
Waardoor ik, jou, toren kan zien.

O mooie oude toren,
Hoog in de blauwe lucht,
Aan jou wijd ik m'n zangen,
Mijn zang, mijn lach, mijn zucht.
Jij kent onze diepste geheimen,
Ons leed, onze smart en nog meer,
Jij speelt alleen je klokkenspel,
En kijkt zwijgend op ons neer.

Oome Ko heeft radio

Ko Klop, de rijk geworden porder uit de Goudsbloemstraat,
Kocht op een keer een radio met loudspeakapparaat.
Hij scharrelde zoo lang tot hij Parijs bereiken kon,
En gilde eensklaps ‘Vrouw, ik hoor een stukkie uit Mignon’;
Een diender die passeerde had het ook precies gehoord,
En dacht in dat perceel daar wordt een buitenman vermoord;
De hand aan zijn revolver brulde hij: ‘In naam der Wet!’
Maar 'n buurvrouw die hem opendeed,
Riep: ‘Maak je niet zoo vet.’

Wat zeg je nou van Oome Ko
Die heeft 'n antenne met een radio,
En wat ze smoezen op de Eiffeltoren,
Kan j' in de Korte Leidschedwarsstraat hooren;
Wat zeg je van die Oome Ko,
Die heeft 'n antenne met een radio,
Hij komt niet in de kroeg,
Hij heeft geen golf genoeg,
Je zou 't niet zeggen maar het is toch zoo!

De buren hoorden om de tien seconden 'n lange gil,
En zeiden: ‘Snap je nou niet wat die dooje blauwbaard wil,
Daar loopen draden van zijn plat tot ginder aan dien boom.
Hij wil zijn wijf vermoorden en hij zet d'r onder stroom’;
Toen sloeg de kommenijsbaas met een koevoet door de ruit,
En riep: ‘Landru, zeg schakel je dat arme vrouwmensch uit;
We scheuren je in stukken beul, vooruit waar is het lijk?’
Maar Oom zei: ‘'k Ben aan 't kinderuur van Antoinet van Dijk.’

Wat zeg je nou van Oome Ko
Die heeft 'n antenne met een radio,
En wat ze smoezen op de Eiffeltoren,
Kan je in de Korte Leidschedwarsstraat hooren;
Wat zeg je van die Oome Ko,
Die heeft 'n antenne met een radio,
Hij komt niet in de kroeg,
Hij heeft geen golf genoeg,
Je zou 't niet zeggen maar het is toch zoo.

Een lange kreet klonk tergend, buurman kreunde: ‘Laat me los’,
‘Wat mot je,’ grijnsde Ko, ‘dat is Paljas van Chris de Vos,
Hij zmgt vanavond schitterend, ik heb nou Hilversum,
Hoor effen hoe die uithaalt mensch, wat is ie in z'n hum;
As je nou effen wacht dan krijg je Londen de Savooy,
Dan hoor je d'echte Jazzbandieten, dat's zoo eenig mooi’;
Maar buurvrouw die een kolenschopje in d'r handje nam,
Sloeg hem een schedelbreuk en zei:
‘Daar heb je Amsterdam’.

Wat zeg je nou van Oome Ko,
Die heeft 'n antenne met een radio,
En wat ze smoezen op de Eiffeltoren,
Kan je in de Korte Leidschedwarsstraat hooren;
Wat zeg je van die Oome Ko,
Die heeft 'n antenne met een radio,
Hij komt niet in de kroeg,
Hij heeft geen golf genoeg,
Je zou 't niet zeggen maar het is toch zoo.

Op de zee

Jan Suiker uit de Kinkerstraat
Zat zwaar in de O.Wee.
Hij had een paar millioen
En gaf hem van katoen.
Een badplaats vond ie burgerlijk,
Niks waard voor ‘haute volee’.
Wat zijn dat nou voor grappen
Zoo in het zand te stappen.
Hij zou 't eens beter lappen,
Hij hield van groote happen
En zei tot vrouw en kroost
We gaan met 't stelletje naar de Oost.

Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
Al slaan de gollefjes langs het dek,
Al brandt het zonnetje in je nek,
De menschen doen allemaal even gek
(Van de kapsones).
Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
En al wil het er wel ereis waaien,
En al wil het er wel ereis zwaaien
Het is heerlijk op de prachtige blauwe zee.

Zoo ging het heele stelletje
In Amsterdam aan boord.
Het afscheid viel niet mee,
Jan Suiker riep ‘tabé’,
Zijn vrouw begon te grienen
Of d'r vader werd vermoord.
Ze riep tot Oome Arie:
‘Zorg goed voor de kanarie,’
Maar Arie bromde: ‘Larie.

Krijg 'n stuip tot Januari.'
De bel die gaat 'O Guns,
We moeten bikken, 't is voor de luns.'

Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
Al slaan de gollefjes langs het dek,
Al brandt het zonnetje in je nek,
De menschen doen allemaal even gek
(Van de kapsones).
Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee,
En al wil het er wel ereis waaien,
En al wil het er wel ereis zwaaien,
Het is heerlijk op de prachtige blauwe zee.

Na veertien dagen varen
Lag de mailboot voor de wal.
Oom Jan zei: 'Hij's gehaid,
We binne in Port Said.
Kom jullie 's gauw boven,
Anders ziene jullie geen bal.
Daar gaan de Arabieren
Ze tipp'len met zijn vieren.'
En tante stond te gieren
'Gut wat een rare klieren.
Dat binnen Turken nar,
Ze dragen een tulband om d'r knar.'

Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
Al slaan de gollefjes langs het dek,
Al brandt het zonnetje in je nek,

De menschen doen allemaal even gek
(Van de kapsones).
Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
En al wil het er wel ereis waaien,
En al wil het er wel ereis zwaaien,
Het is heerlijk op de prachtige blauwe zee.

Bij Maltha, Lotje ziek,
De dokter kwam er aan te pas.
En Dorus zei ‘ja, ja,
Ze hèt malaria’.
Maar Jan beweerde ijskoud
Dat 't een kleine typhus was.
Daar staan ze met z'n tienen
Bij 't wurm d'r bed te grienen.
Kom geef hem een aspirine,
Dat jelui 't nou niet ziene.
‘Hij weet 't alleen,’ riep Nel,
‘Wat zeg je van hem professor Pel.’

Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
al slaan de gollefjes langs het dek,
Al brandt het zonnetje in je nek,
De menschen doen allemaal even gek
(Van de kapsones).
Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
En al wil het er wel ereis waaien,
En al wil het er wel ereis zwaaien,
Het is heerlijk op de prachtige blauwe zee.

Maar in de rooie zee
was 't met het weer al raar gesteld.
Jan riep ‘'t Wordt mijn te mats,
Ik neem een straffe cats.’
En tante licht'lijk groen, zei zacht
‘Op zee bin ik geen held,
Wat stampt die schuit zeg Lotje.’
Maar Dorus zei ‘Zeg dotje
Ik heb 't al lang in het snotje,
Jan breng d'r eens gauw een potje.’
Maar Jan riep ‘Ja ik bin gek,
Mijn heele menu leit al op het dek.’

Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
Al slaan de gollefjes langs het dek,
Al brandt het zonnetje in je nek,
De menschen doen allemaal even gek
(Van de kapsones).
Op de zee, op de zee,
Maak je honderdduizend akkevietjes mee.
En al wil het er wel ereis waaien,
En al wil het er wel ereis zwaaien,
Het is heerlijk op de prachtige blauwe zee.

Op het ijs

Als de noorderwind weer giert,
Het rokje langs de kuiten sliert,
Van de meisjes in het park,
Haalt des tuinmans grote hark,
Dode bladeren bij elkaar,
En de bomen zuchten zwaar,
Onder 's winters strenge hand,
En de krant meldt brand op brand.
Als het heelal naar hutspot geurt,
En je oude opa neurt,
Een oud liedje in zijn baard,
Over het hoekje bij de haard,
En je winterteen heeft net,
Het seizoen blauw ingezet,
Kijk je 's morgens door de ruit,
Over het dorre stadsbeeld uit,
En je roept met blij gezicht:
‘Kijk eens lui, de gracht leit dicht!’
En dan vraag je aan de meid,
Of ze in de schoonmaaktijd,
Ergens schaatsen heeft gezien,
Want wie weet, wellicht misschien,
Als de schillenboer niet liegt,
En De Bilt je niet bedriegt,
Wordt het ijs achttien karaats,
En dan gaan we op de schaats.

Op het ijs, op het ijs,
Op het ijskoude Hollandse ijs,
De baan op en neer,
Met de wind om je kop,
Een tintelend gezicht,
En een vuurrode mop,
Op de baan, door een wit paradijs,
Op het ijs, op het ijs.

Potverdikkie, poetsie, pats

Ik ben een jongen van de vlakte
Zooals een goed soldaat moet zijn
'k Ben nog gewiekster dan de luit'nant
En veel gehaaider dan d'kaptein.
Laatst in de woning van den luit'nant
Hartstikke donker, 't was al nacht,
Kwam ik het kamermeisje tegen
En die begroette mij heel zacht.

Parlando: Die zei in de donkere gang in eens tegen me. Ben je daar fijne toereloer? Geef me een smakkertje. 'k Zeg top en ik gaf haar een zoentje, zoo'n buitenmodelletje, zoo'n zoentje bien soigné, met sauce ravigotte erbij; toen zeit ze ineens, gut Eduard, je bent 't niet. Ik zeg ja, ik het het wel. Nee, zeit ze, ik dacht dat je de luitenant was. Ik zeg nee ik ben maar de Aide de Comp van de luitenant. Toen zeit ze, wacht effen Tinus, ik zal een lichtje maken. En toen zeit ze,

Kom maar mee,
Ga zitten op de canapé,
Met je lollige snuit,
De luitenant is uit,
Da's een vervelende sul,
En jij bent een toffe knul,
Als je hier toch wezen mot
Doe de deur maar op slot.

Potverdikkie, poetsie, pats
Wat zat ik leelijk in de rats.

Zij liet mij in een hokje binnen
En trok direct haar bloussie uit,
Toen wist ik niet wat ik moest beginnen
Want het was het smokkie van den luit

He, riep ze, suffert, geef me een zoentje
Laat nou's kijken wat je ken,
Nou, toen heb ik haar eens bewezen
Dat ik een reuzejongen ben.

Parlando:
En ze riep maar.
Gut wat ben je een vent,
Wat heb je een schitterend temperament,
Zoo'n fijne gauwdief die je bent,
Zooiets heb ik in mijn leven nooit gekend
Ik zei, kindje, hou je even stil,
Toen kneep ze me nijdig in mijn (arm).
En gaf een crimineele gil,
Ik zeg wat is er voor malheur,
En 'k hoorde geritsel an de deur.
Ik kreeg in eens een tomatenkleur
En zij zag er uit als een bellefleur.
'k Zeg, meisje, he wat schrik ik daarvan
En zij riep, stik daar heb je mijn man,
As die je vindt ben je bakker an.
Hij snijdt je open, daar kun je opan.
Ik zeg daarvoor ben ik nog veel te jong,
En ik nam een acrobatensprong,
Ik voelde zijn dolk al in mijn long.
Ik nam een schuiver naar de knop,
En zij riep, Tinus je hebt een strop,
Je kunt er niet uit, d'r zit 't nachtslot op.

En potverdikkie, poetsie, pats
Wat zat ik toen leelijk in de rats.

Dadelijk ging de deur toen open,
En stond de luitenant voor mijn test,
Die schreeuwde ‘schoft, ben je bezopen,

Je gaat onmiddellijk in arrest'.
Ik wou hem als de wind ontsnappen
Dacht je dat 'k kans had, nou welja,
Hij gaf me nog een paar flinke trappen
En gooide me mijn flanelletje na.

Parlando:
En ik lag ineens in de donkere gang,
Dat onthoud ik mijn leven lang,
Bedrog van je meerdere in rang
'k Denk dat wordt krijgsraad en dan pang
Schieten ze Tinus voor z'n knar,
En heel mijn toilet was in de war.
Daar krijg ik plotseling een idee,
Tinus doodschieten, jongen welnee
Als je iemand horens hebt opgezet
Dan hebben toch alle menschen pret.
As ie me straft, dat is lang niet stom
Moet ie in 't rapport zetten waarom.
Daar is ie toch veel te pienter voor,
'k Denk Tinus, jongen, je rolt erdoor
Dat heb 'k is fijntjes opgeknapt,
En toch het ie me d'r bij gelapt.

Parlando: Wat denk je, wat ie in mijn rapport gezet heeft? De milicien Tinus van Balen acht dagen politiekamer wegens het zonder permissie gebruiken van voorwerpen, die zijn luitenant toebehooren.

En potverdikkie, poetsie, pats
Wat zat ik leelijk in de rats.

Louis Davids en Willy Walden in de revue "t Is voor den Bakker'; 1930.

Radijswals

Als de Mei is in het land,
Dan is 't uit met pret en grollen,
Ik ben vroeg al bij de hand
Met mijn mandje versche knollen.
Dan begint mijn lange tocht,
Tot mijn waar is uitverkocht.

'k Heb witte en rooie radijs,
Geen vooze maar mooie radijs.
Loop ik langs de grachten en straten,
Heeft ieder me zoo in de gaten.
'k Heb witte en rooie radijs,
Geen vooze, maar mooie radijs.
Wat pret als die Jans d'r keel openzet,
Drie centen een bos radijs.

Dikwijls ga ik uit de buurt,
Loop ik naar de rijke grachten,
Moet j's zien, wat of ik doe,
Als zoo'n booi me lang laat wachten.
IJskoud geef 'k de deur een por
En schreeuw in de corridor:

'k Heb witte en rooie radijs,
Geen vooze, maar mooie radijs.
Loop ik langs de grachten en straten,
Heeft ieder me zoo in de gaten.
'k Heb witte en rooie radijs,
Geen vooze, maar mooie radijs.
Wat pret, als die Jans d'r keel openzet,
Drie centen een bos radijs.

Rassenhaat

Bruin is mijn vel, maar blank is mijn ziel,
Hoe sidder ik onder de klappen
Die ons de blanke zoo rijkelijk geeft,
De heeren die hoonen en trappen,
Die onder 't mom van beschaving, cultuur,
'n Volk van millioenen verdrukken.
Bruin is ons vel en dat geeft hun het recht
Ons 't loon van ons werk te ontrukken.

Dat is die bruine kleur
Die ons levensgeluk verjaagt,
Die de rassenhaat kweekt
Tot die éénmaal zich wreekt,
Die de menschen tot dieren verlaagt.

Bruin is mijn vel, maar blank is mijn ziel,
Veel blanker dan Hollandsche heeren
Die zonder schaamte in 't zonnige land
De inlandsche vrouwen onteeren.
En wij, de zonen van 't schandesysteem,
Worden bespot en vergeten.
Of als een hond door het gouvernement
Ruw in den kampong gesmeten.

Dat is die bruine kleur
Die ons levensgeluk verjaagt,
Die de rassenhaat kweekt
Tot die éénmaal zich wreekt,
Die de menschen tot dieren verlaagt.

Bruin is mijn vel, maar blank is mijn ziel,
Bruinen en blanken zijn menschen
Die hebben harten en zielen als gij,
Menschen die aad'men en wenschen.
Christenen, reikt ons den broederhand toe,
Anders zult gij het beleven
Het bruine jong eens de misdaden wreekt
Aan hun moeders bedreven.

Dat is die bruine kleur
Die ons levensgeluk verjaagt,
Die de rassenhaat kweekt
Tot die éénmaal zich wreekt,
Die de menschen tot dieren verlaagt.

Een reisje langs den Rijn

Laatst trokken we uit de loterij
Een aardig prijsje,
'k Zei tot mijn vrienden: ‘Maak met mij
Een aardig reisje.’
Die wou naar Brussel of Parijs,
Die weer naar Londen,
‘Vooruit!’ riep ik, ‘wij maken fijn
Een reisje langs den Rijn!’
In een wip, sakkerloot,
Zat het clubje op de boot!

Ja, zoo'n reisje langs den Rijn, Rijn, Rijn,
's Avonds in den maneschijn, schijn, schijn,
Met een lekker potje bier, bier, bier,
Aan den zwier, zwier, zwier,
Op d'rivier, vier, vier!
Zoo'n reisje met een nieuwerwetsche schuit, schuit, schuit,
Allemaal in de kajuit, juit, juit,
't Is zoo deftig, 't is zoo fijn, fijn, fijn,
Zoo een reisje langs den Rijn.

Zoo kwamen we met prachtig weer
Het eerst bij Keulen:
Mijn tante walste over 't dek
Als een jong veulen;
Oome Kees nam zijn harmonica
En ging aan 't trekken,
En dadelijk zong kromme Teun:
‘Deutschland! wie bist du schön!’
Nichtje Saar, welk gevaar,
Riep: ‘Houdt op, ik word zoo naar!’

Ja, zoo'n reisje langs den Rijn, Rijn, Rijn,
's Avonds in den maneschijn, schijn, schijn,
Met een lekker potje bier, bier, bier,
Aan den zwier, zwier, zwier,
Op d'rivier, vier, vier!
Zoo'n reisje met een nieuwerwetsche schuit, schuit, schuit,
Allemaal in de kajuit, juit, juit,
't Is zoo deftig, 't is zoo fijn, fijn, fijn,
Zoo een reisje langs den Rijn.

Bij Mannheim kwam er bliksem,
Het begon te waaien.
Mijn tante riep: ‘Het schip vergaat,
We zijn voor de haaien!’
Zij vloog naar de commandobrug
En riep: ‘Kap'teintje,
Beneden in de eerste klas
Ligt nog mijn beugeltasch!
O kap'tein! maak geen gijn
Geef me een slokkie brandewijn!’

Ja, zoo'n reisje langs den Rijn, Rijn, Rijn,
's Avonds in den maneschijn, schijn, schijn,
Met een lekker potje bier, bier, bier,
Aan den zwier, zwier, zwier,
Op d'rivier, vier, vier!
Zoo'n reisje met een nieuwerwetsche schuit, schuit, schuit,
Allemaal in de kajuit, juit, juit,
't Is zoo deftig, 't is zoo fijn, fijn, fijn,
Zoo een reisje langs den Rijn.

Restanten

Ik mag weleens graag in een warenhuis dwalen,
Zo'n uitverkoop is interessant.
De prachtigste dingen gaan weg voor een koopje,
Want plots zijn ze niet meer courant.
De aardigste hoedjes, charmante japonnen,
Waar vrouwen heur nachtrust voor geven.
De mode verandert en waardeloos zijn ze,
Sic transit de glorie van het leven.

Het is uitverkoop in het warenhuis,
Restanten, restanten.
Het mooiste smijt men op een hoop,
Wie het neemt, die heeft het spotgoedkoop.
Waar blijven nou de klanten?
Restanten.

Eens was er een deugdzame vrouw in de mode,
Die hield van haar man, en haar huis.
Die wist nog een móeder te zijn voor haar kinderen,
En gaf hun een veilig tehuis.
Maar nu prefereert men de cocktail-garçonnes,
Die vloeken als kerels en roken.
En minachtend neerzien op vrouwen, wier handen
Nog rood zijn van werken en koken.

De wereld is een warenhuis,
Restanten, restanten.
De laatste serieuze vrouw,
De laatste moeder goed en trouw,
Vindt amper een paar klanten.
Restanten.

Eens was er een tijd dat de kunst ons een weg was,
Naar alles wat mooi was, en goed.
De tijd dat Orelio ons kon ontroeren,
En Bouwmeesters kunstenaarsbloed.
Nu vindt men de Sweethearts met tandborstelknevels,
De kwijnende juffrouwtjes beter.
De hypermoderne confectieartiesten,
De kunst van een dollar de nieter.

De wereld is een warenhuis,
Restanten, restanten.
Griet Garbo krijgt een half miljoen.
De ware kunst slaapt in het plantsoen,
Tussen de bajesklanten.
Restanten.

Wij voelen ons superieure verschijnsels,
Volmaakt bijna, in onze waan.
Maar al wat wij doen, hebben oeroude volkeren
Voor eeuwen al beter gedaan.
Straks komt de planeet met een andere in botsing,
En vliegt er uit één, tot atomen.
En wij zijn verdwenen, maar in het universum,
Zal daar wel geen drama van komen.

Het is uitverkoop in het warenhuis,
Restanten, restanten.
Wij horen bij de laatste hoop,
's Levens laatste uitverkoop,
Wat zijn wij? Wij pedanten?
Restanten.

Louis Davids in een 'warenhuis'.

Sallie met de roomijskar

Een mens heeft in zijn leven wat een zorg in zijn kop,
Om te blijven een fatsoendelijke man,
En als je wilt fatsoenlijk zijn, dan heb je strop op strop.
Je wordt er gewoon balorig van.
Mijn buurman in zijn zaak
Heeft zich vlug schatrijk gemaakt.
Gezwendeld heeft hij zonder hart of ziel.
Ik hou niet van die pretjes,
Ik deed het altijd netjes,
Daarom blijf ik een arme schlemiel.

Want ik ben Sallie, goocheme Sallie,
Die de mensen op zijn duimpje kent.
Hoeveel mensen in de rats
Heb ik van mijn kleine krats
Nog wat gegeven.
Zal ik leven!
Ja ik ben Sallie, goocheme Sallie,
En toch zegt men ‘Ik ben een oude nar.’
Dan schud ik alleen mijn kop,
'k Geef er geheel heus antwoord op.
Ik ben Sallie met de roomijskar.

Ze smoezen over crisis dat een mens balorig wordt.
Heb je ooit zo een mesjoggaas gezien?
Spinazie wordt verbrand, de koffie in de zee gestort,
En suiker en rubber bovendien.
Van alles is te veel,
En we zien van honger scheel,
Terwijl de boel te rotten staat op het land.
Wat is dat voor een crisis,
Een crisis die mij misch is,
Aan één ding is gebrek, dat is verstand.

En hoor nou Sallie, goocheme Sallie,
Die de mensen op zijn duimpje kent.
Voor kanonnen is er geld,
Worden miljoenen neer geteld,
Ondanks Genève.
Zal ik leven!
Dat zegt u Sallie, goocheme Sallie.
Weet u het einde van dat geharrewar?
Morgen is Japan de piet,
Heel Europa gaat failliet,
Dat zegt Sallie, met de roomijskar.

Scheidingsfeest

Tante Na en Oome Dorus gingen scheije
Want ze hadden altijd heibel met z'n twee,
Omdat Dorus altijd jajemde en staakte
En aanhalig met het schillenmeisje dee.
Het proces hadden ze lang geheim gehouwe,
't Gaf zoo'n jeiles as dat zaakje werd bekend,
Maar vandaag zou dan de eindbeslissing vallen
Met de laatste uitspraak van den president.

Nelis zei: zooiets gebeurt niet alle dagen,
Ik verlet een dagje voor die plechtigheid,
Scheije mot je op gepaste wijze vieren,
't Is het laatste wat een arrebeider heit.
Hij versierde toen z'n blommehek met rozen,
Heel de buurt stak unaniem de vlaggen uit
En ze teekenden met vetkaars op de glazen
‘Zalig uiteinde voor Bruidegom en Bruid.’

Alle buren uit het steegje hielden Zondag,
Hein de bakker liep in zijn getuigejas
Lange Daan was al om acht uur in de lorem
Alsof hij de groene scheidingsbruigom was.
Oome Dorus lag nog heel bedaard te maffen,
Totdat Nelis aan de trap een seintje gaf:
‘Tante Na en Oome Dorus, kom beneden,
Zonder jullie is de aardigheid er af’.

Tante Mietje had drie dagen zitten grienen,
En ze snikte: ‘Mensch, m'n strot is dichtgesnoerd,
Dat ze scheiden gaan, motten ze zellef weten,
Maar 't is altijd voor de kinderen zoo beroerd.
'k Heb die wijvenbeul al jarenlang geschoten,
As 't ie 'n rok ziet, wordt ie razend sakkerju,
En z'n eigen wijf verwaarloost ie, die broeier,
Ja wat zeg je van zoo'n vent meheer Landru’.

Ko de slager zei: ‘Het zijn intieme zaken,
't Zijn privaat affaires tusschen man en vrouw,
Als ie slaan wil - daar heb ik niks mee te maken’,
Toen zei Mietje: ‘Krijg de senuwe, nou gauw,
Denken jullie kerels, dat een vrouw een beest is,
Dat je ranselen ken - nou Moe, nou wordt ie best,
As mijn vent een vinger naar me uit zou steken
Sla'k hem met de bijl een steegie in z'n test.’

Oome Dorus kwam met Tante Na beneden,
Allebei tot in de puntjes aangekleed,
Oome Dorus gaf op 't hoekje eerst een rondje,
En zei plechtig: ‘Jongelui - ik ben gereed.’
Daarna binnen ze de uitspraak gaan vernemen,
In een ommezientje was het voor mekaar,
Buiten stonden ze te schelden op den rechter,
Tante Na riep huilend: ‘Zoo'n ellendelaar.’

Ko de slager zei: ‘Zit jij nou niet te grienen,
Jullie zijn weer vrijgezellen, o wat fijn.’
Daarna binnen ze de ringen gaan verkoopen,
Oome Dorus zei: ‘ De centen zijn voor mijn.’
Spoedig zaten ze weer bij een hassebassie
Oome Dorus gaf de heele buurt een fuif.
Lange Daan hield toen een voordracht van de liefde,
Die zoo rein was-(hik)-gelijk een blanke duif.

Heel de middag bleef het clubje zitten peren,
Hein de bakker gaf aan Tante Na een zoen,
Toen zei Dorus: ‘Hein, ik bin nu wel geschejen,
Maar dat mot jij in mijn bijzijn nog niet doen.’
Tante Na riep: ‘Groot gelijk - jij bint een Iinkert,
In het bijzijn van mijn man, dat vind ik min.’
Daarna sloeg ze'm met een flesch met zure haring
En ze beet een stukkie uit z'n onderkin.

Lange Daan greep toen een queu en zei: ‘Niet knokken,
Wie hier heibel zoekt, die gaat met mij d'r uit.’
Daarna dronken ze weer uit mekanders glaassie
En ze zongen: ‘Leve Bruidegom, en Bruid.’
Hein de bakker zei: ‘De wittebroodsche weken
Zijn begonnen voor het jong gescheje paar.’
Toen ging Na met Oome Dorus naar het steegie
En ze kropen weer gezellig bij elkaar.

Het Kurhaus-cabaret, o.l.v. Louis Davids.

De Scheveningse zee

De zee van Zandvoort is zeer fijn,
De zee van Noordwijk mag er zijn,
De IJmuider zee is net Delftsblauw,
In Wijk aan Zee daar bruist hij zo.
Maar geen zee is zo distingué,
Als onze Scheveningse zee,
Die zit niet zo vol kwallen, want,
Die blijven op het strand.

Er is geen zee zo distingué,
Als de Scheveningse zee,
Daar baadt alleen de haute volée.
En er is geen strand zo charmant,
Als het Scheveningse strand,
Daar flirt de bloem van Nederland.

Aan onze Scheveningse zee,
Schijnt zelfs de zon mondain blasé.
Zo'n chique zee die bruist ook niet,
Maar lispelt geaffecteerd een lied.
Ja, menig Hagenaar beweert,
Dat Mengelberg haar dirigeert,
Vanaf het Scheveningse strand,
Met een stokje in zijn hand.

Er is geen zee zo distingué,
Als de Scheveningse zee,
Daar baadt de haute volée.
En er is geen strand zo charmant,
Als het Scheveningse strand,
Daar flirt de bloem van Nederland. *Interessant*

Des zondags bruist de zee verfijnd,
Wijl zij voor de elite deint.
Daar gaan de douairiéres fier,
Met freules roddelen op de pier.
Dan zit de generaal heel chic,
Met zijn familie-reumatiek,
In het aparte paviljoen.
Je kan het niet minder doen.

Er is geen zee zo distingué,
Als de Scheveningse zee,
Daar baadt alleen de haute volée.
En er is geen strand zo charmant,
Als het Scheveningse strand,
Daar flirt de bloem van Nederland.

'*O, pootje baden, salut*.
O George, wat een aangename temperatuur.
Gewoon knal.
Knal, dolletjes.'

En er is geen zee zo distingué,
Als de Scheveningse zee,
Daar baadt alleen de haute volée.
En er is geen strand zo charmant,
Als het Scheveningse strand,
Daar flirt de bloem van Nederland. *Huts fluts*

Toch ben ik dol op jou

Als ik jou zie,
Wat sapristie,
Met al die sproeten op je wangen,
Dan denk ik, och
Hoe kon ik toch
Aan zoo'n mal type blijven hangen.
Want als ik wou,
Gerust ik zou
De mooiste meisjes kunnen krijgen,
Ik kan om jou zitten huilen,
Ik zou je voor de mooiste vrouw niet willen ruilen.

Jij hebt een wipneus, je haar is niet zacht,
Jij hebt geen kuiltje in je kin, als je lacht.
Iedereen vindt je een leelijke vrouw,
Toch ben ik dol op jou.

Je bent niet chique,
Niet excentriek,
Je draagt geen Liberty japonnen,
Bent niet geleerd,
Niet geblaseerd,
En toch ben ik met jou begonnen.
Je spreekt geen fransch,
Schrijft geen romans,
Je kunt geen noot piano spelen,
Jij bent beslist geen gewiekste,
Maar in je eenvoud ben je mij de sympathiekste.

Jij hebt een wipneus, je haar is niet zacht,
Jij hebt geen kuil in je kin, als je lacht.
Iedereen vindt je een leelijke vrouw,
Toch ben ik dol op jou.

Je schrijft ‘Ik zei’
met 'n lange ij,
Maar je bakt fijne pannekoeken,
Je zit geen uur
Aan je coiffiuur,
Maar je zet knoopen aan mijn broeken.
Je bent tevree,
Je doet niet mee
Aan wetenschappelijke vragen,
Jij weet niets van pneumocokken,
Maar je stopt 's avonds alle gaatjes in mijn sokken.

Jij hebt een wipneus, je haar is niet zacht,
Jij hebt geen kuil in je kin, als je lacht.
Iedereen vindt je een leelijke vrouw,
Toch ben ik dol op jou.

De Voetbalmatch

Jan de Bakker had mij zondag uitgenodigd,
Voor een wedstrijd tussen Ajax en Blauw Wit.
Nou die slome heb er eer mee ingelegen,
Je wordt koud mens, als je daar te knijsen zit.
Ik heb nooit geweten dat ik zo sportief was,
Want nou ja, van voetbal wist ik nog niet veel,
Maar zo nou en dan docht ik dat ik het afleê,
Want de zenuwen die zaten in mijn keel.

Twintig knullen in d'r Jansen en Tilanus,
Liepen los in het midden op een grasveld rond.
Wassen beelden mens, om zo rauw in te bijten,
Af en toe dan kwam het water in mijn mond.
Ik zat zonder erg dat snoepgoed aan te kijken,
En ik wist niet dat het al begonnen was.
Eensklaps riep de bakker: 'Goal!' en van emotie
Vielen al zijn valse tanden in het gras.

In de verte sting een goser in een poortje,
Met van achteren een soortement van net.
Ik zeg: 'Waarom gaat die vent niet aan de kant staan?
Hij krijgt iedere keer die stuiter op zijn head.'
Jan die heb mij toen de regels uitgelegen,
En hij zei: 'Die vent heet keeper en dat mot,
Wie de voetbal in het net schopt heb een goaltje,
En wie de meeste goaltjes krijgt die wint de pot.'

Een brok kifteling floot telkens op een fluitje,
En dan riep hij hands, penalty of free kick.
En dan moesten ze van voren af aan beginnen.
Ik zeg: 'Waarom krijgt die druiloor niet de hik?
Als hij nog eens roet in het eten durft te gooien,
Dan maak ik ook hands, maar dan gaat het met geweld.

Zal ik hem een penalty op z'n ogen geven,
Dat zijn hele middenlinie d'r van smelt!'

Na een kwartiertje werd de wedstrijd reuze spannend,
En de hele klit krioelde op de grond.
Jan riep: 'Corner, dat is een doodschop om een hoekie,'
En toen kwam er een invalide van het front.
Ik zeg: 'Tjesses Jan, er vallen toch geen dooien?
Ik bedoel rnaar haast, het is zonde dat ik het zeg,
Als het zo mot, zoek ik liever met z'n tweetjes
Wat verstrooiing op de Nieuwe Wandelweg.'

Iedere keer stormde een ploegie weer naar voren
En dan kreeg die bal een mep. Ik riep: 'Hij leit!'
Als de bal weer in het netje was gekieperd,
Dan floot die lange en dan riepen ze: 'Off side!'
Jan die zei me dan: ''t Goaltje is niet geldig.'
'En hij lag in het net, dat komt toch niet te pas?'
Toen zei Jan: 'Die spil die had niet maggen schieten,
Omdat die in overspelpositie was.'

Ik hoorde niks meer als Hup Ajax of Hup Feyenoord!
Om die scheidsrechter wier ik toch toen zo vals,
Dat ik gooide een banaan vlak op zijn ponum,
En viel huilende m'n bakker om zijn hals.
Nou die smeedde gauw het ijzer toen het heet was,
En hij gaf mij een verbouwereerde zoen.
Ik weet heus niet wie de wedstrijd heeft gewonnen,
Maar mijn Jantje is voor mij de kampioen!

Waarom is de zee bij Scheveningen?

Zoodra de zomer komt in 't land, verlangt een iedere burger
Naar de zee, de zee, die heerlijke mooie zee.
De koffers worden ingepakt,
We pakken allemaal mee,
Dat's voor de zee, de zee, die heerlijke mooie zee.
't Is jammer dat je 'r altijd voor op reis moet, geloof me vrij,
Wat zou het niet gezellig zijn, als de zee was dichterbij.

Als je door de Kalverstraat kon zwemmen,
In 'n strandstoel zitten op het Leidsche plein,
Als je heerlijk eens baden kon,
In de zomerzon,
Wat zou Amsterdam dan heerlijk zijn.

Wanneer je op een badplaats bent, dan zet een ieder je af,
Dat's voor de zee, de zee, die heerlijke mooie zee.
Een biertje kost een kwartje, dertig centen 'n slap koppie thee,
Dat is door de zee, de zee, die heerlijke mooie zee.
Een tientje voor je kamer en een guldentje voor je bad.
Ik maak mijn hoofd veel liever onder de waterleiding nat.

Als je door de Kalverstraat kon zwemmen,
In 'n strandstoel zitten op het Leidscheplein.
Als je heerlijk baden kon,
In de zomerzon,
Wat zou Amsterdam dan heerlijk zijn.

Ze stoppen je als haringen in 'n volgepropte trein,
Dat's voor de zee, de zee, die heerlijke mooie zee.
Ze trappen-j'op je eksteroog, je gilt het uit van de pijn,
Dat's voor de zee, de zee, die heerlijke mooie zee.
Je draaft, je holt, je vat een kou, je longen zijn aangedaan,
In plaats van in je badkoets, kan je naar 't ziekenhuis gaan.

Als je door de Kalverstraat kon zwemmen,
In 'n strandstoel zitten op het Leidscheplein,
Als je heerlijk baden kon,
In de zomerzon,
Wat zou Amsterdam dan heerlijk zijn.

Weekend in Scheveningen

Wie thuis hoort bij de rijken,
En zich moet laten kijken,
En op de pier moet zitten,
Om anderen te bevitten,
Wie een auto moet besturen.
Al zou hij 'm één dag huren,
En onder het chaufferen,
Luid zit te converseren:
‘Sag George, als ik naar Nice ga,
Met mijn Hispano Suiza,
Dan stuur ik jou een kaartje,
Ik maak nog een boulevardje.’
Of, wie in het luxe bad zwemt,
En daarna naar de stad tramt,
Die weet wat ‘knal’ en ‘chic’ is,
Maar... niet wat romantiek is.
Doch wie op scheve schoenen,
Gespeend is van miljoenen,
Kan, desnoods met een krant aan,
Eens naar het stille strand gaan,
Waar het zo gezellig druk is,
Waar liefde en geluk is,
Waar kinderen kuilen graven,
En oude opa's draven,
Waar mensen eerlijk, zweten,
En apenootjes eten,
Waar badcostuums te huur zijn,
Die ‘pas’ voor elk figuur zijn.
En menigeen zegt: ‘Lieve schat,
Ik heb een goede week gehad.’

Ik breng mijn weekend door met jou in Scheveningen.
De zee is lauw, de lucht is blauw in Scheveningen.
Daar kan je braaien in het zand,
Met een ijsco in je hand,
Zo samen aan het stille strand in Scheveningen.

Een spraakzame familie,
Met Mokums domicilie,
Dat hoor je aan hun speechen,
Met pakjes brood op fietsen,
En schoongewassen voeten,
Omdat ze ‘baaien’ moeten,
Eet smakkend zure stokken,
En Kleffe nogablokken.
Ma slaakt coquette gillen,
Waarvan de duinen trillen,
Pa heeft zich aangekleed en
Een pantalon vergeten,
En die, zo onomwonden,
Op Ma d'r stuur gebonden.
Ma zegt: ‘'t Is nonchalance,
Omdat je sting te sjanse,
Hiernaast op dat nekijve,
Jij weet nooit heer te blijven!’
Ma wenst hem enkele rampen,
Van koorts tot lichte krampen,
Pa zegt: ‘Als het nou moet, schat,
Dan fuif ik op een bloedbad,
Ben je dan pas tevree, Klier,
Ik maak de Rooie Zee hier!’
Pa zegt: ‘'t Is waar, potdomme!
D'r zou haast ruzie kommen!’
Hij kietelt Ma weer in haar zij,
En met een zandbas neuriet hij:

Ik breng mijn weekeind door met jou op Scheveningen.
De zee is lauw de lucht is blauw op Scheveningen,
Daar kan je braaien in het zand,
Met een ijsco in je hand,
Zo samen op het stille strand in Scheveningen.

Weet je nog wel, oudje?

't Was eens in de vakantiedagen,
Weet je nog wel oudje?
Dat wij dat foto album zagen,
Weet je nog wel oudje?
We kiekten ons kind, toen 't in slaap was gezakt,
En hebben dat voor in het album geplakt,
Weet je nog wel oudje?

Wij kiekten hem haast alle weken,
Weet je nog wel oudje?
't Was of dat album soms kon spreken,
Weet je nog wel oudje?
Er was er ook een in matrozenpak bij,
En die leek precies op een jeugdkiek van mij,
Weet je nog wel oudje?

Wij kiekten al zijn leuke dingen,
Weet je nog wel oudje?
Dat boek zat vol herinneringen,
Weet je nog wel oudje?
Wij zeiden wel eens, als hij zeven zal zijn,
En wij gaan zoo door, wordt het album te klein,
Weet je nog wel oudje?

Toen werd hij van ons weggenomen,
Weet je nog wel oudje?
Er is nog één kiek bij gekomen,
Weet je nog wel oudje?
Die kiek van het grafje die jij van me kreeg,
De rest van het album bleef hopeloos leeg,
Weet je nog wel oudje?

Jij stond die dagen steeds te droomen,
Weet je nog wel oudje?
Wat in het album had gekomen,
Weet je nog wel oudje?
Wanneer ons dat ongeluk niet was gebeurd,
Toen hebben we het blad uit het album gescheurd,
Weet je nog wel oudje?

Prijs 50 Cent
Wo'rdt nooit
Ver'liefd
Woorden en
Muziek van
LOUIS
DAVIDS
en
MARGIE
MORRIS
UIT DE SUCCES-FILM:
„DE JANTJES"
COR B. S MUZIEKHANDEL
AMSTERDAM

Wordt nooit verliefd

Zoodra ik zestien jaren werd,
Heeft moeder me gezegd:
‘Mijn kind, vertrouw het manvolk niet,
Die kerels zijn zoo slecht,
Ze maken al de meisjes gek,
Alleen voor tijdverdrijf,
Ze hebben allemaal het zelfde
Smoessie an d'r lijf.’
En hoe meer ik het bekijk,
Mijn moeder had gelijk.

Wordt nooit verliefd, want dan ben je verloren,
Je zeilt er in tot allebei je ooren.
Wordt nooit verliefd, meisjes, wat ik zeg is waar,
Als je verliefd wordt, dan ben je de sigaar.

Mijn moeder zei: ‘De man houdt eerst
Een meisje aan de praat.
Je krijgt een advocaatje en
Een stukkie chocolaad.
Je zegt op alles ja en je
Bent veilig en vertrouwd,
Wanneer je 'm vijftig centimeter
Van je lijf af houdt.’
En hoe meer ik het bekijk,
Mijn moeder had gelijk.

Wordt nooit verliefd, want dan ben je verloren,
Je zeilt er in tot allebei je ooren.
Wordt nooit verliefd, meisjes, wat ik zeg is waar.
Als je verliefd wordt, dan ben je de sigaar.

Ik heb mijn moeder eens gevraagd:
‘Mijn vrijer houdt zo aan,
Die wil bij avond altijd in 't
Plantsoentje wand'len gaan.’
Toen zei mijn moeder: ‘Ga je gang,
Dat wand'len kan geen kwaad,
Als het maar altijd wandelen blijft
En je nooit zitten gaat.’
En hoe meer ik het bekijk,
Mijn moeder had gelijk.

Wordt nooit verliefd, want dan ben je verloren,
Je zeilt er in tot allebei je ooren.
Wordt nooit verliefd, meisjes, wat ik zeg is waar.
Als je verliefd wordt, dan ben je de sigaar.

Zandvoort bij de Zee

Wanneer het lekker weer is
De natuur in blijden lach
Haalt pa zijn strooien hoed
En moe haar bloesje voor den dag,
De meisjes maken stijve papiljotjes in d'r haar,
De jongens koopen 'n zwembroekje dan is het zaakje klaar.
Om vijf uur 's morgens is het heele stel al in de weer,
Ze stappen naar 't station en vader zegt: ‘Ach buurtverkeer!’

Zandvoort bij de Zee!
We gaan naar Zandvoort bij de Zee!
Met vader met moeder met broertje en met zusje
Oome Piet tante Griet en het heele familiehusje
Gaat naar Zandvoort bij de Zee!
Nemen broodjes koffie mee,
Oh het is zoo'n zaligheid,
Wanneer je van de duinen glijdt,
In Zandvoort bij de zee.

Mamma zit in een kuil
Die kleine Kees gegraven had
En vader staat te grinniken
Bij het gemengde bad,
Mama zegt dat haar man een ouwe seisieslijmer is,
En tante roept: ‘Schei uit nu zus de zee is hier zoo frisch.’
Ze plast en tilt met breeden zwier haar baaien rok omhoog,
Maar plots geeft z'een gil en schreeuwt: ‘De zee zit in mijn oog!’

Heintje en Louis Davids; 1914.

Zandvoort bij de Zee!
We gaan naar Zandvoort bij de Zee!
Met vader met moeder met broertje en met zusje
Oome Piet tante Griet en het heele familiehusje,
Gaat naar Zandvoort bij de zee
Nemen broodjes koffie mee,
O het is zoo'n zaligheid,
Wanneer je van de duinen glijdt
In Zandvoort bij de zee.

De snobs uit Amsterdam
In 't helder wit flanellen pak,
De ridders van den kouden grond
Met 'n kwartje in d'r zak,
Die prefereren Zandvoort want je vindt er meer natuur,
Oostende is te banaal Monte Carlo is veel te duur.
Dies gaan ze naar Zandvoort zoo beweren ze met klem,
En zingen keurig met hun halve zachte foscostem!

Zandvoort prés la mer!
We gaan naar Zandvoort prés la Mer!
Met papa met mama met broertje en met zusje
Oncle Pierre tante Claire en enfin 't geheele husje,
Gaat naar Zandvoort prés la mer!
C'est trés chique la, ce n'est pas cher,
O het is zoo'n zaligheid,
Wanneer je van de duinen glijdt,
In Zandvoort prés la mer.

De zesdaagse

's Maandags aanvang van het gesappel,
Voor een ei soms en een appel.
Dinsdags met veel andere slaven,
Achter het aardse slijk aandraven.
's Woensdags konkelen, intrigeren,
Om te blijven existeren,
Donderdags voor zijn belangen,
Een boezemvriend een vlieg afvangen.
Vrijdags denkt hij: ‘Zal ik failliet gaan?’
Maar hij vraagt weer nieuw krediet aan.
Als de zaterdag begint,
Start hij voor de laatste sprint.

Dat is de zesdaagse van het leven,
De tredmolen van het bestaan.
Slechts zondags dan rust hij heel even,
En dan weer van voren af aan.
In de baan. In de baan.

's Maandags zegt zijn huisbaas: ‘Dok je,
Of ik ontruim je tochtig hokje’.
Dinsdags komt men liera bedelen,
Met twee knusse dwangbevelen.
's Woensdags drie ellendelingen,
Met diverse rekeningen.
Donderdags iets afbetalen,
Want men komt zijn Ford weghalen.
Vrijdags komt zijn vrouw hem nekken,
Die heeft niets om aan te trekken.
Zaterdags heeft hij een sof,
Laat zich scheren op de pof.

Dat is de zesdaagse van het leven,
De tredmolen van het bestaan.
Slechts zondags dan rust hij heel even,
En dan weer van voren af aan.
In de baan. In de baan.

's Maandagsavonds bridge bij Meijer,
Die speelt altijd vals, die vrijer.
Dinsdagsavonds bridge bij Jansen,
Die zit op zijn vrouw te sjansen.
's Woensdagsavonds film gaan kijken,
Droomt hij 's nachts van bloed en lijken.
Donderdags zit hij te switchen,
Want zijn schoonmoeder komt bridgen.
Vrijdags vredig met z'n beiden thuis,

Dat eindigt meest met scheiden.
Zaterdags weer hand in hand,
Met zijn hoofd nog in het verband.
Dat is de zesdaagse van het leven,
De tredmolen van het bestaan.
Slechts zondags dan rust hij heel even,
En dan weer van voren af aan.
In de baan. In de baan.

En zo zien we alle dagen,
Mensen racen, mensen jagen.
Tandenknarsen, sprinten, trappen,
Om een concurrent te lappen.
En bij het jachten naar wat prijzen,
Vroeg verouderen en vergrijzen.
Enkele sterken, taaien, koenen,
Eindigen als kampioenen,
Maar bij menig arm schlemieltje,

Hangt de dood aan het achterwieltje.
En dan wordt hij op zijn post,
Door een ander afgelost.

Dat is de zesdaagse van het leven,
De tredmolen van het bestaan.
Slechts zondags dan rust hij heel even,
En dan weer van voren af aan.
In de baan. In de baan.

Louis Davids in de revue ''t Is voor den bakker'; 1930.

Zomeravond

Ik ging met Wiesje eerst gewoon een straatje om,
En 'k dacht nou hoop ik dat ik niemand tegen kom,
Want als je loopt te wand'len met zoo'n lieve meid,
Dan zoek je als het even kan de eenzaamheid.
't Was zomeravond na een groote hitte,
Dan blijft j'allicht een uurtje langer zitten.

En toen zei zij: ‘Wat is 't vandaag toch warm geweest!’
En toen zei ik: ‘Hé ja wat is het warm geweest,’
En toen zei zij: ‘Ik kan er haast niet tegen,’
En toen zei ik: ‘Ik heb 't benauwd gekregen,’
En toen zei zij weer: ‘Zou er kans zijn dat er onweer komt?’
En toen zei ik: ‘Er is wel kans op dat er onweer komt.’
Toen zijn we weggegaan en kwamen bij d'r huis terecht,
We hadden allebei een heeleboel gezegd.

Ik bleef met Wiesje kletsen en zij nam mij mee,
Al kletsend zetten wij ons op de kanapee,
Merkwaardig als je met zoo'n meisje zitten gaat,
Dan praat je, en je praat, je raakt niet uitgepraat.
't Was zomeravond na een groote hitte,
Dan blijf j' allicht een uurtje langer zitten.

En toen zei zij: ‘Gut, wat is het behang verkleurd!’
En toen zei ik: ‘Dat is bij ons thuis ook gebeurd,’
En toen zei zij: ‘Dat blommetje moest kleiner,’
En toen zei ik: ‘Een blokkie vind ik fijner!’
En toen zei zij weer: ‘O, ik houd zoo veel van havermout,’
En toen zei ik: ‘Hé ja ik ook, maar dik en niet te koud.’
En toen zei zij: ‘Het licht is uit, de meter leeg misschien,’
En toen zei ik: ‘Dat heb 'k al voor een uur gezien.’

In 't donker bleef ik praten met die lieve schat
Omdat ik heusch geen kwartje voor den meter had;
Om elf uur hadden wij elkaar zoo veel verteld,
De datum van de bruiloft was al vastgesteld.
't Was een zomeravond na een groote hitte,
Dan blijf j'allicht een uurtje langer zitten.

En toen zei ik: ‘Zeg kom een beetje dichter bij,’
En toen zei zij: ‘Ik kom een beetje dichter bij.’
En toen zei ik: ‘Een kusje kan niet deren,’
En toen zei zij: ‘Dat kan 'k niet refuseeren,’
En toen zei ik weer: ‘Morgen ga ik naar je vader toe,’
En toen zei zij: ‘Die heeft niets in te brengen, praat met rnoe.’
Dus jongelieden ga je praten met 'n lieve snoet,
Zorg dat je eerst een muntje in den meter doet.

Dus jongelieden, luistert naar een wijzen man,
Ga toch nooit zitten, 'k heb er ondervinding van,
En past goed op wat gij tegen zoo'n meisje zegt,
Want anders komt ge vast in de purée terecht.
Zoo'n zomeravond, na een groote hitte,
Eén woord verkeerd en pats... dan blijf je zitten.

En als zij zegt: ‘Wat is 't vandaag toch warm geweest,’
Nou dan zegt gij: ‘Een vinkje is een aardig beest,’
En als ze niets meer zegt en ze gaat zuchten,
Dan wordt het link, dan kunt ge beter vluchten.
En als ze lisplen gaat: ‘Wat is 't een mooie maneschijn,’
Dan zegt ge: ‘Gauw kom mee naar huis, m'n eksteroog doet pijn.’
O jongelieden, weest verstandig, 'k smeek u opgepast,
Als ze je grijpen, zit je voor je leven vast!

Zomertelegrammen

Boulevard
Liefdespaar
Bandmuziek
Romantiek
Avondrood
Echtgenoot
Worsteling
Echtscheiding

Atmosfeer
Zomerweer
Chevrolet
Kusduet
Minnevuur
Sjimmiestuur
Keisteengruis
Ziekenhuis

Zomerlucht
Vogelvlucht
Bedelaar
Polkahaar
Vrijheidsdrang
Straatgezang
Diender en
Veenhuizen

Schaatsenzaak
IJsvermaak
Zomertijd
Narigheid

Nepbalans
Surséance
Ochtendkrant
Binnenbrand

Voetbalmatch
Balgeklets
Buitenspel
Doelpuntrel
Kantvechter
Scheidsrechter
Voetbalvuur
Kaakfractuur

Heidebruin
Heuvelkruin
Dagjeslui
Regenbui
Moeder kift
Vaderdrift
Kinderspeen
Handgemeen

Weesperplas
Oevergras
Hengelaars
Monsterbaars
Alcohol
Visserslol
In de gracht
Opgebracht

Muiderslot
Jachtverbod
Boerenland
Dilettant
Foxterrier
Jachtplezier
Schuttersblijk
Hondenlijk

Volkstuinhuis
Windgeruis
Bloemengeur
Tuinhuisdeur
Tochtpaskwil
Moordgegil
Tuinhuislat
Tuinbloedbad

Stadsplantsoen
Zomergroen
Boerenmeid
Zaligheid
Liefdesband
Stadsamant
Straal naïef
Tatjesdief

Infanterie
Schoolcompie
Wegenstof
Hittesof
Kolonel
Dienstbevel
Legergroep
Erwtensoep

Maneschijn
Milicijn
Keukenmeid
Malligheid
Mingekweel
Kingestreel
Zoengeklap
Moederschap

Uit

Zuiderzee

De Zuiderzee is ingedijkt en spoedig is ze droog.
Ze hebben haar tenslotte klein gekregen.
Waar eens de ranke vissersscheepjes zeilden op de wind,
Daar rammelt straks het Fordje langs de wegen,
En waar je gisteren scholletjes en nieuwe haring vond,
Brengt morgen de belastingman al dwangbevelen rond.
Waar eeuwen de ansjovis heeft gedarteld en gestoeid,
Daar loeien dra de lodderige koeien.
Waar eens de blauwe golven wiegden met hun witte kruin,
Zal binnenkort de pieterselie groeien.
De mens heeft de natuur getemd,
En Japik, Aaj, en Teun,
Die gaan ook knusjes stempelen voor de werkelozensteun.

Zuiderzee, Zuiderzee,
Oude, trouwe, blauwe zee,
Je verdwijnt met je wel en wee,
Met je botters en je jollen,
Met je harinkies en schollen,
Neem je straks ons hart ook rnee,
Zuiderzee.

Het zeemansgraf gaat dicht, geen scheepje zal er meer vergaan,
Beschaving heeft de overhand gekregen.
Geen visser zal verdrinken, hij wordt nou gevierendeeld,
Op onze onbewaakte overwegen.
Waar eens het lied der branding zong, vol grootse romantiek,
Woont straks de orang pendek, en bedrijft daar politiek.
Waar eens de veerboot stampte naar Enkhuizen en terug,
En passagiers zich naar de reling richtten,
En daar hun diepste innerlijk blootlegden voor elk een,
Met moedeloze zeegroene gezichten.
Waar jaren voor Marconi toch de korte golf al liep,
Daar sukkelt straks de eenmanstram,
En heerst de Spaanse griep.

Zuiderzee, Zuiderzee,
Oude, trouwe, blauwe zee,
Jij verdwijnt met je wel en wee.
Met je veerboot naar Stavoren,
Waar wij ons diner verloren,
Neem je straks ons hart ook mee,
Zuiderzee.

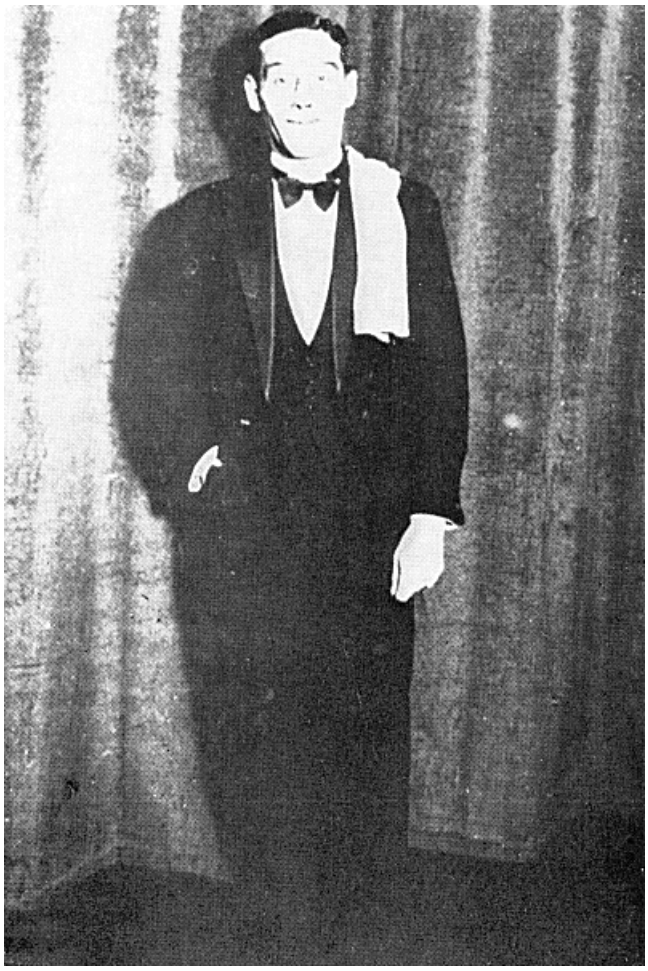

Louis Davids als ober in 'In het witte paard'.

Annotaties

Wij vermelden, indien bekend, per liedje de tekst- en muziek- schrijver, het jaartal van verschijnen, eventueel de revue waarin het liedje gezongen werd, de bron waaruit wij de tekst hebben overgenomen en de instantie waarbij thans de rechten berusten.

Als de tros wordt losgesmeten Davids/Morris; 1920; De Jantjes; bladmuziek. © Cor. B. Smit.

Als je lacht dan ben je rijk Davids/Morris; 1918; Linke Loetje; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Als je voor een dubbeltje geboren bent Van Tol/Davids/Morris; 1935; Op Stap (film); plaat. © Ed. Nagel.

Tussen vierde en vijfde couplet, *demi-tje*: overjas van dunne stof voor het voor- en najaar (E).

Bridgeclub 'Kijk voor je' Van Tol/Davids?; na 1927; plaat. © Manuscript.

Nav de titel, *bridge*: uit whist ontstaan kaartspel, gespeeld met 52 kaarten door vier of drie (met een blinde) personen (E). In het refrein, *zwikken*: zeker kansspel met kaarten (E); *klaverjas*: wordt gespeeld met een spel van 32 kaarten (piketspel) en een tweede spel dat dicht apart gelegd wordt (E).

Tweede couplet, *doubleren*: verdubbelen, bij de inzet van een spel (E); *zwarte pieten*: naam van een kaartspel waarbij schoppenboer zwartepiet heet en klaverenboer verwijderd is, en telkens gelijke kaarten overgespeeld worden tot de zwartepiet overblijft; wie deze kaart heeft, krijgt dan een zwarte streep (met gebrande kurk) onder zijn neus of over zijn gezicht (E). Derde couplet, *groot slem*: al de slagen halen (E); *sans atout*: zonder troef (E).

Vierde couplet, *down*: te weinig slagen gemaakt hebben of het contract niet nagekomen zijn (E); *renonce*: het niet hebben van kaarten van een bepaalde kleur en die dus moeten verzaken (E).

Brief van een landbouwer aan zijn zoon Davids; 1911; alleen tekst © Jongeneel.

Brief van Mientje uit Soerabaja Davids/Morris; 1920; bladmuziek © Hakkert.

Soerabaja: voormalige residentie in Oost-Java (I).

Eerste couplet, *baboe*: Indische kinder- of huismeid, oppasster (E) Tweede couplet, *blutter*: zal, mede gezien het feit dat het volgt na 'rubber' wel *blubber* moeten zijn; *Rothschild*: bekend inter- nationaal bankiersgeslacht (I); *koelies*: gehuurde, gekleurde arbeiders, dagloners, sjouwers, vooral in fabrieken, mijnen en plantages in de tropen (E).

Vierde couplet, *bestekkie*: bestek; *djongos*: inlandse huisbediende (E); *stenga roepia*: stenga is half, de roepia is een munteenheid in Indonesië, vroeger de benaming voor een gulden (E).

Vijfde couplet, *kali*: in het Javaans rivier, in de volkstaal water (H); *ben-miks*: zal waarschijnlijk betekenen gemengd baden (vgl. bena: branding, water) (K).

Zevende couplet, *Dekker*: Eduard Douwes Dekker, pseudoniem Multatuli (1820-1887). Nederlands schrijver en voorvechter van maatschappelijke en koloniale hervorming. Auteur van o.a.

'Max Havelaar' (I); *Abdoel Moeis*: waarschijnlijk wordt bedoeld Abdoellah (bin Abd'el-Kader) Moenssi (1854-1940). Maleis auteur, kwam op Malakka met westerlingen (Raffles) in aanraking, streefde culturele verheffing van zijn volk na (I); *GG*: Gouver- neur-generaal, titel van het hoofd van gewestelijk bestuur in een gouvernement in Oost-Indië en van het hoofd van bestuur in Suriname en op Curaçao (E).

Achtste couplet, *miskiete*: muskiet is een tropische steekmug. Een muskietennet of muskietengaas (klamboe) wordt gebruikt om deze insecten te weren (E).

Negende couplet, *Resident*: in Indië titel van de hoofden van gewestelijke besturen (E).

Antwoord van Sientje uit Amsterdam Davids/Morris; 1920; bladmuziek. © Hakkert.

Derde couplet, *de Duitsche Keiser*: evenals in het *Entreelied van Tinus de Vullisman* is hier bedoeld: Wilhelm II, keizer van Duitsland en koning van Pruisen van 1880-1918. Hij werd in 1918 tot aftreden gedwongen en leefde sindsdien in ons land in Doorn. Nederland heeft twee maal geweigerd hem uit te leveren (I); *g'aallieerde*: de geallieerden; bondgenoten van Frankrijk in de oorlog van 1914 (E).

Vierde couplet, *Eduard Verkade*: Nederlands toneelspeler en regisseur, leefde van 1878-1961; *Royaards*: Willem C. ook een Nederlands toneelspeler en regisseur, leefde van 1867-1929 (I). De toneelspelers staakten in 1920 voor een verbeterde financiële regeling voor acteurs. De staking vormde tevens een uiting van verzet van de oudere garde tegen de opkomende jongere generatie, tegen de nieuwe manier van toneelspelen en tegen de hegemonie van een regisseur-directeur. Eduard Verkade is in 1920 in die functie verbonden aan de Stadsschouwburg in Amsterdam, maar zijn contract met de gemeente loopt af. Zowel Willem Royaards als Herman Heijermans zouden hem graag willen opvolgen, het wordt uiteindelijk Willem Royaards met zijn gezelschap die de Schouwburg gaat bespelen. Eduard Verkade is teleurgesteld, o.a. in zijn vrienden, die hem niet bij zijn gesprongen toen er zo furieus campagne tegen hem werd gevoerd, o.a door middel van het verstoren van toneelvoorstellingen. De staking wordt in maart beëindigd, zonder dat de toneelspelers veel resultaat hebben geboekt. Begin juni neemt Verkade afscheid in ‘Hamlet’, het beroemde toneelstuk van de Engelse toneelschrijver Shakespeare, ‘temidden van stakers en onderkruipers’ (D).

Vijfde couplet, *gespikkeleerd*: speculeren, trachten winst te maken door middel van belegging (E); *hassewijne*: asjewijne, ook gasjewijne, sjewijne, kassiewijne of -wijle gaan (of: zijn, maken), verdwijnen, resp. laten verdwijnen, verdwenen zijn (A).

Zesde couplet, *Jess*: jazz, uit Amerika stammende moderne dansmuziek, sterk vermengd met negermuziek (E); *des*: leven, onnodige drukte (E).

Achtste couplet, *sjaakies*: ook sjakes, stil, gedeist (E).

Dat zijn onze jantjes Davids/Morris; 1923; tekstboek. De Jantjes. © Cor B. Smit.

Jantje: benaming voor matrozen, in het bijzonder die van de oorlogsvloot (E).

Tweede couplet, *banjer*: rijk heer, patser, soms ook onguur personage (A).

Derde couplet, *hassebassie*: borrel (A); *fosco*: naam van een koud gebruikte drank, bereid door koking van water, suiker, cacao en vanille, daarna met melk, water of spuitwater aangelengd (E); *ryele*: lees reële; *haje*: haai; a. aanzienlijk; b. handig, gewiekst, gehaaid (A).

Devaluatie Van Tol/Davids; 1929; opname Audiovisuele Dienst, N.Th.I. © Manuscript.

Devaluatie: stabilisatie van de waarde van de munteenheid op een lager niveau, ten opzichte van het goud of van buitenlandse munteenheden (I). Dit liedje dateert uit de z.g. crisisperiode. In 1929 ontstond op 24 oktober, ook wel Black Thursday genoemd, de wereldcrisis toen Wallstreet, het Amerikaanse centrum van speculatie, in elkaar stortte. Ook voor Nederland had dit economische gevolgen (L).

Vierde couplet, *Urlus*: Jac. (1867-1935). Nederlands tenor, vooral van heldentenorpartijen in Wagner's muziekdrama's (I); *croonen*: uit het Engels afkomstig, half-neuriënd zingen. Een crooner is een liedjeszanger (vooral voor de radio) die niet luidop, maar half-neuriënd of declamerend zingt, met de mond vlak voor de microfoon (E).

Zesde couplet, *Loutje*: Davids refereert hier aan zichzelf.

Doe het electrisch Davids/Davids; bladmuziek. © Manuscript. In het refrein, *KWU*: kilowattuur (E).

Entreelied van Tinus de Vullisman Rido/Davids; 1915; Loop naar den duivel; typoscript. © Manuscript.

Vierde couplet, *Minister Treub*: (1858-1931) Nederlands staatsman, jurist en econoom. Van 1913-1914 minister van landbouw, 1914-1916, 1917-1918 minister van financiën. Hij maakte een eind aan de monetaire moeilijkheden die in ons land door de oorlog van 1914-'18 waren ontstaan (I).

Vijfde couplet, *Heer Keizer*: Wilhelm II (1859-1941), zie ook aantekening bij *Antiwoord van Sientje uit Amsterdam; fetzen*: lor, flard, vod, snipper, lap (B).

Geef mij mijn Amsterdam terug Davids/Morris; 1916; bladmuziek. © Manuscript.

In de laatste regel van het vijfde couplet is sprake van een zekere *Schröder*. In de Nieuwe Rotterdarnse Courant van 19 december 1938, staat over deze Schröder dat hij overleden is op 11 april 1938 en dat hij onder de schuilnaam 'Barbarossa' grote bekendheid had verworven als Amsterdams journalist. Wij citeren: 'In 1898 werd hij sportredacteur van De Telegraaf, van welk blad hij van 1903 tot 1922 hoofdredacteur was. Voorts was hij medewerker van de Groene Amsterdammer en Het Leven.

Voorts was hij redacteur van De Automaat, een uitgave van de American Petr. Cy. Verscheidene boeken verschenen van zijn hand, o.a. Journalistieke Rolmops (1913), Barbarosserie, Toneelkritieken (1914), Het Dagboek van een Amsterdammer (z.j.) en Een dag Poilu (1918).' Einde citaat.

In het boek *Een kleine man die je nooit vergeet*, het leven van Louis Davids verteld door Heintje en naverteld door Johan Luger en H.P. van den Aardweg (Amsterdam, 1949), wordt op blz. 135 ev uitvoerig melding gemaakt van het hoe en waarom Schröder vrij moest. Wij laten die passage hier volgen: 'De grote journalist uit die dagen was J.C. Schröder-verreweg de meeste mensen kenden hem alleen onder zijn pseudoniem Barbarossa, naar zijn baard, die vroeger rossig, in de dagen waarover wij thans spreken peper-en-zout en naderhand wit was. Barbarossa, hoofdredacteur van De Telegraaf, schreef in zijn krant precies wat hij over de Duitsers, die in 1914 heel Europa in rep en roer hadden gebracht,

dacht. Er was geen woord Grieks bij. Iedereen kon het begrijpen. De toenmalige minister van Justitie greep in en liet Barbarossa op de stoep van diens woning-het was juist Sint-Nicolaasdag en de journalist had zijn handen vol met pakjes voor zijn vrouw en kinderen-door twee rechercheurs, die zich, zoals rechercheurs dat plegen te doen, een weinig verdekt opgesteld hadden, arresteren. Hij bracht de daarop volgende weken in de gevangenis door met het maken van... grappen! Hij hield een monoloog tegen een faecaliën-emmer en vroeg zich af hoe Louis Couperus -toen de meest verfijnde kunstenaar van ons land en misschien wel van de hele wereld-zich zou voelen, wanneer hij met zijn zijden sokken en een orchidee in zijn knoopsgat op dezelfde brits onder hetzelfde celraam zat. Na zeventien dagen brommen werd hij door de directeur van het Huis van Bewaring uitgenodigd in diens werkkamer te komen. De man ontving hem met de woorden: "Gaat U zitten!" Waarop de gedetineerde dagblad-schrijver antwoordde: "Alweer zitten? Dank U hartelijk, meneer de directeur!" Deze prachtige galgenhumor drong naderhand tot ons volk door. Maar in die eerste dagen van Schröders arrestatie onderging iedereen, althans bijna iedereen, een gevoel van diepe teleurstelling. Men haalde in dagbladen-zelfs in die, welke altijd tegenstanders van De Telegraaf geweest waren-de onsterfelijke woorden van Michiel de Ruyter aan: "Leef ik in een land, waar de waarheid niet meer gezegd mag worden?"

Louis Davids laste in het zoëven genoemde lied een couplet over de arrestatie van Barbarossa in. De zaal leek ineen te storten! De mensen verhieven zich van hun stoelen en deden alles wat fatsoenlijke mensen in een schouwburg-zelfs bij de grootste geestdrift-niet doen.' Einde citaat.

Had je niet die mooie blauwe oogen Davids/Morris; 1916; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Hein de Bruin Van Tol/Davids; 1934; bladmuziek en plaat. © Cor B. Smit.

Het is mal en toch hou je van mij Davids/Morris; 1915-1922;

plaat. © Francis Day. Uit het Engels: ‘When the moon comes over the mountains.’

Eerste couplet, *Willem Kloos*: Nederlands dichter en letterkundig kritikus (1859-1938). Pionier en hoofdman van de Beweging van Tachtig (I). Tweede couplet, *Maurice Chevalier*: (1888-1972) Frans variété-zanger en filmacteur (F); *Buster Keaton*: (1895-1966) Amerikaans filmkomiek en -regisseur (F).

Hollands meisje Davids/Morris?; 1915-1922; plaat. © Manuscript.

Het hondje van Dirkje Davids/Davids?; 1925?; bladmuziek. © B.H. Smit.

Eerste couplet, *gonjezak*: gonjè: een uit Indische hennep geweven grove stof (E).

Tweede couplet, *philantropie*: menslievendheid, weldadigheid (E). Vierde couplet, *Joodsche Invaliede*: Een ziekenhuis speciaal voor Joodse invaliden, in tegenstelling tot het C.I.Z., waar Joodse zieken werden verpleegd. De Joodse Invalide opende in 1912 een gebouw aan de Nieuwe Keizersgracht 70, met twaalf bedden. In 1925 werd verhuisd naar de Nieuwe Achtergracht, waar men 150 bedden had. In 1937 werd het nieuwe gebouw op de hoek van Weesperplein en Nieuwe Achtergracht geopend, waar men ruim 400 ouden van dagen en invaliden kon verzorgen. Deze instelling was een der eersten in ons land waar invaliden niet in een gesticht werden ondergebracht, doch min of meer herschoold werden, om terug te keren in de maatschappij. De architect was J.F. Staal. Na de oorlog van 1940-1945 heeft het nog twee jaar gediend als repatriëringscentrum voor Joden, in 1947 werd het vanwege financiële moeilijkheden verkocht aan de gemeente Amsterdam. Thans is het het Weesperpleinziekenhuis (J).

Zevende couplet, *Sarassani*: een circus, te weten Sarrasani. Opgericht door de Duitser Hans Stosch, die in 1901 als dresseur van kleine dieren voor zichzelf begonnen was. In 1931 kwam dit circus voor het eerst in Nederland en later ook in 1932, '34 en '37. Het circus Sarrasani van nu is niet langer in handen van de familie Stosch. In 1956 werd de naam verkocht (O).

Achtste couplet, *trijpe*: trijp is een fluweelachtig weefsel dat

bestaat uit een grondweefsel van linnen of katoen en een pool van wol (meest geitehaar), ook velours d'Utrecht genoemd; stoelzittingen van trijp (E).

Ich küsse Ihre Hand, Madame Bewerking Duitse tekst Louis Davids; plaat. © Manuscript.

Tweede couplet, *Wagner*: (1813-1883), Duits componist (G); *Beethoven*: (1770-1827), Duits componist (G); *Richard Tauber*: (1892-1948), Oostenrijks, vanaf 1940 Brits zanger (G); *Herman Bouher*: pseudoniem van Herman Blom (1885-1963), Nederlands toneelspeler en -schrijver, oorspronkelijk huisschilder, kwam via het amateurtoneel in 1907 terecht bij kleinere reizende gezelschappen. In 1916 richtte hij met Jac. Sluyters (die zich spoedig terugtrok) Het Volkstoneel op, dat tot 1938 de Plantage Schouwburg te Amsterdam bespeelde en na de oorlog tournees voor militairen in Indonesië maakte. Later speelde Bouber, soms met zijn vrouw Aaf je, nu en dan bij een van de grote gezelschappen. Hij schreef talloze volksstukken (die hij zelf 'schetsen' noemde), waarvan 'De Jantjes' (1920) met een 'long run' van 16 maanden en duizenden voorstellingen het populairst was. Het werd, evenals zijn 'Bleeke Bet' (1917), verfilmd (G). Derde couplet, *Champus*: champagne; *Pompadour*: waarschijnlijk verwijzing naar Jeanne Antoinette Poisson (1721-1764), vanaf 1745 Markiezin. Minnares van Lodewijk XV van Frankrijk. Zij protegeerde kunstenaars en schrijvers (G).

Ik zoek een meisje te trouwen Davids/Morris; 1918; bladmuziek. © Hakkert.

Impromptu Davids/Max Tak; 1924; bladmuziek. © Alsbach. N.a.v. de titel, *impromptu*: iets dat zonder voorbereiding, voor de vuist is gemaakt, een snel opgevatte, zinrijke gedachte, fijne of schrandere scherts. Ook een onverwacht, even vlug beraamd als ten uitvoer gebracht feest, een zeer snel bereide maaltijd, enz. (E). Derde couplet, *Sarasate*: Pablo de Sarasate (1844-1908), beroemd Spaans vioolvirtuoos, als componist bekend van Spaanse dansen ed (I).

Vierde couplet, *Toselli*: Enrico Tosselli (1883-1926), Italiaans musicus, voornamelijk bekend gebleven door zijn serenade, geschreven voor de koningin van Saksen, Louise van Toscane (in 1947 overleden) met wie hij een liefdesromance beleefde (I). Zesde couplet, *Mozart*: Wolfgang Amadeus (1756-1791), Oostenrijks componist (I).

Zevende couplet, *Meditation de Tahïs*: fragment, tussenspel uit Thaïs, een opera van J. Massenet.

In de Jordaan Davids/Morris; 1918; Bleeke Bet; bladmuziek en plaat. © Cor. B. Smit.

Eerste couplet, *gehaaide klit*: zie ook *Dat zijn onze Jantjes*, haai: aanzienlijk, maar ook: handig, gewiekst, gehaaid (A). Een *klit* is afgeleid van klitten, een klit of klitten vormen, als een klit of klitten aan iets of iemand of aan elkaar blijven hangen (E).

In het bosch Davids/Morris; 1918; Eenheidsrevue; bladmuziek. © Cor. B. Smit.

Tweede couplet, *een bijsie*: beissie: een dubbele stuiver, een dubbeltje (A). In markttaal is beis twee.

Derde couplet, Mijn hele lijf zit vol met *Buk*: via de verwijzing van het woordenboek naar bok lijkt de vierde verklaring, nl. verkorting van Bockbier hier op zijn plaats (E).

Refrein, *eenheidsworst*: worst, zoals er in slechts één soort van regeringswege werd verkrijgbaar gesteld tijdens de Eerste Wereldoorlog (E).

Vijfde couplet, *maajum*: majem, water (A).

Je mag me plagen Davids/Morris; 1920; bladmuziek. © Jongeneel.

Klap eens in je handjes Van Tol/Davids; 1939; bladmuziek. © Leib.

Laatste couplet, *Handje omhoog, Handje omlaag*: lijkt ons hier te verwijzen naar de Hitlergroet.

De kleine man Davids/Van Tol/Rido//Davids; 1930; Lach en Vergeet; bladmuziek en plaat. © Jongeneel.

Vierde couplet, *Dempsey*: (eig. William Harrison 1895) Amerikaanse bokser, wereldkampioen van 1919-1926 (F). Refrein, *frontje*: halfhemdje, gesteven linnen of katoenen kledingstuk waar aan het halsboord bevestigd is (E); *imitatiejaeger*: jaeger, weefsel voor hygiënische onderkleding van een bepaald fabrikaat, genoemd naar de Duitse geleerde G. Jaeger (1832-1916) (E).

De komeet van Halley Davids/Davids; 1910; bladmuziek. © Manuscript.

N.a.v. de titel: de Engelse sterrenkundige Edmund Halley (1656-1742) vermoedde dat de komeetverschijningen in 1531, 1607 en 1682 door één en dezelfde komeet veroorzaakt werden, wat inderdaad het geval bleek te zijn. De baan van de zo ontdekte komeet is sterk elliptisch, de omlooptijd is 76 jaar. Haar geschiedenis is gereconstrueerd vanaf 250 v. Chr. en sinds 87 v. Chr. is de komeet 27 keer verschenen, het laatst in 1910. Ze wordt terugverwacht in 1986 (G).

Eerste couplet, *strychnine*: zeer vergiftig alkaloïde uit de braak- noot; de braaknoteboorn is een kleine giftige boom in Oost- Indië. Strychnine wordt vaak gebruikt voor zelfmoord (E).

Tweede couplet, *lombardbriefjes*: ook lommerdbriefjes: bewijs van belening in een lommerd (bank van lening) (E).

Derde couplet, *esperanto*: kunsttaal voor internationaal gebruik, door de Poolse arts, Dr. Zamenhof samengesteld en in 1887 publiek gemaakt; *Van Staveren*: veel zoeken leverde niet meer op dan het volgende bericht in Het Volk van 2 januari 1925: ‘D. van Staveren. Een zilveren jubileum. David van Staveren, directeur van de schoolbioscoop, herdenkt heden den dag waarop hij voor 25 jaar bij het onderwijs verbonden werd. De jubilaris, die bovendien een actief partijgenoot is, was eenige jaren lid van het federatiebestuur en is thans een onzer vertegenwoordigers in de Prov. Staten. Wij wenschen hem nog vele jaren van energie en strijdlust in het belang van het schoolkind en de Partij.’

De komeet van Halley dateert uit de jaren 1900-1915, qua tijd zou de mogelijkheid er zijn dat de hierboven beschreven Van Staveren ook de bedoelde is. Zekerheid hebben we niet.

Vijfde couplet,*Carnegie*: Andrew (1835-1919), Amerikaanse industrieel en filantroop. Nadat hij zich uit zijn zaken had teruggetrokken, hield hij zich bezig met het besteden van zijn vermogen voor doeleinden *op* het gebied van wetenschap, kunst en filantropie. Duizenden openbare bibliotheken werden door hem opgericht in de Verenigde Staten, Canada en Engeland. Hij schonk 1.500.000 dollar voor de bouw van het Vredespaleis in Den Haag, het Internationaal Gerechtshof dat in 1903 werd gesticht en in 1913 werd geopend (G); *Rockefeller*: John D. (1839-1937), Amerikaans industrieel en filantroop. Schonk enorme bedragen aan instellingen van openbaar nut. Stichtte in 1913 de Rockefeller Foundation 'tot algeheel welzijn der mensheid'.

Deze instelling geeft financiële steun aan de wetenschap (F); *Kuyper*: Abraham (1837-1920), Nederlands gereformeerd theoloog en staatsman; na predikant geweest te zijn in Amsterdam, werd hij in 1874 lid van de Tweede Kamer voor de Anti-Revolutionaire Partij; in 1880 werd hij hoogleraar aan de door hem gestichte Vrije Universiteit te Amsterdam. Van 1901 tot 1905 was hij minister-president van ons land (I); *Troelstra*: Pieter Jelles (1860-1930), Nederlands socialistisch-democratisch staatsman; Fries dichter en advocaat; in 1894 mede-oprichter en leider van de S.D.A.P; vanaf 1897 lid van de Tweede Kamer, van 1900 tot 1903 was hij hoofdredacteur van het dagblad Het Volk; heeft zeer geijverd voor het algemeen kiesrecht (I); *Savornin Lohman*: Jonkheer A.F. de (1873-1924), Nederlands staatsman, jurist; voornaamste woordvoerder van de Anti-Revolutionaire Partij in de Tweede Kamer; was van 1883-1895 hoogleraar aan de Vrije Universiteit te Amsterdam; van 1890-1891 minister van Binnenlandse Zaken; stichtte in 1908 de Christelijk Historische Unie. Van 1894-1921 was hij lid van de Tweede Kamer en een van de politieke tegenstanders van P.J. Troelstra (I); *Cornelis van der Linden*: Nederlands componist en dirigent, heeft zich vooral verdienstelijk gemaakt voor de opera in Nederland. Hij schreef cantates, koor- en orkestwerken (I).

Zesde couplet, *Richard Strauss*: (1864-1949), Duits componist, dirigent in München, Berlijn en Wenen (I); *Edmond Rostand*: (1868-1918) Frans dichter en toneelschrijver, laat-romanticus.

Schreef oa ‘Cyrano de Bergerac’ (1897) en ‘Chantecler’ (1910) (1). Zevende couplet, *Fosco: zie Dat zijn onze jantjes*.

Leentje uit de Lange Niezel Van Tol/?; na 1927; plaat. © Manuscript.

N.a.v. de titel, *de Lange Niezel*: een straat in de rosse buurt van Amsterdam.

Eerste couplet, *Wels en Bakhuis*: beide voetballers; Bakhuis was een beroemd midvoor in het toenmalige Nederlands elftal.

Liedje bij de wieg Auteurs en jaar onbekend; plaat. © Manuscript.

Het lot van de Sweepstake Van Tol/Davids; 1932; bladmuziek en plaat. © Oor B. Smit. -

N.a.v. de titel, *Sweepstake*: uit het Engels, een wedren waarvan de prijs bestaat uit de inleggelden van de deelnemers (E).

In het derde couplet is sprake van *Matuschka twee*; het is ons onbekend waarnaar hier verwezen wordt.

Vijfde couplet, *catzen*: een borrel, die bestaat uit jonge jenever met een elixer.

Luchtkastelen Van Tol/Davids; na 1927; bladmuziek en plaat. © Leib.

Mammie heeft haar rijbewijs Van Tol/Davids; na 1927; plaat. © Ariola Music Benelux BV.

Moeder is dansen Davids/Davids (bewerkt naar een Engels gegeven); 1927; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Tweede couplet, *de Gaité*: uit de bibliotheek van de Gemeentelijke Archiefdienst van Amsterdam is de volgende informatie afkomstig (portefeuille 342 en 47 6): Cabaret ‘La Gaité’ was een cabaret op de eerste verdieping van het Tuschinsky-theater in Amsterdam. 's Middags 3 uur kon men er terecht voor een Thé-Dansant, van 6 tot 7 uur voor het Bitteruur en na 9 uur 's avonds voor een Soirée Dansante. De Volkskrant van 3 maart 1933 schrijft, dat

Louis Davids er optrad, samen met ‘the Diamonds, die een vlot rolschaatsennummer bieden en Delfont et Reneé die het publiek bezighouden met dansparodieën. Jack de Vries en zijn “Internationals” spelen dansmuziek. Een uitstekende band.’

Andere beroemdheden die er ooit optraden waren bijvoorbeeld Rudolf Nelson, een Duitser met een romantisch cabaret, zoals Ibo dat noemt in zijn boekje ‘Cabaret, wat is dat eigenlijk?’ (Amsterdam, 1974), en Dora Paulsen. La Gaité heeft na de Tweede Wereldoorlog niet meer bestaan. Nu is in dezelfde ruimte de bioscoop Tuschinski II gevestigd; *ponnen*: pon, nachtpon, nachtkleed voor vrouwen of meisjes (E); *charlestonnen*: de charleston is een Amerikaanse (neger) dans in 4/4 maat, met een sterk erotisch accent (E).

Derde couplet, *republiek*: de Weimarrepubliek. In 1919 bracht een Nationale Vergadering te Weimar de grondwet van de Duitse Republiek tot stand, die een grote macht gaf aan de Rijksdag, volgens algemeen kiesrecht samengesteld. Aan het hoofd kwam een door het volk gekozen rijkspresident. In 1933 werd Hitler tot rijkskanselier gekozen. In 1934 werd hij staatshoofd en dictator, waarmee de republiek Weimar tot een definitief einde was gekomen (L); *Europa door de Yank geplukt*: slaat oi op Ameri- kaans economisch overwicht, ontstaan door oorlogsschulden in Europa en door politiek isolationisme en industriële groei in Amerika; *Hohenzollern kliek*: Hohenzollern is de naam van een vorstengeslacht uit Duitsland afkomstig. De voornaamste tak bekleedde sinds 1415 de waardigheid van keurvorst van Brandenburg, sinds 1701 van koning van Pruisen, sinds 1871 van Duits keizer. De laatste keizer, Wilhelm II, deed november 1918 afstand. (Zie ook *Brief van Sientje uit Amsterdam* en *Entreelied van Tinus de Vullisman*.) Andere leden van de familie Hohenzollern waren van 1881-1947 koningen van Roemenië (I); *Volkerenbond*: Volkenbond, organisatie der Volkeren, opgericht in 1919. Promotor was de president der Verenigde Staten, Woodrow Wilson. Doel ervan was samenwerking tussen de volkeren, waarborging van vrede en veiligheid.

Leden konden zijn de Entente-ondertekenaars van het Vredes- verdrag en 13 met name genoemde neutrale staten, waaronder

Nederland. Andere slechts met goedkeuring van tweederde der leden der Vergadering. De Volkerenbond raakte in verval toen hij niet bij machte bleek de ontwapening op gang te brengen en doeltreffend op te treden tegen de agressieve machten Italië, Japan en Duitsland. De Volkerenbond was gevestigd in Genève, Zwitserland (I).

Vijfde couplet, *Paul Whiteman*: (1890-1967) Amerikaanse orkestleider. Hij trachtte jazz en symfonische muziek met elkaar te combineren. Op zijn instigatie componeerde George Gershwin de 'Rhapsody in blue', waarvan Whiteman in 1924 de première dirigeerde (G).

Zesde couplet, *Mammie d'r jurk weegt zeventien gram*: jurken, volledig bestikt met kraaltjes, waren in de twintiger jaren in de mode; *kift*: herrie, ruzie (A).

Negende couplet, *Stomp*: lijkt ons een soort dans, zoals ook charleston en foxtrot.

Tiende couplet,*foxst*: foxtrot is een snelle gezelschapsdans, zonder figuren, alleen bestaande uit looppassen (E).

Elfde couplet, *La Réserve*: een café-restaurant en tearoom op het Rembrandtsplein, no. 44. 'Als de Eerste Wereldoorlog uitbreekt, is iedereen er van onder de indruk. Maar al spoedig herstelt men zich; temeer daar er een grote opbloei van handel en bedrijf ontstaat en er veel geld verdiend en uitgegeven wordt. Vooral de amusementswereld profiteert hiervan. Er ontstaan nieuwe café's, o.m. La Réserve, Monico, Louis Seize (Het Sijsje). Hotel Schiller wordt herbouwd en vergroot. In die jaren geeft Flora revues met de Davidsen, Henriëtte Blazer, Is. Zwaaf e.a. welke veel opgang maken. In die jaren horen we de liedjes van Dirk Witte, zoals *Asperine* en *Mens durf te leven*. Louis Davids zingt in het Centraaltheater met Margie Morris' (M); *bobben*: bobbed: kortgeknipt (van vrouwenhaar) (E).

Naar buiten Davids/Davids; 1925?; bladmuziek. © Leib.

Eerste couplet, *ouwe loeres*: loeres, zaak of persoon van grote omvang, kanjer. Ook: manlijk lid (A); *zuring-zout*: zout van zuring-zuur, zuring-zout uit de handel is kalium-tetra-oxalaat, dat tweemaal zoveel oxaalzuur bevat en daardoor veel giftiger is.

Met een oplossing van zuringzout kunnen inktvlekken uit linnengoed verwijderd worden (E); *gassie*: pet (A).

Tweede couplet, *persisteert*: persisteren; volhouden, doorgaan met, volharden, handhaven (E); *schlemiel*: 1. uit het Hebreeuws, een lange slungel; 2. uit het Bargoens, ongeluksvogel; stakker; ook slappeling, mafkees (E).

Naar de Artis Davids?/Davids; 1934; bladmuziek. © Cor B. Smit. Vierde couplet, *soejang*: gemene por, plotselinge verraderlijke klap of slag (A).

Naar de bollen Van Tol/Davids; 1936; bladmuziek en plaat. © Leib.

Tweede couplet, *cavalcade*: plezierrit in gezelschap (E).

Nou... *tabé dan* Davids/Morris; 1920; De Jantjes; bladmuziek. © Hakkert.

Eerste couplet, *Jan Fuselier*: met een geweer bewapend gewoon soldaat (E); *Jan Oost*: Nederlands-Indië.

De Olieman heeft een Fordje opgedaan Van Tol/Davids; 1936; bladmuziek en plaat. © Cor B. Smit.

Eerste couplet, *Ome Jan*: andere naam voor de lommerd, oftewel de Bank van Lening; *Ford*: Henry Ford (1863-1947), Amerikaans grootindustrieel. Hij leidde tot 1945 een van de grootste autofabrieken. Zijn meest succesvolle model was de T Ford uit 1914 (G); *Deterding*: Sir Henry W.A. Deterding (1866-1939), Nederlands zakenman, die vanaf 1896 bij de Koninklijke Nederlandse Petroleum Maatschappij (later Kon. Shell-groep) werkte, waar hij snel naam maakte door de opbouw van een verkooporganisatie voor petroleumprodukten in Azië. In 1900 werd hij benoemd tot directeur, twee jaar later tot directeur-generaal, welke functie hij bekleedde tot 1936 (G).

Vijfde couplet, *baalzak*: grote groflinnen of jute zak (E).

Omdat ik je niet kan missen Davids/Morris; 1920; bladmuziek. © Heuwekemeijer.

Omdat ik van Mokum hou, Davids /Morris; 1920; Ronde Ka; bladmuziek. © Jongeneel.

Tweede couplet, *vodden- en benenman*: voddenkoopman, handelaar in lorren; ook voddenhandel: handel in vodden, in lorren en benen (E); *water- en vuurvrouw*: iemand die heet water en vuur verkoopt (E).

Derde couplet, *d'ouwe toren*: de Westertoren in Amsterdam.

O mooie oude toren Davids/Morris; 1919; Bleeke Bet; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Derde couplet, *porder*: iemand die bij wijze van beroep door kloppen of bellen mensen die vroeg op moeten gaat wekken (E).

Oome Ko heeft radio Van Tol/Davids; 1927; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Eerste couplet, *porder*: zie *O mooie oude toren; Mignon*: een opera van A. Thomas.

Tweede couplet, *blauwbaard*: sprookjesfiguur, een man die zijn zeven vrouwen ombracht; vandaar: wreedaard tegenover vrouwen (E); *Landru*: Henri Désiré (1869-1922), in Parijs onthoofd. Frans arbeider en handelaar. Vanaf 1910 zocht Landru geregeld contact met vrouwen, vooral door huwelijksadvertenties. Hij lokte ze naar een villa, waar sommigen spoorloos verdwenen. In 1919 werd Landru gearresteerd. Toen bleek dat hij ten minste tien vrouwen vermoord en ca. 270 anderen beroofd had. Hij werd ter dood veroordeeld (F); *kommenijsbaas*: lees komenijsbaas: iemand die een winkel heeft met zuivelprodukten, kruideniers- en fijne vleeswaren (E); *koevoet*: ijzeren hefboom, handspaak, naar boven dunner toelopend, en van onderen eindigend in een klauw (E); *Antoinet van Dijk*: Antoinette van Dijk, voormalig operazangeres; in het gezelschap van Jean Louis Pisuisse opgetreden als zangeres van volksliedjes; na 1927 was zij te horen op de radio, als leidster van het Avro-kinderuurtje. (W. Ibo, En nu de moraal van dit lied (...); Amsterdam, 1970.)

Derde couplet, *Paljas van Chris de Vos*: Chris de Vos, Nederlands zanger, tenor (1871-1949); Paljas is een komische toneelfiguur die oorspronkelijk optrad in intermezzo's; hij ontwikkelde zich

tot harlekijn. Bekend uit Leoncavallo's opera Pagliacci (I); *De Savooy*: lees De Savoy; een beroemd, zeer luxueus hotel in Londen, van waaruit in de twintiger en dertiger jaren jazz-muziek, live, werd uitgezonden via de radio.

*O*p *de zee* Davids/Morris; 1920; bladmuziek. © Cor B. Smit.

N.a.v. de titel: in dit liedje wordt de zeereis naar Nederlands-Indië beschreven, via de bekende route: Port Said, Malta, Rode Zee, Djakarta.

Eerste couplet, *O. Wee*: oorlogswinst (E), d.w.z. winst, over het algemeen gemaakt door middel van zwarte handel tijdens de oorlog; *Oost*: Nederlands Indië; *haute volee*: uit het Frans, hautevolee, de voorname, de hoge kringen (E).

Refrein, *kapsones*: kouwe drukte, praatjes, pretenties (A).

Derde couplet, *mailboot*: passagiersschip dat poststukken vervoert (E).

Vijfde couplet, *mats*: mal (E); *cats*: jonge jenever met een elixer.

Op het ijs Van Tol/Davids; ± 1934; plaat. © Manuscript.

Potverdikkie, poetsie, pats Toddie/Hakkie Davids; 1918; Hoera we leven nog; bladmuziek. © Hakkert.

In parlando, *bien soigné*: in de horecawereld hanteert men deze term als een bepaald gezelschap extra aandacht vereist; uit het Frans: goed verzorgd; *sauce ravigotte*: koude saus van mayonaise met verschillende kruiden (E); *Aide de Comp*: aide de camp; adjudant te velde, generaal-adjudant (E).

Tweede couplet, *smokkie*: vriendinnetje, vgl. smok: zoen, kus (E).

Tweede parlando, *gauwdief*: iemand die op behendige, listige wijze te werk gaat; ook: schelm, schurk, guit, potsenmaker (E).

Derde parlando, *horens*: iemand horens opzetten: echtelijke ontrouw plegen (E).

In laatste parlando, *milicien*: soldaat van de lichting (E).

Radijswals Davids/Morris; 1918; Bleeke Bet; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Derde couplet, *booi*: spreektaal, (dienst)bode. Een vrouwelijk

persoon die bij een ander in dienst is voor huishoudelijk werk (E); *corridor*: gang (in een gebouw) (E).

Rassenhaat Davids/Davids; 1922-1927; De Jantjes II; bladmuziek. © Hakkert.

Een reisje langs den Rijn Davids/Linke; 1906; bladmuziek. © Rhein Musikverlag/Altona.

Restanten Van Tol/Davids; na 1927; plaat. © Manuscript.

Eerste couplet, *sic transit*: aldus; zo staat er woordelijk; sic transit glora mundi, zo gaat de wereldse grootheid te niet (E).

Tweede couplet, *cocktail-garçonnes*: garçonne; uit het Frans: vrije vrouw.

Derde couplet, *Orelio*: Jozef Marie Theodoor (1854-1926), Nederlands zanger (bariton), was aanvankelijk onderwijzer en studeerde op latere leeftijd zang (G); *Bouwmeester*: Nederlandse familie van toneelspelers. Hier wordt waarschijnlijk Louis Bouwmeester bedoeld (1842-1925) (I).

In het refrein tussen derde en vierde couplet, *Griet Garbo*: Greta Garbo, eigenlijk Greta Gustafson, Zweeds-Amerikaans filmactrice. Sinds 1925 in de Verenigde Staten. Hoofdrol o.a. Mata Hari (F).

Sallie met de roomijskar Davids/Morris; 1920; Bleeke Bet; bladmuziek (eerste refrein) en plaat. © Poeltuyn.

Eerste couplet, *schlemiel*: ongeluksvogel; ook: domkop. Refrein, *goochem*: slim, geslepen.

Tweede couplet, *mesjoggaas*: dwaasheid, overdrijving; *misch*: lees mies; lelijk, lastig. (De verklaring voor deze jiddische woorden werd gevonden in: H. Beem, Resten van een taal, woordenboek voor het Nederlandse Jiddisch; Assen, 1967.) Laatste refrein, *ondanks Genève*: in Genève was vanaf 1919 de Volkerenbond gevestigd; zie verder: *Moeder is dansen*.

Scheidingsfeest Van Tol/Davids; 1927; bladmuziek. © Hakkert. Eerste couplet, *jajemde*: jejemen, stevig (jenever) drinken (A);

jeiles: ophef, beroering, drukte, ruzie (A).

Tweede couplet, *verlet*: verletten, verzuimen (E).

Derde couplet, *lorem*: in opgewonden toestand, feestroes, dronken zijn (E); *de groene scheidingsbruigom*: naar analogie van: de groene bruiloft (in tegenst. met koperen, zilveren en gouden bruiloft), het feest bij het sluiten van een huwelijk; groen is de kleur van de hoop. Misschien ook naar analogie van: een groene weduwe: een onbestorven weduwe? (E).

Vierde couplet, *Landru*: zie *Oome Ko heeft radio*.

Zevende couplet, *hassebassie*: een borrel (A). Zie ook: *Dat zijn onze jantjes*.

Achtste couplet, *peren*: een stevig glas drinken (E).

De Scheveningse zee Van Tol/Davids; ± 1932; plaat. © Manuscript.

Eerste couplet, *distingué*: distinctie, eigenschap van zich in gunstige zin van andere te onderscheiden, te weten door houding en beschaving; gedistingeerd: zich onderscheidend, in het bijzonder door fijne vormen en aan het uiterlijk bestede zorg, voornaam (E).

In het refrein, *haute volée*: de voorname, hoge kringen (E). Zie ook: *Op de zee*.

Tweede couplet, *mondain*: werelds, wereldsgezind, alleen voor de wereld (E); *blasé*: door te veel genieten verstomd, ongevoelig voor verder genot (E); *Mengelberg*: Willem J. (1871-1951), Nederlands dirigent en pianist, bevorderaar van het muziekleven in Amsterdam, waar hij van 1896-1945 eerste dirigent was (F).

Derde couplet, *douairières*: weduwen van adellijken of aanzienlijke huize (E).

Toch ben ik dol op jou Davids/Morris; 1920; bladmuziek. © Heuwekemeijer.

Eerste couplet, *sapristie*: sapristi, sapperloot, krachtterm, verbastering van sacristie (E).

Tweede couplet, *Liberty japonnen*: jurken van de Londense firma (en winkel) Liberty. Deze nogal prijzige jurken werden met de hand gemaakt van een soort satijnzijde, bedrukt met een oud-

engels bloemmotief of Jugendstilpatroon.

Derde couplet, *pneumocokken*: een normaal voorkomend bacterie, die, als hij in de longen doordringt, longontsteking veroorzaakt. (E).

De Voetbalmatch Van Tol/Davids; na 1927; bladmuziek en plaat. © Leib.

Eerste couplet, *knijsen*: kijken, (leren) kennen, begrijpen (A).

Tweede couplet, *Jansen en Tilanus*: textielfabriek in Twente, o.a. bekend door de fabricage van ondergoed.

Vierde couplet, *kifteling*: vgl. kifterig; iemand die ruzieachtig is (E); *hands*: aanduiding dat een bal op verboden wijze met de handen is aangeraakt (E); *penalty*: strafschop (E); *free kick*: vrije schop (E).

Vijfde couplet, *corner*: hoekschop (E).

Zesde couplet, *off side*: buitenspel (E).

Zevende couplet, *ponum*: gezicht (A).

Waarom is de zee bij Scheveningen? David/Godfrey en Williams; 1912; bladmuziek. © Francis Day.

Uit het Engels: Why can't we have the sea in London?

Weekend in Scheveningen Van Tol/Davids; 1932; bladmuziek en plaat. © Cor B. Smit.

Eerste couplet, *Hispano Suiza*: automerk; *apenootjes*: pinda's (E). Tweede couplet, *nekijve*: lees nekeiwe: vrouw, meisje, vaak minachtend gebruikt. (H. Beem, Resten van een taal, woordenboek voor het Nederlands Jiddisch; Assen, 1967.)

Weet je nog wel, oudje? Van Tol/Rido/Davids; na 1927; bladmuziek en plaat. © Leib.

Wordt nooit verliefd Davids/Morris; 1920; De Jantjes; bladmuziek. © Cor B. Smit.

Zandvoort bij de Zee Davids/Darewsky; 1915; Loop naar den duivel; bladmuziek. © Cor B. Smit/Francis Day.

Uit het Engels: ‘Seaside on the brain’.

Eerste couplet, *papiljotjes*: papillot: papiertje, dat dames in hun haar zetten om het te doen krullen (E).

Tweede couplet, *baaien rok*: baai: dik en grof wollen weefsel, op molton gelijkend flanel, meestal donkerrood, ook wel bruin, geel of blauw van kleur, waarvan onderkleren, vrouwenrokken (...) worden gemaakt (E).

Derde couplet, *foscostem*: zie fosco in *Dat zijn onze jantjes*.

De zesdaagse Van Tol/Davids?; ± 1934; plaat. © Manuscript. N.a.v. titel: geïnspireerd op wielerwedstrijd in stadion.

Derde couplet, *switchen*: uit het Engels, (van plaats) verwisselen, omschakelen, overgaan op iets anders (E).

Zomeravond Van Tol/Davids; 1930; 't Is voor den bakker; bladmuziek. © Jongeneel.

Derde refrein, *refuseren*: weigeren, afwijzen, niet aannemen (E).

Zomertelegrammen Van Tol/Davids; na 1927; plaat. © Manuscript. Tweede couplet, *sjimmiestuur*: vermoedelijk een soort autostuur; verbastering van het Engelse shimmy: als zelfst. nmw.: onstabiele wielswerking; als ww.: trillen, wiebelen.

Derde couplet, *polkahaar*: haar dat rondom het achterhoofd ter hoogte van de onderkant van de oren recht is afgeknipt en enigszins uitstaat; bij vrouwen ook wel gebruikt voor pagehaar (E); *Veenhuizen*: veenkolonie onder Norg (Drente), in 1823 gesticht door de maatschappij van Weldadigheid. De drie gestichten, waarin o.m. vondelingen en bedelaars werden opgenomen, gingen in 1859 aan het Rijk over en zijn sedertdien als rijkswerkinrichting in gebruik (I).

Vierde couplet, *surséance*: (van betaling) opschorting, uitstel (E).

Tiende couplet, *tatjesdief*: misschien een verbastering van tasjesdief?

Twaalfde couplet, *milicijn*: zie *Potverdikkie, poetsie, pats*.

Zuiderzee Van Tol/Davids; 1932; plaat. © Alsbach.

Tweede couplet, *Marconi*: Guglielmo (1874-1937), Italiaans

ingenieur, vond in 1895 een zenderantenne uit voor het overbrengen van hoogfrequente trillingen over grote afstanden en deed nog andere uitvindingen op radiogebied. Nobelprijswinnaar (I); *orang pendek*: orang:= mens; pendek:= a. kort (in lengte, tijd, ook fig.), b. beknopt, laconiek, bekrompen (van het vestand) (K); *Spaanse griep*: influenza, die in 1918 epidemisch in Europa heerste en die het eerst in Spanje werd waargenomen (E).

Geraadpleegde literatuur

De volgende naslagwerken werden geraadpleegd voor de annotaties bij de liedjes. De letters tussen haakjes achter de volledige titelbeschrijvingen, gebruiken wij als middel tot verwijzing bij de opmerkingen rond de liedjes.

Als er een bron is aangeboord die niet in het lijstje voorkomt, zoals bijvoorbeeld een kranteknipsel, dan vermelden wij die bij het betreffende lied.

Bargoens Woordenboek
Kleine woordenschat van de volkstaal
Samengesteld door drs. Enno Endt in samenwerking met
Lieneke Frerichs
Amsterdam, 1972 (A)

Beem, H.
Uit Mokum en de Mediene
Joodse woorden in een Nederlandse omgeving
Assen, 1974 (B)

Brugmans, Prof. Dr. H.
Geschiedenis van Amsterdam
Utrecht/Antwerpen, 1973 (C)

Catalogus bij tentoonstelling gewijd aan Eduard Verkade, uitgegeven door het Theatermuseum te Amsterdam
november 1978 (D)

Van Dale
Groot Woordenboek der Nederlandse Taal
tiende, geheel opnieuw bewerkte en zeer vermeerderde druk
's-Gravenhage, 1976 (E)

De Grote Oosthoek
Encyclopedie en woordenboek
Utrecht, 1976 (F)

De Grote Winkler Prins
Encyclopedie in twintig delen
Amsterdam/Brussel, 1975 (G)

Javaans-Nederlands Woordenboek
Groningen/Batavia, 1938 (H)

De Kleine Winkler Prins
Encyclopaedie
Amsterdam/Brussel, 1949 (I)

Kruizinga, J.H. en J.A. Banning
Amsterdam van A tot Z
Encyclopedisch handboek voor een ieder die van Amsterdam houdt
Amsterdam, 1966 (J)

Maleisch-Hollandsch Woordenboek
Zwolle, 1915 (K)

Novem
Wereld in wording
Den Haag, 1964 (L)

Ons Amsterdam
Maandblad gewijd aan de hoofdstad des lands
7de jaargang no. 5, 1955
hieruit: P.A. van de Linden Vooren, Rembrandtsplein
en Amstelstraat (M)

Prisma Encyclopedie der Muziek
Utrecht/Antwerpen, 1957 (N)

Van binnen moet je wezen...
Tweehonderd jaar circus in Nederland
door Marja Keijser e.a.
Nieuwkoop, 1978 (O)

Bibliografie

Endt, Friso
Weet je nog de jaren dertig, samengesteld door Friso Endt, met medewerking van A.C. Buurman e.a.
Amsterdam, 1960

Feith, Jan
TingelTangel (Louis Davids beschreven)
Met 50 pentekeningen van Jordaan
Amsterdam, 1918

Ferdinandusse, Rinus
J. van Tol, Tekstschrijver tussen het verse kadetje en de oorlog in
De naamloze achter Louis Davids en Paulus de Ruiter.
In: Vrij Nederland, 9 augustus 1969

Ferron, Louis
Hoe klein was Louis Davids?
In: Hollands Diep, nummer 10, 8 mei 1976

Gelder, Henk van
Herman Tholen zwaait af (interview)
In: Het Parool, 9 mei 1975

Ibo, Wim
Cabaret, wat is dat eigenlijk?
Amsterdam, 1974 (1)

Ibo, Wim
En nu de moraal van dit Lied:
Overzicht van 75 jaar Nederlands Cabaret
Amsterdam, 1970 (2)

Kamp, J.S. van der
Mens durf te leven!

Figuren uit het Nederlands cabaret tussen 1900 en 1940
Utrecht, 1967

Lemaire, Cor e.a.
De muze met de scherpe tong
Amsterdam, 1973

Liber, Jan
Altijd maar draaien, levensroman van Heintje Davids
Amsterdam, 1963

Lüger, Johan en H.P. van den Aardweg
Een kleine man die je nooit vergeet
Het leven van Louis Davids, verteld door Heintje en naverteld
door Johan Lüger en H.P. van den Aardweg
Amsterdam, 1949

Meijer, Ischa
'Echt Pa', gesprek met Tol Hanse
In: Haagse Post, 22 april 1978

Grote Oosthoek Encyclopedie en Woordenboek
Utrecht, 1976, deel 5, blz. 532

Story
Louis Davids zoals hij werkelijk was
Week 30, 31 en 32, respectievelijk 25 juli, 1 en 8 augustus 1975

Suèr, Henk
Goden van de Engelenbak
van Gijsbrecht tot Buziau
Utrecht/Antwerpen, 1939

Suèr, Henk
Over Davids
In: De Tijd, 5 april 1958

Visser, Edmond
Het Nederlands Cabaret
Leiden, 1920

Wilmink, W.A.
De emancipatie van het lachen: iets over Louis Davids
In: Tirade, septembernummer 1966, no. 117

Wilmink, Willem
Over cabaret
AO-boekje 1366

Grote Winkler Prins
Amsterdam/Brussel 1968, deel 6, blz. 192

Grammofoonplaten

De onvergetelijke Louis Davids
deel 1 no. HFLP 1047, His master's voice
deel 2 no. HFLP 1048, idem
deel 3 no. 33 HP 172, Columbia
deel 4 no. HFLP 1052, His master's voice

Louis Davids, de grote kleine man
no. XLPH 1012, Emi/His master's voice/Bovema

De allerbeste van Louis Davids
no. C 048-50 649, Emidisc/Bovema